Protos. NICODIM MĂNDIȚĂ

AL CUI CHIP SĂ PURTĂM?

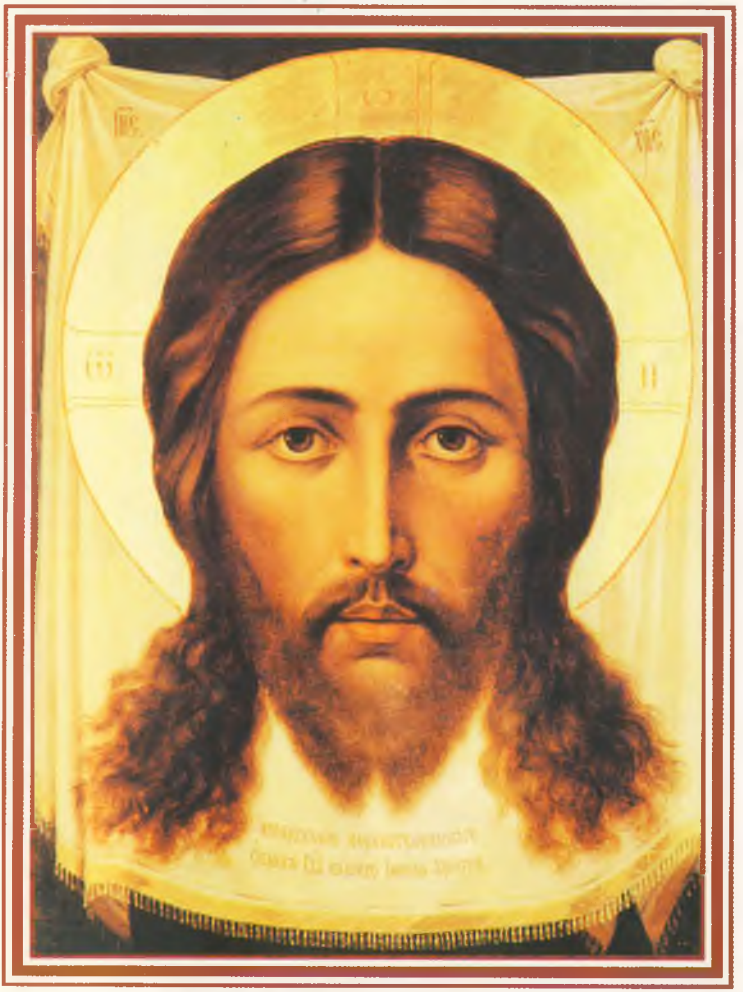

Editura - AGAPIS - 1999

Protos. NICODIM MĂNDIȚĂ

AL CUI CHIP SĂ PURTĂM?

Se tipărește cu binecuvântarea
Prea Sfințitului Părinte *GALACTION*
Episcopul Alexandriei și Teleormanului

Editura - AGAPIS - 1999

Consultant: *Prea Sfințitul Părinte* ***GALACTION***
Episcopul Alexandriei și Teleormanului

Redactor responsabil: *Pr. Nicolae Tănase*

Editura **AGAPIS**
Str. Mențiunii nr. 7
Cod. poștal 72457
Sector 2 - *București*
Tel. **01 2410673**

Tipografia **Concordia** *S.R.L.*
Șos. Pantelimon nr. 226
Sector 2 - *București*

I.S.B.N. - 973 - 9434 - 17 - 7

Citim adesea sfintele cărți și adevărurile credinței ortodoxe ni se par așa de grele încât căutăm felurite căi de a le ocoli și a nu le împlini în viața noastră. Aceasta este cea mai păgubitoare purtare a unui creștin.

Oricât de grele ar fi adevărurile credinței noastre trebuiesc primite și împlinite întocmai. Noi trebuie să ne ridicăm la înălțimea lor și nu să le pogorâm pe ele la măsura slăbiciunilor și neputințelor noastre. Chemarea noastră este să avem ochii puși spre atinti la Hristos începătorul și plinitorul credinței" străduindu-ne să urcăm din treaptă în treaptă pe calea desăvârșirii, până la sfințenie.

Să ne ajute Dumnezeu ca citind să cunoaștem și cunoscând să și împlinim întocmai și să ne mântuim.

† Galaction

Rog pe iubiții cititori, ca să citească și această carte cu atenție și fără patimă și viclenie, cu hotărârea de a-și îndrepta viața după Deptarul Ortodoxiei pentru a dobândi binecuvântare, pace și milă de la Dumnezeu. „Iar mie mai mult nimeni să nu-mi facă supărare, că și eu rănile Domnului nostru Iisus Hristos pe trupul meu le port“ *(Gal. 6, 16-17).*

AUTORUL

Precuvântare

Fiind trimis aici în Ardeal de către Sfânta Episcopie a Romanului, cu timpul am ajuns să cunosc o mulțime de erezii, din care pe unele le-am dat la lumină, pentru a le cunoaște și iubiții noștri fii și fiice ai Sfintei Biserici Ortodoxe Române. Din păcate avem și noi vreo 20 de feluri de secte care luptă cu râvnă satanicească să pustiască ogorul Mântuitorului și să dezmembreze neamul nostru românesc. O, de ne-am deștepta, spăla și curăți de ele cât mai curând.

Între celelalte erezii papistășești, protestante și ale pleiadelor sectare, despre care am scris, mai pe larg despre unele și mai pe scurt despre altele, este și raderea bărbii și a mustăților. Acest obicei – ca și jocurile și prăznuirile drăcești, credințele deșarte, descântecele, vrăjile, proorociile mincinoase cu cărțile de joc, zodii, planete, cafea, în palmă, după glasul păsărilor, mișcările dobitoacelor..., farmece etc. etc., – este o rămășiță rămasă de la păgâni, după cum reiese din scrierile Dumnezeiești Scripturi și istoriile vechi. Moliciunea desfrânată a acestui satanicesc obicei al lepădării podoabei bărbătești, a papistașilor a papistășiților, a protestanților și a pleiadei sectare, o vedem cu durere prinzând rădăcini adânci și în ființa majorității creștinilor noștri Români ortodocși. Văzând cum mulți dintre noi nici nu vor să țină seamă de acest mare păcat, care-i urâciune înaintea Preasfântului Dumnezeu, fiind silit de datoria preoțească – cu toată jertfa ce mi se impune – m-am ridicat să protestez, după cuvântul Domnului care zice: „Strigă cu tărie și nu înceta, ca o trâmbiță înalță glasul tău și spune poporului Meu păcatele lor și casei lui Iacob fărădelegile lor” (Is. 58, 1). Păcatul acesta al lepădării prin radere a bărbii și a mustăților prin care partea bărbătească se coboară în rândul păgânilor ce se rădeau, a femeilor și a femeilor, m-a întristat mult și mă întristează. Aceas-

tă podoabă a dat-o Dumnezeu bărbaților, ca semn distinctiv și ca simbol al naturii lor mai puternice prin care se deosebesc de femei cărora le sunt cap. Și ei să lepede ceea ce le-a dat Dumnezeu, pentru a fi asemenea femeilor lor?! Să arate ei prin păcatul acesta al lepădării podoabei bărbătești, că sunt mai înțelepți decât Dumnezeu care toate câte le-a făcut sunt bune foarte? „Socotindu-se a fi înțelepți au înnebunit" strigă Dumnezeiescul Apostol Pavel (Rom. 1, 22).

Păcatul acesta izvorât din sataniceasca boală a trufiei, este un mare vot de blam adus Preasfântului Dumnezeu Care ne-a zidit bine foarte, cu atotînțelepciunea Sa.

Dau aceasta la lumină cu scopul de a opri pe loc acest păcat, cu ajutorul lui Dumnezeu, spre a nu se întinde ca pecinginea, mai departe, în corpul ortodoxiei creștine, și spre al sili să nu mai rânjească cu îngâmfare prin Sfintele Biserici, ori să-și mai vâre nasul cu obrăznicie chiar și prin Sfintele Schituri și Mănăstiri, prin mijlocul tagmelor călugărești.

Rog pe iubiții cititori, ca să citească și această carte cu atenție și fără patimă și viclenie, cu hotărârea de a-și îndrepta viața după Deptarul Ortodoxiei pentru a dobândi binecuvântare, pace și milă de la Dumnezeu. „Iar mie mai mult nimeni să nu-mi facă supărare, că și eu rănile Domnului nostru Iisus Hristos pe trupul meu le port" (Gal. 6, 16-17).

Darul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu noi cu toți. Amin.

Cel mai mic între muritori
Nicodim Mândiță
Preot Călugăr,

Leurda Gârboului, jud. Someș

Al cui să chip purtăm? Al faraonilor, al papilor sau al Domnului Hristos?

Creștinii ortodocși urmând pilda Mântuitorului Iisus Hristos, a Sfinților Apostoli și a tuturor Sfinților erei apostolice și patristice, au purtat și poartă chipul bărbătesc ce li l-a dat Dumnezeu; dar papistașii și ceilalți eretici și sectari care își rad bărbile și mustățile – asemănându-se famenilor și femeilor – cui urmează și cui se aseamănă? Iată o întrebare care pune în încurcătură pe mulți creștini ai vremurilor acestora moderne. Pentru omul civilizației moderne, întrebarea aceasta se pare a fi de prisos, un fel de basm netrebnic. Nu tot așa însă este și pentru drept-credincioșii creștini, care se trudesc pe toate căile să se apropie cât mai mult de Preasfântul Dumnezeu.

Să urmărim mai de aproape această chestiune de o mare importanță duhovnicească, nu după învățăturile și filosofiile seci ale civilizației moderne (a) care au adus această beznă întunecoasă a imoralităților (b); ci după cuvântul lui Dumnezeu (c), viu și lucrător (d), care întotdeauna a dat și dă viață lumii (e). Să o luăm dar cu cercetatul de la începutul Sfintei Scripturi, ca să ne putem lămuri cu Darul Preasfântului Dumnezeu, Care voiește ca noi toți să fim vii, pentru că și El este viu, și să ne ferim astfel de minciuno-învățăturile diavolești (f) ale lui Satana. Acesta întrebuințează toate mijloacele și vârtejurile infernale în scopul de a ne despuia de toate Darurile care ne arată *„după chipul și asemănarea lui Dumnezeu"* și

(a) Cols. 2, 6-10, 22-23; Ier. 29, 8-9; Efes. 5, 6. (b) Rom. 1,28-32; 6, 21; 2 Tim. 3, 1-9; Gal. 5, 19-21. (c) Mt. 4, 4. (d) Evr. 4, 12-13. (e) Deut. 6, 4-9; 32, 46-47; Ioan 5, 24-25; 6, 63, 68. (f) Ier. 14, 14; 23, 21; 27; 14-15; Cols. 2, 4, 8, 18.

a ne ucide sufletele cu feluritele păcate, începând cu păcatul trufiei, ca să ne osândim ca și el în iad pe veșnicie.

Dumnezeu Preasfântul și Atotputernicul este Făcătorul tuturor făpturilor văzute și nevăzute. Preasfinția Sa a adus toate dintru neființă în ființă (Mărt. Ort. p. I Rsp. 6-31). De aceea este și se numește Dumnezeu, pentru că a făcut, ceea ce nimeni afară de El nu poate face. Mărirea lui Dumnezeu stă și în aceasta, că El toate câte le-a făcut, le-a făcut bune foarte (Fac. 1, 1-25, 31). In ziua a VI-a după ce a făcut tot felul de viețuitoare: vitele, târâtoarele și fiarele sălbatice, mai pe urmă a făcut și pe om (Fac. 1, 26-27). De aceea poate se și întâmplă că oamenii care se depărtează de Dumnezeu și de împlinirea voii Lui, trăiesc ca vitele, se târăsc în noroiul patimilor josnice ca târâtoarele și se sfâșie ca fiarele sălbatice. *„Omul în cinste fiind n-a priceput, alăturatu-s-a cu dobitoacele cele fără de minte și s-a asemănat lor"* (Ps. 48, 12-21). Pe toate celelalte făpturi, Dumnezeu le-a făcut numai cu cuvântul, însă când a vrut să facă pe om, a lucrat cu totul altfel. A făcut mai întâi sfat. Tatăl Ceresc a chemat la sfat sobornicesc pe cele două fețe Dumnezeiești: pe Fiul și pe Duhul Sfânt și a zis: *„Să facem om, după chipul nostru și după asemănarea noastră, ca să stăpânească peste peștii mării, păsările Cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ. Dumnezeu a făcut pe om după Chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; bărbat și femeie i-a făcut pe ei"* (Fac. 1, 26-27; 2, 7; Ecl. 12, 7).

Pentru deosebirea bărbatului de femeie, Dumnezeu în nemărginita Sa înțelepciune, a dat bărbatului podoabă bărbătească. Pe lângă acoperământul capului cu peri - cum are și femeia - i-a dat și podoaba bărbătească *„barbă și mustăți"*, pe care femeii nu i le-a dat - spre deosebire de bărbatul său - și ceea ce nu i-a dat atunci, nu are nici până astăzi și nu va avea cât va fi lumea. Cu podoaba aceasta bărbătească, Preasfântul Dumnezeu a împodobit frumos numai pe Adam și pe toată partea bărbătească, pentru că pe bărbat l-a pus cap femeii; iar nu pe femeie cap bărbatului (Efs. 5, 22, 33). Dumnezeu a dăruit podoaba aceasta Dumnezeiască bărbaților, pentru a le arăta, că trebuie să viețuiască Dumnezeiește, purtându-se trupește și sufletește, așa cum i-a zidit El. *„Chipul și slava lui Dum-*

nezeu fiind" (1 Cor. 11, 7). Femeilor nu le-a dăruit Dumnezeu această podoabă pentru că după cuvântul Apostolesc *„ele sunt slava bărbaților lor"* (1 Cor. 11, 7), adică mai mici și supuse bărbaților lor. Această rânduială o avem și noi oamenii. Pe împărați îi împodobim și le dăm cinstea cuvenită mai mult decât regilor; regilor mai mult decât generalilor; generalilor mai mult de cât ofițerilor superiori; ofițerilor superiori mai mult decât ofițerilor inferiori; ofițerilor inferiori mai mult de cât gradelor inferioare; iar acestora mai mult decât soldaților. Aceiași rânduială se vede și în oștirea cerească - în cele trei trielnice cete, adică nouă cete îngerești - precum și în oastea duhovnicească, existentă în Sfânta Sobornicească și Apostolească Biserică a lui Dumnezeu, Cel slăvit în Sfânta Treime: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, adică în „Ierarhia Bisericească".

Cercetând mai de aproape Dumnezeiasca Scriptură, și privind totodată cu luare aminte Sfintele Icoane, zugrăvite de maeștrii inspirați de Duhul lui Dumnezeu (a), care le lucrează după cum S-a arătat Dumnezeu oamenilor, apoi ne vom putea lumina și lămuri mai bine. Dumnezeu într-adevăr este Duh, nevăzut de oameni (b) și nemărginit (c), dar uneori S-a arătat oamenilor făcuți de El, *„după chipul și asemănarea Sa"*, tot în chip omenesc, în chipul și asemănarea bărbatului desăvârșit.

Astfel, Dumnezeu Tatăl se zugrăvește în chipul unui bătrân - nu cu mustățile și barba rase ca faraonenii, ca papii cu preoții papistași și papistășiți, și ca ereticii și sectarii și ca unii bătrâni ai vremurilor acestora întunecate - ci cu podoabă bărbătească albă, arătând vechimea veșniciei, potrivit arătării și cuvintelor Profetului Daniel: *„Văzut-am până s-au pus scaunele și a șezut Cel vechi de zile* - îmbătrânit - *a Căruia îmbrăcăminte era albă ca zăpada, și perii capului Său erau ca niște lână curată"* (d). Sfânta Scriptură ne istorisește că Dumnezeu S-a arătat și a vorbit cu Avraam (e); S-a arătat lui Iacob (f), lui Moise (g), lui Isaia (h), lui Miheia (i) ș. a. Bazați pe aceste adeveriri Scripturistice, Părintele Ceresc Se zugrăvește în chipul unui bătrân venerabil, îmbrăcat în veșminte împărătești cu

(a) Ieș. 31, 1-6; 3 Împ. 7, 13-15; Osia 12, 10. (b) Ioan 4, 22-24; 1, 18; 1 Tim. 6, 15-16. (c) F. Ap. 7, 49-50. (d) Dan. 7, 9, 13, 22; comp. Ps. 89, 2; 104, 2; Apc. 1, 14. (e) Fac. 18; F. Ap. 7, 2-8); (f) Fac. 28, 10-22; 32, 25-30. (g) Num. 12, 8; Comp. Ieș. 33, 11; Deut. 34, 1-10. h) Is. 6, 1-5. (i) 3 Împ. 22, 19-38.

capul descoperit, stând pe tron și ținând în mâna dreaptă sceptrul puterii veșnice și înconjurat de aureola luminii și de oștirile îngerești. *„Tronul Său era ca para focului și roatele Sale ca focul cel arzător... mii de mii* (îngeri) *slujeau Lui și miriade de miriade ședeau cu frică înaintea Lui"* (Dan. 7, 9-10). Forma omenească a Dum-

nezeirii pe care o vedem pe Sfintele Icoane, s-a zugrăvit bazându-se inspirații zugravi, atât pe arătările lui Dumnezeu aleșilor Săi, cât și după cuvântul Lui: *„Să facem om după Chipul și după asemănarea Noastră"*. Aceste cuvinte Dumnezeiești sunt întruchipate întâi în sufletul omenesc și apoi în îmbrăcămintea acestuia, adică

în corp. Așadar pentru că în corpul omenesc se oglindește chipul sufletului, icoana cea vie, în care se oglindește Chipul și asemănarea lui Dumnezeu", pentru aceea s-a și obișnuit a se zugrăvi Dumnezeu în chip omenesc, conform arătărilor Dumnezeiești Scripturi, ca bărbat desăvârșit.

Bărbații Sfinți ai Vechiului Testament nu și-au ras barba și mustățile

Cercetând cărțile Sfinte ale Vechiului Testament, găsim că bărbații Sfinți ai Vechiului Testament care și-au supus voia lor Preaînaltei Voințe Dumnezeiești, credincioși cuvintelor Dumnezeiești: *„Să facem om după Chipul și după asemănarea Noastră"*, precum și arătărilor Dumnezeiești, și-au purtat chipul lor de bărbați desăvârșiți (1 Cor. 11, 7; Fac. 1, 26-27; Evr. 11). Cercetând, n-am aflat nicăieri scris că bărbații aceștia plăcuți lui Dumnezeu ca: Adam, Sit, Noe, Melhisedec, Avraam, Isaac, Iacob, cei 12 Patriarhi, Iov, Moise, Aaron, Isus Navi, Samson, Samuel, David, Solomon, Ilie, Elisei, Iona, Isaia, Ieremia, Daniel, Ioan Botezătorul și ceilalți Prooroci și plăcuți ai lui Dumnezeu, să-și fi ras podoaba lor bărbătească – pe care le-a dăruit-o Dumnezeu – ca să fie ei după moda lumii păgâne de pe atunci, care își rădeau capul, barba și mustățile, pentru că nu cunoșteau pe Ziditorul lor. Noe întrebuința fierul ascuțit pentru a jertfi dobitoace și păsări curate lui Dumnezeu (Fac. 8, 19-21). Așijderea Avraam cuțitul pentru a jertfi lui Dumnezeu din vitele sale (Fac. 15, 9-10; 18, 22), precum și pentru a jertfi străinilor pe care-i chema de pe drum, îi băga în casa lui, unde-i ospăta și găzduia; iar'nu pentru a-și rade podoaba bărbătească, pe care le-o lăsase Dumnezeu pentru a se deosebi de femeile lor.

La poporul lui Dumnezeu, a-și rade cineva barba și mustățile, era cea mai mare batjocură, căci astfel de bărbați, prin despuierea de podoaba bărbătească, erau înjosiți fiind puși în asemănarea femeilor. Când solii lui David s-au întors batjocoriți, cu bărbile rase și hainele tăiate până la șolduri, de către Amon și boierii lui, David auzind s-a umplut de rușine și amărăciune și a trimis înaintea lor să le spună: *„Rămâneți în Ierihon până ce vă va crește barba, și apoi să veniți și să intrați în Ierusalim"* (1 Paral. 19, 1-5).

Podoaba pe care Dumnezeu ne-a lăsat-o nouă bărbaților care suntem slava lui Dumnezeu (1 Cor. 11, 7), suntem datori a o păstra și purta cu vrednicie după voia Lui; iar nu să o radem și să o lepădăm la gunoi ca păgânii, după cum fac fiii veacului acestuia.

Nici urmașii Mântuitorului Iisus Hristos nu și-au ras podoaba bărbătească, cum fac oamenii acestui veac

Ce fericiți suntem noi creștinii de astăzi, care în Sfintele Biserici și în casele noastre avem chipul Mântuitorului Iisus Hristos, ale Sfinților Apostoli, ale Sfinților Părinți și Mărturisitori ai vremurilor apostolice și patristice zugrăvite pe Sfintele Icoane! Dacă moșii și strămoșii noștri ar fi fost așa de ticăloși, ca unii creștini de azi, care se leapădă de dreapta credință ortodoxă, dezertând la felurite rătăciri sectare, apoi ar fi fost, vai de noi și de urmașii noștri, că n-am fi putut ști în ce fel a fost Domnul nostru Iisus Hristos, Sfinții Apostoli și Sfinții Părinți, Mărturisitorii apostolici și patristici. Suntem fericiți, mulțumită Atotpurtătorului de grijă Dumnezeu, Care a sprijinit neamul nostru românesc, ca să nu fie înghițit de hoardele vrăjmașe; și strămoșilor noștri drept-credincioși care s-au jertfit pentru a ne apăra neștirbit Tezaurul Sfânt al Sfintei Biserici Ortodoxe, între care și Sfintele Icoane. Da, ei au ținut cu sfințenie la Sfintele Icoane, pentru că ele erau Sfânta Scriptură a lor, dânșii în majoritate neștiind carte. În Sfintele Icoane ei citeau despre facerea lumii; despre Adam și Eva, Cain și Abel, Noe, Avraam, Isaac, Iacob, cei 12 Patriarhi, Moise și Aaron, David, Solomon, Ilie, Elisei, Isaia, Ieremia, Daniel, Cei trei tineri, Macabeii, Ioan Botezătorul și despre ceilalți bărbați, Prooroci și drepți ai lui Dumnezeu din Vechiul Testament. În Sfintele Icoane ei citeau despre Nașterea Mântuitorului, Închinarea Magilor, Întâmpinarea Domnului, Fuga în Egipt, Tăierea pruncilor, Copilăria Domnului Iisus, Iisus între cărturari, Botezul lui Iisus și ispitirea, activitatea, minunile, patima, răstignirea, moartea, îngroparea, învierea, arătarea, Înălțarea la Cer și ședera de-a dreapta Tatălui Ceresc a Domnului Hristos, de unde iarăș va să vie cu slavă să judece viii și morții. Din Sfintele Icoane ei citeau despre

activitatea, minunile și mucenicia Sfinților Apostoli, precum și a Părinților, Mucenicilor, Cuvioșilor, Păstorilor, Dascălilor și a Mărturisitorilor, Sfinții vremurilor apostolice și patristice. Dacă vizităm Sfintele Mănăstiri, Schituri și Biserici vechi făcute de voievozii și boierii români de acum câteva sute de ani, vedem toți pereții lor zugrăviți cu minunate și grăitoare tablouri din Vechiul și Noul Testament, precum și din viețile și suferințele Sfinților, care au umblat pe calea cea strâmtă și cu scârbe, urmând Mântuitorului până la jertfirea vieții lor în cele mai crude torturări, pentru apărarea credinței creștinești.

Soborul celor doisprezece Sfinți Apostoli

Sfintele Icoane au fost conlucrătoare cu Sfintele Scripturi și Dumnezeiești dogme la temelia credinței pe care s-au zidit (1 Petru 2, 5-6; Efs. 2, 20-22), cimentat și menținut strămunii noștri, care nu aveau școli și nu puteau citi și scrie ca noi cei de azi. Rar se găseau pe atunci care să știe a citi și a scrie. Când luăm la rând Sfintele Icoane, de la facerea lumii până la Sfântul Ioan Botezătorul și de la Nașterea Mântuitorului Iisus Hristos și până azi, putem a înțelege Sfânta Scriptură mult mai bine, decât atunci când nu le-am avea, cum nu le au rătăciții sectari, care și din această cauză se rătăcesc mult.

După cum am mai zis, noi suntem fericiți pentru că avem în Sfintele Biserici și în casele noastre, Sfinte Icoane, care ne arată chipurile Sfinte. Sfânta Biserică ne păstrează chipul Mântuitorului chiar din timpul vieții Preasfinției Sale cu Trupul pe acest pământ. O dovadă vie despre păstrarea Sfintelor Icoane din timpurile cel mai vechi ale creștinismului ne-o dă Eusebiu, care ne istorisește că în orașul Cezareea lui Filip – pe care Fenicienii îl numeau Paneada" – s-a ridicat un monument în cinstea Mântuitorului, de către femeia bolnavă de 12 ani de curgerea sângelui, pe care El o vindecase. *„Înaintea casei și a ușii femeii vindecată de curgerea sângelui de către Mântuitorul* – zice Eusebiu – (a. 267-340 d. Hs.) *este și un monument ridicat în urma vindecării și recunoștinței sale. Monumentul este în forma unei columne de bronz care susține două chipuri: Unul este al unei femei care se roagă cu mâinile întinse; iar celălalt este al Mântuitorului Care stă în picioare îmbrăcat cu o haină lungă și Care întinde mâna către acea femeie. La picioarele monumentului crește o plantă necunoscută ce se înalță până la ceaprazul hainei Sale, și care vindecă tot felul de boli. Am văzut eu însumi această statuie, și nu trebuie a se mira cineva, dacă păgânii au consacrat astfel memoria binefacerilor, ce au primit ei de la Mântuitorul. Acesta era obiceiul lor, de a lăsa posterității aceste semne de recunoștință a lor către acei ce-i îndatoraseră și am văzut mulțime de Icoane de ale Mântuitorului ale lui Petru și ale lui Pavel care s-au păstrat astfel până în timpul nostru"* (Eusebiu Episcop al Cesariei; trad. C. Bis. 1896 pg. 225 cap. XVIII. Dr. Bedea Cireșanu, Tez. Lit. Tom. II. 198; Tâlc. Evangheliei de Teofilact Mt. 9; dr. I. Gh. Sbiera Contribuiri p. o. istorie... Cernăuți 1906 Vol. I. 105).

Istoricul Sozomen arată la rându-l său că în zilele lui Iulian Apostatul, păgânii au surpat acest moment; iar creștinii adunând rămășițele lui, le-au dus în Biserică, iar istoricul Filostorg completând pe Sozomen zice că creștinii au pus rămășițele monumentului în diaconicul Bisericii".

O altă dovadă vie de existența Sfintelor Icoane încă din timpul Mântuitorului sunt Sfintele Marame pe care fără de mână omenească s-a închipuit Preasfântul Chip al Mântuitorului Hristos; 1) Sfânta Maramă Edesină a Domnului nostru Iisus Hristos pe care Mântuitorul prin minune a făcut să se zugrăvească fără de mână omenească și a trimis-o lui Avgar Domnul Edesei. 2) Sfânta Maramă de pe vălul Veronicăi zugrăvită în chip minunat când Mântuitorul ducându-și Crucea grea pe Golgota Și-a șters Fața lăsând pe dânsa întipărit Preasfântul Său Chip (a).

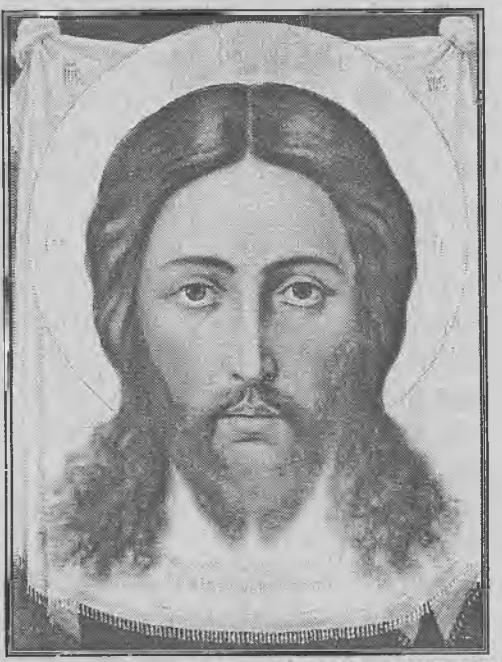

Sfântul Evanghelist Luca a zugrăvit Sf. Icoane cu chipul Maicii Domnului și ale Sfinților Apostoli (b). Istoricul latin *Lampridin*, afirmă că împăratul Alex. Sever, (222-235) avea în camera zeilor *Lari*, și chipul Mântuitorului lucrat de bună seamă după acela care se afla între creștini.

De asemenea Apologetul Tertulian, în prima jumătate a secolului al III-lea vorbește cu multă căldură despre chipul Mântuitorului în formă de Păstor, pictat pe cupele de băut ale creștinilor întrebuințate la solemnități religioase și familiare (c).

a) Lit. Bis. Răs. Dr. Tarnavschi pg. 260. Dr. Badea Cireșanu, Tez. Lit. Tom II-253. Prolog. 11 Aug.; (b) „Mută să fie gura păgânilor, care nu se închină cinstitei Icoanei Tale celei zugrăvită de Sf. Apostol Și Evanghelist Luca, ceia ce se cheamă povățuitoare" (Paraclisul Maicii Domnului din Ceaslov); (c) Dr. Badea cireșanu, Tez. Lit. Tom. II-198.

Sfânta Biserică ne mai pune înainte pe lângă Icoanele cu Preasfintele Fețe ale Preasfintei Treimi: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, și Icoanele cu chipurile Sfinte ale Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu cu Pruncul Iisus Hristos pe sfintele sale brațe. Ni se istorisește, că Sf. Apostol și Evanghelist Luca, a zugrăvit - minunat - în ceară trei Sfinte Icoane: a Maicii Domnului cu Domnul Iisus Hristos prunc în brațe, și ale Sfinților mai marilor Apostoli Petru și Pavel. De la el s-a luat - zic istoricii - obiceiul de a se zugrăvi felurite Sfinte Icoane ale Sf. Prooroci, Drepților, Apostolilor, Mărturisitorilor, Părinților apostolici, patristici și posteriori ca: Sf. Dimitrie cel Nou, Ioan cel Nou, Cuv. Parascheva, Mucenița Filofteia, Sf. Nifon etc., precum și alți Sf. Mucenici, Cuvioși.... recunoscuți ca Sfinți de Sf. Biserică pentru meritele lor - în toată lumea, spre a împodobi Sf. Biserici și a lumina pe credincioși spre slava lui Dumnezeu (V. Sf. 18, Dec.; Prol. 8 Dec).

Dacă nu ni s-ar fi păstrat chipurile Sfinte - prin arta picturii și sculpturii - apoi oamenii supuși duhurilor iscoditoare, ispititoare și tulburătoare, veșnic ar fi îmbătat de cap majoritatea creștinilor - așa cum îmbată de cap ereticii sectari pe cei proști care le dau ascultare - și astfel cu minciuno-învățăturile lor diavolești ar fi arătat schimonosite în felurite chipuri *„fețele sfinte"* așa cum își arată ei fața lor - cu podoaba bărbătească cioplită ori lepădată de tot - când ies în lume.

Iubiților credincioși creștini! Să nu ne schimonosim chipurile noastre bărbătești lăsate de Dumnezeu, prin raderea bărbii și a mustăților pentru a nu ne prăbuși în asemănarea faraonenilor, papilor cu papistașii și papistășiții lor și cu pleiada sectarilor ieșiți dintr-înșii, și în asemănarea femeilor, ci chipul bărbătesc ce ni l-a dat Preasfântul Dumnezeu, să-l purtăm (1Cor. 11, 7; 1Ioan 2, 6; 2Cor. 3, 17-18; Cols. 1, 15; 3, 10) cu drag și cu vrednicie - după cât ne permit slabele noastre puteri. Iar celor ce ne îmbată de cap cu iscodirile și înnoirile lor, după moda lumească, după duhul anticreștinesc, după chipul veacului acestuia dezmățat, să le punem înainte ca pildă vie de urmat creștinește, fețele Sfinților bărbați de pe Sfintele Icoane, dimpreună cu viața lor rodnică. Însă dacă tot mai stăruiesc a se lua după chipul veacului acestuia (Rom. 12, 2; Apc. 13, 14-15), să ne aducem aminte de Mântuitorul care zice: *„Lăsați-i pe dânșii; povățuitori orbi sunt ai orbilor,*

și orb pe orb de va povățui amândoi vor cădea în groapă"... Orice sad pe care nu l-a sădit Tatăl Meu se va dezrădăcina" (a).

Câți în Hristos ne-am botezat, în Hristos ne-am și îmbrăcat (b). Prin botez cu Hristos ne-am împreunat (c), ne-am înnoit (Efs. 4, 23-24), ne-am sfințit și înfiat (d). Așadar, câți vrem să rămânem cu El pentru totdeauna, trebuie să umblăm – ostenindu-ne pe cât putem – după pilda vieții Lui (e). El niciodată nu și-a schimonosit Chipul Dumnezeiesc prin cioplirea ori raderea podoabei bărbătești după cum se vede pe toate Icoanele Domnului Hristos pe care le avem din cele mai vechi timpuri, până și în cărțile și revistele sectarilor. Chiar papistașii care slujesc pe toți preoții lor, poruncindu-le să-și radă barba și mustățile, totuși îl zugrăvesc pe Mântuitorul și pe Sfinții Apostoli și pe Papii – Episcopii – cei vechi ai Romei, cu podoaba bărbătească a Preasfinției Sale. Datori suntem deci și noi, ca pe lângă alte pilde vrednice de urmat ce ne-a lăsat Mântuitorul, să o păzim și pe aceasta, ferindu-ne de păcatul de a ne schimonosi chipul bărbătesc pe care ni l-a dat Dumnezeu, prin cioplirea ori chiar prin raderea bărbii și a mustăților, și aruncarea lor la gunoi, așa cum fac cei ce viețuiesc după chipul veacului acestuia. Cel ce zice că petrece întru Domnul, dator este precum Acela a umblat și el – care zice că-i creștin adevărat – așa să umble" (1 Ioan 2, 6).

Dumnezeu a dat poruncă bărbaților a nu-și rade barba și mustățile, adică a nu-și lepăda podoaba bărbătească

Atotînțeleptul și milostivul Dumnezeu, cinstind pe bărbat mai mult de cât pe femeie, pe care l-a pus ca să-i fie cap (f), i-a dat o podoabă de mare cinste prin care să se deosebească de femeia sa. Odată cu podoaba aceasta pe care i-a dat-o s-o poarte ca semn distinctiv, i-a dat și poruncă Dumnezeiască ca să nu o radă, adică să o lepede așa cum făceau păgânii cei ce nu cunoșteau pe Ziditorul lor: *„Să nu vă tăiați* – poruncește El – colțurile părului, și să nu-ți razi colțurile bărbii (g)... *„Și a zis Domnul lui Moise; Vorbește Preoților lui Aaron...*

a) Mt. 15, 13-14; Lc. 6, 39; Ioan 15, 2 1 Cor. 3, 10-15. (b) Gal. 3, 27. (c) Rom. 6, 3-14, 18. (d) Ioan 1, 12; Rom. 8, 14-16; Gal. 3, 26-27; 4, 5-7; 5, 1-2; 1 Ioan 3, 1-2. (e) 1 Cor. 11, 1; 1 Ioan 2, 6; 1 Petreu 2, 21. (f) Fac. 3, 16; 1 Cor. 11, 3; Efs. 5, 22-33; 1 Tim. 2, 11-12; 1 Petru 3, 1-7. (g) Levit. 19, 27.

capul să nu vă radeți nici să vă retezați barba, nici să vă faceți tăieturi pe trup pentru morți. Sfinți să fie Dumnezeului lor..." (Lev. 21, 5-6). Și Dumnezeu a dat poruncă evreilor, nu numai privitor la barbă și mustăți, dar chiar și privitor la părul capului. Așezând rânduiala Nazireatului, Dumnezeu a zis lui Moise între altele și acestea: *„În toate zilele curățeniei lui, brici să nu pună pe capul lui, până ce se vor împlini zilele; care s-a făgăduit Domnului, sfânt va fi, lăsând să-i crească în plete părul capului său"* (Num. 6, 5).

Puternicul bărbat Samson, cel ales de Dumnezeu din pântecele maicii lui, pentru dezrobirea Israeliților de sub tirania Filistenilor, după porunca lui Dumnezeu dată prin înger maicii sale, niciodată n-a întrebuințat brici cum făceau păgânii. Mai târziu după ce a fost Judecător al lui Israel vreo 20 de ani, căzând în cursa unei femei viclene, după multele supărări pe care i le făcea ea, pentru ca el să-și descopere secretul puterii lui uriașe, de care se dusese faima în toată lumea păgână din jurul Palestinei, Samson și-a deschis toată inima Sa către Dalila, și a zis: *„Brici nu s-a atins de capul meu, că sfânt al lui Dumnezeu sunt eu din pântecele maicii mele, și de mă voi rade, se va depărta de la mine tăria mea și voi fi ca ceilalți oameni"* (Jud. 13-16).

Ana, mama lui Samuel – mâhnită din cauza că n-avea copii – s-a făgăduit Domnului zicând: „Adonai Doamne, Eloe Savaot! De vei vrea să cauți spre smerenia roabei Tale, și-ți vei aduce aminte de mine, și vei da roabei tale sămânță bărbătească, voi da pe el înaintea Ta dar până la ziua morții lui, și vin și băutură amețitoare nu va bea, și brici nu se va atinge de capul lui" (1 Împ. 1-3). Vezi că mama lui Samuel cunoscând voia lui Dumnezeu, făgăduiește că de-i va dărui ei parte bărbătească, îl va crește așa fel în copilăria lui, ca după ce îl va da dar să slujească în Biserica Domnului, să se păzească de beție și să nu folosească brici în viața lui.

Cei ce-și rad bărbile sunt amenințați cu pedeapsa lui Dumnezeu

Vine mânia lui Dumnezeu – zice Dumnezeiasca Scriptură a Darului – peste fiii neascultării" (Mt. 24, 1-35; Efs. 5, 6). Când pedeapsa lui Dumnezeu vine pe capul unui om, unei familii, unei societăți,

unei țări etc. acestea toate se răstoarnă, se tulbură, se batjocoresc, și se ticăloșesc. Pentru aceasta este bine, ca orice om, familie, societate, sat, comună, oraș, țară, de pe globul pământesc, să se silească după putință a vieții după voia lui Dumnezeu, și ca de foc și de pieire să se păzească a călca cu obrăznicie legile Lui, că înfricoșat lucru este a cădea în mâinile Dumnezeului celui viu (a). Dacă cercetăm cu atenție Dumnezeiasca Scriptură (b), privindu-ne fiecare din noi fața sufletului nostru - cu toate abaterile, scăderile și păcatele cu care mult am jignit pe Dumnezeu - în această Sfântă oglindă și înaintea conștiinței noastre, vedem că toți am păcătuit (c), și de nu ne vom curăți în baia Spovedaniei și a Pocăinței adevărate, după învățătura Sfintei Biserici Ortodoxe, apoi vai de noi! mergem cu pași grăbiți la pierzare (Lc. 13, 1-9).

Semn învederat - dintre multele semne - al mâniei lui Dumnezeu, care-i asupra noastră, a omenirii de azi, pentru călcarea legilor Dumnezeiești, este: întunecarea soarelui credinței creștinești, dezbinarea creștinilor, lipsa omeniei și a rușinii între oameni, copilăria bărbaților și a bătrânilor - nemaivorbind de bolânzia (nebuneala) - femeilor și copiilor, care se scaldă în: vorbe putrede, măscăriciuni, cântece curvești, viclesug satanicesc, minciunării, jocuri, sudalme și alte blestemății; și pe deasupra acestor semne ale mâniei Dumnezeiești, necunoscute de majoritatea omenirii de azi, este și raderea podoabei bărbătești - a bărbii și a mustăților - care o vedem azi în mijlocul creștinismului fals, în care ne zvârcolim ca peștii scoși din apă pe uscat.

Este dureros faptul că partea bărbătească a ajuns la o astfel de orbire că nu cunosc acest semn al mâniei Dumnezeiești, ci își slutește mereu, cu toată silința, fețele lor. La această necunoștință contribuie mult și femeile - Evele - lor, hrănind și ele această boală cu feluritele meșteșuguri femeiești. Astfel, cutare domnișor, ba chiar și domn mai bătrân, își rade podoaba, aruncând-o la gunoi, lăsându-și ceva-ceva, sub nările nasului, ca două muculețe, ori aruncând tot la gunoi; și se fălesc că numai astfel sunt la modă - blestemată modă satanicească! - Astfel ei se aseamănă cu egiptenii, cu papii, cu pre-

a) Lc. 12, 5; 13, 1-7; Evr. 10, 26-31. (b) Mt. 15, 19; 1 Cor. 6, 9-10; Gal. 5, 19-21; 2 Tim. 3, 1-9. (c) Fac. 7, 1-7; Deut. 3, 32, 5-7; Ps. 13, 3-4; Cânt. celor trei tineri 1, 5-9.

oții papistași și papistășiți, cu sectarii, și cu femeile. Mă rog! E la modă după dumnealor ca bărbații să-și lepede podoaba bărbătească la gunoi, apărând în fața lumii asemănare cu femeile. Iar femeile iubind mult această schimonosire a feței bărbătești – îi urmează și dânsele cu împodobirile femeiești: pudrându-se, feștindu-și buzele cu roșeală, vopsindu-și sprâncenele, boindu-și părul, agățând de urechi, de grumaji, de mâini și de degete, felurite zorzoane plăcute nu lui Dumnezeu, ci diavolilor, și ajungând astfel cum scrie în Pidalion: *„purtătoare de față diavolească, și de chip satanicesc"* (a).

Astfel de oameni purtători ai modei femeilor, au infernala obrăznicie de a batjocori pe creștinii care cu smerenie își poartă chipul bărbătesc pe care li l-a dat Dumnezeu. Adeseori s-a observat și se observă cum papistașii și papistășiții, secondați de pleiada sectarilor, hulesc pe Ierarhii – Vlădicii – noștri și pe Preoții și Călugării Sfintei Bisercii Ortodoxe, pentru că nu se poartă la modă cu ei și îi vrăjmășuiesc pentru că nu aprobă ereziile lor. Ei tind morțiș, ca și ai noștri să facă cum fac ei, pentru a imita pe faraoneni, pe păgâni, și pe femei. Pentru că ai noștri – care-s zeloși apărători ai Ortodoxiei – nu primesc a urma moda d-lor, apoi cu câte schimonoseli păcătoase și mârșave (îi strâmbă), câte vorbe răutăcioase, câte semne ipocrite nu azvârl asupra clerului ortodox pe care-l batjocoresc și de pe a căreia spinare au tot supt ca lipitorile până azi! La batjocurile răutăcioase ale preoților uniați, se adaugă – ca și târâitul greierilor vara în câmpie, care secondează pe începătorii lor de târâit – și batjocurile unor slabi români uniați, ale calvinilor, luteranilor și ale pleiadei sectarilor, ieșiți din comunitatea celor rași ca-n palmă de toată podoaba bărbătească. Și apoi când se tot laudă cu întinsa lor cultură și cunoaștere a Sfintei Scripturi, ne mirăm cum de nu se cutremură când stau de se roagă lui Dumnezeu Tatăl, Mântuitorului, Sfinților Apostoli Iacob, Petru, Ioan (Gal. 2, 9), Pavel și altor Sfinți Apostoli, Părinți, Mărturisitori... cari nu și-au aruncat podoaba bărbătească – cea care ni s-a dat de către Dumnezeu (b) – la gunoi cum fac dumnealor.

Oare aceasta nu este o orbire vădită? Oare acestei mari orbiri a celor ce se silesc ca să-și radă și să-și azvârle podoaba bărbătească

(a) Pid. pg. 206, can. 96 al Sin. 6 ec. (b) Fac. 1, 26-27; 2, 7; 5, 1; 9, 6; 1Cor. 11, 7.

a lor și a altora la gunoi pentru a fi la fel cu faraonenii, păgânii și femeile, nu li se vor fi potrivind cuvintele Mântuitorului care zice: *„O neam necredincios, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi?..., Lăsați-i pe dânșii, povățuitori orbi sunt ai orbilor, și orb pe orb de va povățui amândoi în groapă vor cădea"* (Mt. 17, 17; 15, 13-14), în groapa ereziilor, împătimirilor și pieirii.

Cercetând Sfânta Scriptură și dreapta rațiune - în fața schimonosirii podoabei bărbătești, a chipului Dumnezeiesc - vedem destul de clar și de aici, că zace mânia lui Dumnezeu peste fii neascultării. *„Poporul* - zice Domnul Dumnezeu prin Isaia Proorocul - *care se sui la Templu* (păgânesc, cum se duc azi la praznicele drăcești, cu jocuri...) *și la Dibon, pe înălțimi ca să plângă, Moabul se bocește pe Nebo și pe Medeba: Toate capetele sunt rase și toate bărbile* (bărbaților) *sunt tăiate"* (Is. 15, 2). *„Iată vin zilele* - zice Domnul - *când voi pedepsi pe toți... cei netăiați împrejur cu inima* (F. Ap. 7, 51-52), *... pe tot cel ce tunde împrejur cele de la fața lui* (barba și mustățile)" (Ier. 9, 25-26). Popoarele păgâne, vecine cu iudeii vechi, aveau obiceiul ca, mai ales la timpuri de jale, să-și tundă și să-și radă părul, barba și mustățile. Dumnezeu, prin Moise, îi oprește pe Iudei de a săvârși acest păcat (a). În ce privește părul capului însă, aici Dumnezeu a rânduit și votul Nazireatului (Num. 6, 2). Când un om voia să dobândească ceva de la Dumnezeu și făcea pentru aceasta o făgăduință, fie el bărbat, fie femeie, se obliga a nu bea nici un fel de băutură ametitoare... și a se feri în tot timpul Nazireatului de orice necurăție cauzată prin atingere de cadavre și de tunderea părului. Dacă din întâmplare s-ar fi necurățit prin atingerea de un cadavru, atunci după curățirea cea ordonată de șapte zile, Nazireul avea să-și tundă părul; iar în ziua a opta trebuia să aducă două turturele sau doi pui de porumbel... Fiind deci curățit în modul acesta, el din nou trebuia să înceapă Nazireatul, căci timpul cât îl petrecuse în Nazireat prin necurăția întâmplată, devenea pierdut (Num. 6, 9-12). După împlinirea timpului pentru care cineva se obligase la Nazireat, Nazireul trebuia să aducă un miel de un an ca olocaust, o mioară de un an pentru păcat, și un berbec ca sacrificiu de mulțumire.

a) Lev. 19, 27-28; 21, 5; Deut. 14, 1; vezi Arh. Bibl. pg. 246 de Prof. dr. V. Tarnavschi, Cernăuți 1930.

La acestea se adăuga și sacrificiul de mâncare și băutură în măsură ordonată. În timpul actului acestuia, Nazireul trebuia să-și tundă părul înaintea ușii Locașului Sfânt și să-l arunce în focul Altarului unde ardea împreună cu părțile grase ale sacrificiului euharistic (de mulțumire) (Num. 6, 13-20; F. Ap. 18, 18; 21, 24-26). Făgăduința Nazireatului era sau temporală, (de o lună, un an, trei ani) sau perpetuă (pe viață) (a). Uneori părinții consacrau pe fiii lor încă nenăscuți, precum s-a întâmplat cu Samuel, Simeon, Ioan Botezătorul" (b).

Dacă Dumnezeu zice destul de clar, că va pedepsi pe cei netăiați împrejur la inimă, și pe cei ce-și rad colțurile bărbilor, oare ce va face celor ce-și rad bărbile și mustățile de tot și le azvârl la gunoi? Las să judece fiecare.

„Iată – zice mai departe Ieremia – *așa mi-a vorbit Domnul Dumnezeul lui Israel: Ia din mâna Mea acest potir plin cu vinul mâniei Mele și dă-l să bea toate neamurile la care te voi trimite. Vor bea și vor fi ca niște nebuni... Eu am luat potirul din mâna Domnului și l-am dat să bea toate neamurile și care mă trimetea Domnul... și tot celui tuns dinaintea feței lui* (barba și mustățile)" (Ier. 25, 14-16, 23). *„Sculați-vă, suiți-vă împotriva acestui neam liniștit, care locuiește fără teamă* – zice Domnul – *care n-are nici porți nici zăvoare* (la gurile lor) *și locuiește singur* (fără Dumnezeul cel adevărat). *Averile lor vor fi de jaf,* ***ale celor tunși înaintea feței lor****..."* (c). *„Cunosc* – zice Domnul – *înfumurarea lui, lăudărosiile lui deșarte și faptele lui de nimic... De aceea-mi jelește inima... pentru oameni, pentru că toate avuțiile lor sunt pierdute, căci capetele lor sunt rase, bărbile lor sunt tăiate"* (Ier. 48, 30-37). *„Se încing cu saci și-i apucă groaza; toate fețele sunt: acoperite de rușine și toate capetele sunt rase"* (Iez. 7, 18).

a) În acest caz cei ce făceau făgăduința aceasta, nu-și tundeau (rădeau) nici părul capului, în toată viața lor. În felul acesta este și cinul monahal sau călugăresc; tot un fel de nazireat n. n. (b) Dr. V. Tarnav., Arh. Bibl. pg. 594-595. Din Num. 6, 1-20, se vede destul de clar că aici este vorba despre tunderea (raderea) părului capului nazireilor; iar nicidecum de raderea bărbii și a mustăților, lucru care era oprit de însuși Dumnezeu (Lev. 19, 27-29; 21, 5) Tot despre părul capului și nu despre barbă și mustăți, e vorba și la 1 Cor. 11, 14. (c) Ier. 49, 31-32; în alte biblii în locurile din: Ier. 9, 25-26; 25, 23; 49, 31-32 și Iez. 7, 18; în loc de „Cei tunși înaintea feței lor" scrie: „Cei ce-și rad colțurile bărbii".

Bărbații care își rad bărbile de bună voia lor, ca să fie la modă ca femeile, când își aruncă podoaba bărbătească vor să zică lui Dumnezeu așa: *„Doamne, Tu n-ai știut să ne faci nouă chip plăcut și de cinste, iată noi suntem mai pricepuți și mai înțelepți de cât Tine".* Tot așa vor să arate și să zică și femeile care își schimonosesc fața pe care le-a dat-o Dumnezeu prin sulimeniri, feștiri, grimări, vopsiri, goliciuni și înzorzonări cu felurite podoabe satanicești, transformându-se în laț diavolesc și cursă drăcească a tinerilor slabi de minte, dar vai! că mânia lui Dumnezeu nu întârzie; ci va veni peste ele de nu se vor îndrepta și cuminți. Să ținem seamă că pentru aceste păcate cărora urmează prăznuirile drăcești cu jocuri cu întreg cortegiul de blestemății, vine mânia lui Dumnezeu, peste astfel de fii ai neascultării. Vai! vai! *„Și grozav lucru este a cădea cineva în mâinile Dumnezeului celui viu"* (Evr. 10, 31). *„Să nu vă asemănați chipului veacului acestuia; ci vă schimbați la față întru înnoirea minții voastre, ca să cunoașteți voi care este voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvârșită"* (Rom. 12, 2; Efs. 4, 22-23).

Cei pedepsiți de Dumnezeu își rădeau capetele, bărbile și mustățile, ca semn prevestitor al urgiei Dumnezeiești care era asupra lor

Unele viețuitoare simțitoare și înzestrate de Dumnezeu cu pricepere și înțelepciune, arată prin felurite manifestări sau semne, schimbarea vremii. ...Când ia aminte cineva la fenomenele agenților atmosferei (schimbările văzduhului), vede că de multe ori se repetă acestea atât de des, cât se pot lua drept niște semne, după care se poate prezice timpul ce are să fie. Această prezicere alcătuiește partea cea mai de pe urma a meteorologiei și care se numește Meteorognosie" (cunoașterea vremii). Lesne se înțelege nemărginitul folos ce ar ieși din această cunoștință pentru cultură, când ar putea să se știe mai înainte caracterul meteorologic al anilor, al lunilor și al zilelor. Aprovizionarea, speculațiile și însăși cultura s-ar modifica după această cunoștință. În acest chip de prevederi s-ar asigura nevoile oamenilor împotriva întâmplărilor celor viitoare, nefericite. Este cu neputință ca omul interesat în treburile industriei sale... și

nevoi ale traiului său, să nu caute a cunoaște schimbările timpului după semnele ce le precedează. *Pronosticurile meteorologice date de vite*, se reazemă pe delicatețea nervilor lor. Care este omul suferind de reumatism și este anunțat, și să nu fie un barometru viu, care să nu prezică cu siguranță schimbarea frigului în căldură și a uscăciunii în umezeală, mai înainte a se face aceasta în atmosferă? Așa, când are să ploaie auzim mai bine tunetele depărtate, vedem mai limpede lucrurile și simțim puturoasele mirosuri cu mai mare neplăcere. Rândunelele rad pământul în zborul lor, pentru ca să culeagă viermișorii ce ies afară. Șopârlele se ascund. Pisicile se netezesc. Păsările așează penele lor. Mușteleînțeapă mai tare. Găinile se scarpină și se îngroapă în țărână. Cocoșii cântă în ore neobișnuite. Rațele și toate păsările casnice bat din aripi. Buraticul se suie în sus. Broaștele orăcăiesc. Câinii mănâncă iarbă. Cârtițele ridică mușuroaiele mai sus de cât obișnuit. Porcii iau paie în gură și se joacă împrăștiind strohurile lor. Vacile rag și mănâncă mai mult de cât obișnuit. Porumbeii se scaldă și intră mai târziu în hulubărie. Ciorile se adună în cârd și zboară fără să huiască și strigă bătând din aripi. Păianjenii cad din pânzele lor. Paianjenii foarte simțitori la electricitate, arată cu țesutul pânzei lor, timpul rece sau umed, schimbător, uscat și frumos. Furnicile își scot ouăle afară din cuibul lor. Cintițile se apropie de casă. Peștii sar în apă și înoată în fața ei. Când are să fie timpul frumos, broaștele verzi orăcăiesc. Liliecii zboară seara în număr mare. Ciocârliile se leagănă timp îndelungat în aer și cântă cu voioșie. Uliul se ridică la înălțimi mari și planează deasupra ciocârlanilor. Albinele se întorc târziu la stup. Cucuvelele și bufnițele se adună seara și stau în nemișcare până la răsăritul soarelui; și câte altele care leagă natura însuflețită de meteorele atmosferice" (a). Cum oamenii dinaintea potopului ne voind a trăi fără de apă, purtau la grumajii lor atârnate tigvulițe pline cu apă, din care beau prin casă, ogradă, grădină, pe drumuri, când stau de vorbă..., presimțeau pieirea lumii prin potop cu apă, precum prevestesc tutunarii (fumătorii) prin focul și tămâierea lor străină de porunca lui Dumnezeu (Lev. 10, 1-3; Is. 55, 1-2) pieirea lumii acesteia

a) Cap. VII, „Metorognosia" din „Calendar pentru bunul cultivator, de Ion Ionescu, lucrare tipărită în anul 1861 în tipografia statului, Nifon.

păcătoșit și răzvrătită contra legilor Dumnezeiești, astfel și raderea și aruncarea bărbii și a mustăților - care arată cinstea și demnitatea bărbaților în vârstă deasupra copiilor și femeilor - la gunoi, ne silesc să presimțim, că omenirea veacului acestuia s-a pogorât iarăș, acum la bătrânețile ei, în anii copilăriei, și ai mueriei (2 Tim. 3, 6; vezi în tâlc. celor 14 trim. de fer. Teofilact) ori maimuțăriei, arătând și prin aceasta că mânia lui Dumnezeu apasă asupra noastră a păcătoșilor.

„Cetate gălăgioasă - zice Domnul - *plină de zarvă! Cetate veselă! Morții tăi* (păcătoșii) *nu vor pieri uciși de sabie, nici vor muri luptând. Ci toate căpeteniile tale fug împreună, sunt luați prinși, toți locuitorii tăi ajung deodată robi... Și totuși Dumnezeul oștirilor vă cheamă în ziua aceea să vă bateți în piept, să va radeți capul,* (să facă Nazireat) *să vă îmbrăcați în sac* (Is. 22, 2-12). *Dar iată, în loc de jale și post, veselie, bucurie și ospețe... Să mâncăm și să bem, căci ca mâine o să murim... Nu* - zice Domnul - *nelegiuirea aceasta nu vi se va ierta până ce veți muri"* (Is. 22, 2-14).

Când poporul israelitean ajungea prea departe cu ticăloșiile lui, nevoind să mai cunoască pe Dumnezeu, Proorocii îi porunceau în numele Său să lepede și podoaba bărbătească, cea după chipul lui Dumnezeu.

„Acesta este poporul - zice Ieremia - *care nu ascultă glasul Domnului Dumnezeului său, și care nu vrea să ia învățătură; s-a dus adevărul, s-a dus din gura lor. Acum tundeți părul, Ierusalime, și aruncă-l departe; suie-te pe înălțimi și fă o cântare de jale! Căci Domnul leapădă și îndepărtează neamul de oameni, care I-au ațâțat urgia"* (Ier. 7, 28, 29; Efs. 5, 6). *„Rade-te, tunde-ți părul, din pricina copiilor tăi iubiți, lărgește-ți pleșuvia ca vulturul, căci ei se duc în robie departe de tine"* (Mih. 1, 16).

Din cele de față să luăm pildă, dragi creștini, și să ne silim a ne îndrepta viața după voia Milostivului Dumnezeu mai nainte de a ni se închide ușa, ca fecioarelor neînțelepte, ca să nu rămânem afară (Mt. 25, 1-13). Unde nu putem a rupe lanțurile păcatelor - cu care de bunăvoie, ori din nevolnicia noastră ne-am înfășurat spre bucuria lui Satan și a lumii slujitoare lui - să ne prosternăm cu fața la pământ înaintea Mântuitorului, Care a biruit pe Satan și cu moartea Sa

a călcat moartea, și cu lacrimi fierbinți să-i strigăm: *„Izbăvește-mă de cei ce mă prigonesc, că s-au întărit mai vârtos decât mine. Scoate din temniță sufletul meu, ca să se mărturisească numelui Tău"* (Ps. 141, 9-10). Să cercetăm Dumnezeiestile Scripturi și scrierile Sfinților despre creștinii decăzuți care îndreptându-și viața prin Spovedanie și Pocăința adevărată au revenit iarăș la Sfințenie, ba unii s-au ridicat și s-au apropiat și mai mult de Dumnezeu păstrându-și chipul Dumnezeiesc al omului dinăuntru și din afară așa cum li l-a dat Ziditorul Universal care toate le-a făcut bune foarte (Fac. 1, 31).

„Deșteaptă-te cel ce dormi, și te scoală din morți și te va lumina Hristos" (a).

Păgânii, scurtau hainele și rădeau barba și mustățile prizonierilor și solilor învinuiți de spionaj

Istoria, care ne pune înainte trecutul omenirii, ne arată că împărații păgâni cu oștile lor - între alte pedepse cu care torturau, schingiuiau și sluțeau pe prizonierii căzuți în mâinile lor, scoțându-le ochii, tăindu-le nasurile, urechile, limbile, mâinile etc. - uneori le rădeau părul capului, barba și mustățile pe jumătate ori de tot; ba încă le scurtau și hainele, pe care aceștia le purtau în semn de cinste lungi până la pământ, tăindu-le de la șolduri, așa cum sunt cămășile Secuilor, Ungurilor, etc. Despre o astfel de batjocorire a raderii părului capului și a podoabei bărbătești - a bărbii și a mustăților - precum și de tăierea hainelor de cinste de la șolduri a oamenilor din poporul lui Dumnezeu, ne istorisește și Dumnezeiasca Scriptură.

„Auzind David - zice - *de moartea lui Naas împăratul fiilor lui Amon, a trimis pe slujitorii săi la Annon, fiul împăratului răposat, care atunci se suise pe tronul tatălui său, pentru ca să-l mângâie. Căpeteniile oștirii și boierii lui Amon au zis către noul împărat Annon: Crezi că David îți trimite oameni ca să te mângâie, ca să cinstească pe tatăl tău? Nu; Ci ca să cunoască și să cerceteze cetatea, ca s-o nimicească își trimite el slujitorii la tine. Atunci a luat Annon pe slugile lui David și le-a ras bărbile pe*

a) Is. 60; Rom. 13, 11-14; 1 Cor. 15, 34; 1 Tes. 5, 1-8; Ioan 5, 25; Rom. 6, 4-5; Efs. 5, 14.

jumătate și le-a tăiat hainele până la șolduri și i-a slobozit (†). *David, înștiințat de lucrul acesta, a trimis niște oameni ai săi înaintea lor* – căci oamenii aceia (întorși cu bărbile jumătate rase și hainele tăiate până la șolduri) *erau foarte batjocoriți, – să le spună: Rămâneți în Ierihon până vă vor crește bărbile voastre și apoi vă veți întoarce și veți intra în Ierusalim"* (2 Împ. 10,1-5).

Batjocură pe care bărbații înțelepți și sfinți ca David, nu puteau suferi nici să o vadă: dar oamenii veacului acestuia (Rom. 12, 2; 1 Ioan 2,15) se fălesc cu ea pe toate căile și prin toate adunările sub pretext că așa-i la modă. O! afurisită modă mai este și aceasta, care silește pe cei ce poartă numele Domnului Hristos, numindu-se Creștini, să lepede Chipul Lui, podoaba bărbătească, care completează pe bărbați a fi slava lui Dumnezeu; ba care încă îi mai și îmboldește a huli Clerul Ortodox, pentru că... poartă Chipul Domnului Hristos, al Sf. Apostoli și al creștinilor (Sfinților) Apostolici și patristici, după cum se văd ei în Sfintele Icoane și în tablourile scripturistice. Și oare ce fel de oameni sunt aceștia care batjocoresc Clerul Ortodox între altele și pe motivul că nu sunt culți pentru că nu-și leapădă podoaba bărbătească chipul bărbătesc" așa cum fac dumnealor după moda faraonilor, papilor și urmașilor lor? Ia, tocmai aceia care au dezertat din Sf. Biserică Ortodoxă: urmașii scaunului papal și pleiadele sectarilor roiți dintr-înșii, cară umblă cu Sf. Scriptură, chiar și în buzunarul pantalonilor – unde cei înțelepți și simțitori nu poartă

(†) *Privitor la această istorisire a Dumnezeiești Scripturi, iată ce grăiește un propovăduitor Român: „De a fost vreodată batjocură mare în lume, aceia cu adevărat fu, care Annon împ. Amoreilor – călcând toate legile națiunilor – o făcu cu solii lui David: Făcu el să li se radă la toți capul ca la robi și să li se taie barba ca la măscărici. După aceia, retezându-li-se veșmintele cu scurtare de ocară până la șolduri, așa-i făcu să stea în curtea împărătească înaintea boierilor săi, așa să meargă pe uliță înaintea țăranilor, și pe urmă batjocorindu-i cum lui îi plăcu, îi trimise rușinați în țara lor. Câtă rușine au simțit acei boieri cinstiți dintru acea batjocură ce puse împăratul Amoreilor pe dânșii, voi lăsa vouă să judecați. Mie mi-i destul că zice Scriptura: Că erau oamenii batjocoriți foarte". Drept aceea mi se pare că nici nu vor fi cutezat a ridica ochii, necum să grăiască vreun cuvânt, și decât să sufere această ocară, vor fi fost mai bucuroși să li se taie capul. (Protopop Petru Maior, Predici, Edit. în Buda 1810 pag. 162).*

nici batista de șters nasul - tocmai unii ca aceștia... au învățat în școlile și casele lor de rugăciune, meseria infernală de a arunca cu tina clevetirilor, și a vorbelor și semnelor răutăcioase și scârboase în fața Clerului Ortodox român, adică a slujitorilor sfințiți ai Sf. Altar Dumnezeiesc al Sf. Biserici, a strămbunului nostru neam românesc! Vai! În ce haos de orbire a dus papalitatea eretică și cu puii ei - pleiadele sectare - pe o parte (1/14) din Românii noștri! Șarpele din casă mult venin mai varsă!" O, oameni! O, vremuri vitrege! Când veți reveni iarăși la drumul creștinismului adevărat?

„Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici, că închideți oamenilor - creștinilor - *Împărăția Cerurilor, nici voi nu intrați în ea* - crezând în moda veacului acestuia al deșertăciunilor, mai mult de cât în Hristos, abandonând de pe fețele voastre Chipul Lui ce vi l-a dat - *nici pe cei ce vor să intre în ea* - conformându-se Noului Adam, Iisus Hristos - *nu-i lăsați să intre"... „Șerpi, pui de năpârci! Cum veți scăpa de pedeapsa gheenei?"...* (Mt. 23, 13, 29-38).

Zugravii și desenatorii păcătuiesc când zugrăvesc pe draci cu podoabă bărbătească

Este știut tuturor, că Dumnezeu a făcut buni pe toți îngerii (Fac. 1; Iov. 38,1-7). O parte dintr-înșii fălindu-se și răzvrătindu-se, s-au prăbușit din înălțimea treptelor lor, din Ceruri, în adâncul iadului, în ape, în prăpastii, pe pământ și în văzduh (Apc. 12; 2 Petru 2, 4; Iuda 1, 6; Is. 14, 10-23; Lc. 10, 17-18), și din îngeri luminați, s-au transformat în draci întunecați. Precum îngerii luminați, slujitorii Dumnezeiești Slave, tot astfel și dracii cei întunecați, slujitorii vicleșugurilor și răutăților Satanei, sunt duhuri - n-au trupuri materiale îmbătrânitoare ca noi oamenii - de aceea se și zugrăvesc ca niște feciori tineri la față. Deosebirea e numai aceasta că îngerii lui Dumnezeu sunt luminați pentru ascultarea și virtuțile lor îngerești; iar dracii sunt negri, foarte negri și grozav de scârboși pentru neascultarea, vicleșugul și cumplita lor răutate învechită, pe care o varsă și, în sufletele celor ce se pun în slujba lor la păscutul porcilor lor (păcatelor).

Dracii nu trebuie să se zugrăvească cu podoabă bărbătească, barbă și mustăți, deoarece această podoabă caracteristică numai

bărbaților, o are Dumnezeu Tatăl - precum arată Dumnezeieștile Scripturi și Sf. Icoane în arătările Sale bărbaților aleși și Sfinți ai Vechiului Testament - o are și Dumnezeu Fiul, Domnul nostru Iisus Hristos, Care la plinirea vremurilor a venit și a petrecut cu trup omenesc, cu noi oamenii (Ioan 14, 9) aici pe pământ, zicând între altele: *„Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl"* pentru că, *„El este Chipul Dumnezeului Celui nevăzut"* (Cols. 1, 15; Evr. 1, 3-6). Așa, cu podoabă bărbătească se vede zugrăvit Mântuitorul pe Sf. Icoane, de la vârsta de 30 ani până la proslăvirea Sa, prin patimă, crucificare, moarte, îngropare, înviere, înălțare, ședere de-a dreapta Tatălui și ca Judecător Universal. Înțelepții zugravi, zugrăvesc cu podoabă bărbătească numai pe Tatăl Ceresc, pe Fiul Domnul Iisus Hristos, pe Sf. Apostoli, pe Părinții bărbați mărturisitori și adevărații - Sfinți - creștini ai vremurilor apostolice, patristice și următoare; de pildă Sf. Dimitrie Basarabov, Sf. Nifon, Sf. Ioan cel Nou de la Suceava, etc.; iar nu pe Îngeri, și cu atât mai mult nu și pe diavoli, cum păcătuiesc unii. Dacă fiul risipitor - zice Mântuitorul în pilda Evangheliceștilor Sale învățături - era cel mai tânăr: *„Și a zis cel mai tânăr tatălui său: Tată dă-mi partea ce mi se cade de avuție; și luând-o s-a dus într-o țară străină, depărtată, unde și-a cheltuit-o"* (Lc. 15, 12), cu atât mai mult nu trebuie a se zugrăvi diavolii cu podoabă bărbătească, cu cât ei sunt mult mai tineri" prin răsturnarea dregătoriei încredințată lor, de unde s-au și prăbușit.

Noi am observat și observăm - mai mult în părțile acestea transilvănene, unde papistășismului a întins nenumărate lațuri și prin promisiuni și siluiri sângeroase și-a făcut aici cuib cald, pentru a scoate noi prozeliți - că zugravii după tactică iezuitica, zugrăvesc pe diavolul cu podoabă bărbătească, pentru a sfida adevărul, învățătura Ortodoxiei și Clerul Sfintei Biserici a strămbunului neam Românesc. Această boală s-a întins și dincolo de Carpați prin Moldova și Muntenia în vechiul Regat. Acești zugravi, din necunoștința despre arătările lui Dumnezeu Tatăl, aleșilor Săi Sfinți, și deci a Dumnezeieștilor Scripturi, comit greul păcat de a sfida Chipul Tatălui, al Domnului nostru Iisus Hristos, al Sf. Apostoli, Părinți, Mărturisitori - din bărbătească vârstă - precum și a Clerului Ortodoxiei, prin zugrăvirea diavolului cu podoabă bărbătească. Unii zugravi sau

pictori ori desenatori, o fac aceasta din prostie; iar alții o fac din viclesugul îmbâcsit de răutate. Aceștia de pe urmă, după sfatul ce-l capătă de la cei cu podoaba bărbătească rasă ca în palmă" după moda faraonilor, famenilor și a babelor turcești, zugrăvesc pe diavoli cu podoabă bărbătească, cu infernalul scop satanicesc, de a huli Ortodoxia. Ba încă ceva mai mult: noi observăm că în părțile Ardealului unii zugravi papistași ori uniați, zugrăvesc pe Tatăl Ceresc cu barba tușinată, ba și retezată! Vai, orbii și nepriceputii! Cum nu văd și nu pricep ei nici atâta, căci cu astfel de sfidări ei hulesc Chipul Tatălui, al Fiului, al Sf. Apostoli și al tuturor Sfinților celor șapte secole, pe care îi au și ei prin bisericile lor papistășești! Chiar și unii din zugravii noștri - care merg pe picioarele altora - conducându-se în arta picturii și desenului, nu după înțelesul Dumnezeieștilor Scripturi și al adevăratei iconografii; ci după capetele lor pline de eres, viclesug și răutate - din neștiință și nepricepere - au comis și comit greul păcat, de a zugrăvi și pe diavoli cu aceeași podoabă bărbătească cu care zugrăvesc Dumnezeieștile Fețe, și pe bărbații Sfinți mai maturi... Ce orbire! Ce rătăcire! Ce viclesug și răutate satanicească! Oare până când vom tot dormita? Iată cum, cuvintele zâzaniilor drăcești ale ereziilor papistășești și protestante, cum și rătăcirile sectare, bat și sapă cu furie la temelia Ortodoxiei! Și noi nu vrem a ne deștepta, ci tindem tot a dormita legănați în ștreangurile modelor și ale deșertăciunilor veacului acestuia? Să ne deschidem ochii, să ne deșteptăm mai înainte de a ne prăbuși - de nu cumva și suntem - mai înainte de a înghiți fiarele apocaliptice pe unii din noi, precum au înghițit cam a patrusprezecea parte din corpul neamului nostru românesc.

După cum pe Sf. Îngeri ai lui Dumnezeu, nu este iertat a-i zugrăvi cu podoabă bărbătească - pentru că ei nu sunt făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu - cu atât mai mult, nu-i iertat a-i zugrăvi pe draci cu această podoabă. Schismaticii, ereticii și rătăciții sectari, care își rad podoaba bărbătească ca-n palmă, aruncând-o de pe fețele lor - fiindcă poate așa și merită, pentru abaterile și dezertările lor din Sf. Biserică a Ortodoxiei, al cărei Cap e numai Mirele Ei, Domnul Hristos - ar fi bine ca să mai păstreze măcar atâta bun într-înșii, adică să nu mai aducă prin feluritele lor mijloace și vicle-

șuguri, batjocura sfidării asupra purtării podoabei bărbătești, care de la Clerul și corpul Ortodoxiei se răsfrânge asupra Fețelor Dumnezeiești, asupra Sf. Apostoli și a urmașilor lor; căci nepărăsindu-se de acest infernal păcat, vor cădea în pedeapsa lui Dumnezeu, al Căruia lucru tind satanicește să-l strice, începând cu dânșii. *„Saule! Saule! pentru ce Mă prigonești?... Eu sunt Iisus Nazarineanul, pe care tu îl prigonești. Cu greu îți este ție a lovi cu piciorul împotriva boldurilor"* (F. Ap. 9, 4-5). *„Mergi după Mine, Satano! Sminteală îmi ești; că nu cugeți cele ce sunt ale lui Dumnezeu; ci cele ce sunt ale oamenilor"* (Mt. 16, 23; Rom. 12, 2).

Aceștia - oricare ar fi ei - care la orice ocazie sfidează „Chipul lui Dumnezeu" care se oglindește în fața Clerului Ortodoxiei, când se duc la biserica papistășească... pentru a sluji, a predica, a se ruga și a asculta, să poftească d-lor a face bine să privească în Sf. Icoane Chipul Tatălui Ceresc, al Mântuitorului Hristos - după Botez până la preaslăvire - al Sfinților Apostoli, al Sfântului Petru (pe care ei - papistașii cu uniații lor - îl socotesc căpetenia și stăpânul tuturor Apostolilor), și al Sfinților Părinți și Mărturisitori apostolici și patristici, ai celor șapte secole primare ale creștinismului... Și apoi să judece sănătos, așa în frica lui Dumnezeu, care au păcătuit? Aceia pe care-i reprezintă Sfintele Icoane și Ortodoxia? Ori dumnealor care-și ciuplesc, ba chiar își rad podoaba bărbătească aruncând-o la gunoi, ca să fie *„a la moda"* faraonilor, păgânilor romani etc., răsturnându-se astfel rânduielile lui Dumnezeu? *„Judecați voi singuri, dacă este drept înaintea lui Dumnezeu, să ascultăm mai mult de voi,* (care ne porunciți cu fapta și cu cuvântul înrăutățit a lepăda podoaba bărbătească, adică chipul ce ni s-a dat de Ziditorul nostru) *decât de Dumnezeu"* (F. Ap. 4, 19), (Care ne-a zidit după Chipul și asemănarea Sa, cum au purtat Sf. Prooroci, Mântuitorul, Sf. Apostoli și urmașii lor de-a lungul vremurilor)? Întâi judecați sănătos și apoi pronunțați-vă. Noi după datoria noastră creștinească știm că: *„Suntem datori a asculta mai mult de Dumnezeu, decât de oameni"* (F. Ap. 5, 29).

Popii păgânilor, egiptenii ș. a. își rădeau podoaba bărbătească, pentru a nu mai fi purtători ai Chipului lui Dumnezeu; ci purtători ai chipului lui Satan, căruia i se închinau și-i slujeau

Diavolii, după ce au reușit să abată lumea, de la dreapta credință în Dumnezeul cel adevărat, trăgând-o prin minciună la idolatrie, adică la închinarea lor; și-au sfărâmat capetele pentru a strica rânduiala lui Dumnezeu. Pe credincioșii lor: împărați, popi și închinători ai lui pe calea idolatriei, vrăjitoriilor, farmecelor, descântecelor și a feluritelor bosgoane, pentru a nu mai rămâne după Chipul și asemănarea Preasfântului Dumnezeu – pe care ei nu sufereau cum și azi nu suferă a-l vedea oglindindu-se nicăieri – i-au învățat ca toată partea bărbătească, ieșită din anii copilăriei, odată devenită majoră, să nu sufere asupră-și chipul dăruit de Dumnezeu (Fac. 1, 26-27; 5, 1; 9, 6), adică podoaba caracteristică bărbaților; ci să fie asemenea lor și după moda famenilor și a femeilor. Astfel erau popii păgânilor și egiptenii care se închinau diavolului prin boul Apis, crocodili, șacali, câini, pisici, cărăbuși, etc. Tot la fel cu Egiptenii au făcut mai toți păgânii, care se luau după chipul zeilor lor: Mercur, Apolon, Ares, Hermes, Afrodita ș. a. Unii dintre acești închinători ai idolilor și deci ai dracilor (Ps. 105, 36 ; 1 Cor. 10, 20), întunecându-se cumplit, – de pildă Sodomenii, Gomorenii, Romanii ș. a. – își schimbau rânduiala firească, întru aceea ce era împotriva firii... bărbați cu bărbați lucrau păcatul desfrânării (Rom. 1, 21-27-32). Urmărind scopul josnic de a face tot ce le sta în putință pentru a se putea aprinde și mai mult spre păcatul desfrânării homosexuale, dracii, cărora li se închinau în capiștile idolilor lor, i-au învățat pe astfel de bărbați idolatri și împătimiți – cum și pe cei pasionați azi după praznicele drăcești cu jocuri, bețiii – că pentru a putea să pască porcii desfrânărilor mai cu plăcere, să-și radă podoabele bărbătești: bărbile și mustățile. Așa i-au învățat diavolii și ei ascultându-i cu plăcere, vedem că așa au și făcut. Și iată că vedem făcându-se și astăzi această despuiere de chipul Dumnezeiesc, această răsturnare a lucrului lui Dum-

nezeu, Care în atotînțelepciunea Preasfinției Sale toate câte le-a făcut, controlându-le la sfârșitul facerii, a văzut ca sunt bune foarte (Fac. 1).

Atât istoria lumii cât și Dumnezeiasca Scriptură ne arată că popii păgânilor dau credincioșilor lor acest exemplu rău, prin practicarea lui în fața lumii, cu fapta și cu cuvântul. Dacă ei, sărmanii, erau întunecați de pașterea porcilor demonicești, cum erau să poată da exemple bune? În casele lor – zice Dumnezeiasca Scriptură – șed popii lor, având hainele lor rupte (scurtate) și capetele și bărbile rase, ale

Moise și Aaron după porunca lui Dumnezeu, stau înaintea lui Faraon cerând eliberarea Israeliților pentru a merge cale de trei zile departe de zgomotul deșertăciunilor lumești, ca acolo să jertfească și să se închine lui Dumnezeu. Ambii bărbați sfinți, credincioși Ziditorului lor, poartă „Chipul lui Dumnezeu" precum au fost zidiți. Faraon cu popii – vrăjitorii – lui, care se închinau „boului Apis" Soarelui, Nilului, crocodilului, etc., (deci diavolului) ca lui Dumnezeu, n-au „chipul lui Dumnezeu", cel dăruit lor de Dumnezeu. Părul capului, barba și mustățile le sunt rase ca-n palmă și lepădate din slujba lor. Odată ce nu vor ei a cunoaște pe Dumnezeu, nici nu pot suferi a purta chipul Dumnezeiesc pe fețele lor. Aici este înțelepciunea sfinților. Cine are urechi de auzit să audă; și care are ochi de văzut să vadă. „În ce chip (vrăjitorii) Ianis și Iamvris, s-au împotrivit lui Moise; tot așa și aceștia (ereticii vremurilor acestora) stau împotriva adevărului, oameni stricați la minte, nelămuriți fiind în credință; ci nu vor spori mai mult, că nebunia lor va fi arătată tuturora, precum și a acestora s-a făcut" (2 Tim. 3, 8-9).

cărora capete descoperite sunt". Acest fel de exemple le vedem și astăzi prin bisericile papistașe, uniate, luterane, calvine, eretice, baptiste, adventiste, mileniste, nazarinene și a celorlalte feluri de sectari dintre care apune și a apus soarele și lumina Ortodoxiei. Cercetați, vedeți și încredințați-vă că adevărul vă spun și nu mint.

Dacă fac așa cei ce au ieșit din drept-credincioasa - Ortodoxă - Sfântă Biserică a Domnului nostru Iisus Hristos (a), facă așa cum s-au învățat, dacă nu vor să se îndrepteze; ei vor vedea! Însă noi fiii Sfintei Bisericii Ortodoxe universale, care a rămas și stă întemeiată, nu pe altă temelie fundamentală străină - pe papa, Luther, Calvin ori alții, - ci 1) pe însuși Domnul Hristos (b) - și 2) pe temelia Proorocilor și a Apostolilor; (c) să purtăm cu demnitate această podoabă bărbătească, pe care Dumnezeu ne-a dat-o și ne-o dă pentru a nu fi asemenea femeilor.

„Iubiților, acum fii ai lui Dumnezeu suntem și încă nu s-a arătat ce vom fi; ci știm că atunci când se va arăta, asemenea Lui vom fi (nu rași ca-n palmă; ci bărbați cu podoabă bărbătească așa cum Îl vedem și pe Sf. Icoane). *Căci Îl vom vedea pe El precum este"* (1 Ioan 3, 2). *„Cel ce zice că petrece întru Iisus Hristos, dator este să umble* - nu precum faraonenii cu popii lor și păgânii, desfrânații; ci - *așa precum Acela a umblat"* (d).

Împărații păgâni sileau pe creștini să-și radă până la piele podoaba bărbătească

De-a lungul vremurilor, împărații păgâni fanatici, au silit în felurite chipuri pe oameni ca să-și batjocorească chipul ce li l-au dat Dumnezeu. Aceste torturări s-au întețit mai cumplit după întemeierea împărăției Mesianice. Dacă cercetăm istoria Bisericii și Viețile Sfinților, vedem cum împărații păgâni, ereticii cu șleahta lor, și papistașii cu întreaga lor camarilă, rând pe rând, au făcut multe neajunsuri Sf. Biserici dreptmăritoare a Domnului Hristos, torturând pe fiii ei cu toată cruzimea infernală.

a) 1 Ioan 2, 15-19; 2 Ioan 1, 8-11. (b) Mt. 21, 42; 16, 18; F. Ap. 4, 11; Rom. 9, 33; 1 Petru 2, 4-8; 1 Cor. 3, 11. (c) Efs. 2, 20-22; 4, 11-16; Apc. 21, 14. (d) Ioan 15, 4-5 ; 1 Ioan 2, 6; 1 Petru 2, 21.

În vremea împărăției lui Leon III Isavrul (714-721) și a fiului său Constantin (742-775) poreclit de creștini - pentru fanatismul cu care prigonea Sfintele Icoane, ca și rătăciții sectari de azi - „Copronim" adică „cel cu numele de gunoi" (a), era egumen la Mănăstirea din Muntele Sf. Axentie, Sfântul Părinte Ștefan cel Nou. Acești împărați eretici au scos din scaunul episcopal pe păstorii cei vrednici, și au pus în locul lor niște năimiți care să împlinească voile lor. În locul vrednicului Patriarh Ghermano, din Constantinopol care a apărat cu zel Biserica Domnului Hristos, a pus pe un Atanasie, monah flexibil, care a cedat voinței împăratului. Un astfel de păstor din nefericire a avut și Biserica Românilor ardeleni în Mitropolitul Atanasie Anghel. Acest Atanasie, pentru că a fost flexibil imboldurilor maghiarilor papistași, a cedat la strâmtorarea și promisiunile acestora - ca și Esau care și-a vândut întâietatea pentru un blid de linte - a călcat jurămintele depuse la luarea înaltei trepte Arhiepiscopale, a dezertat cu o parte din protopopi, popi și puțini Români din Biserica Ortodoxă, la erezia învățăturilor papistășești, făcând o cumplită ruptură, o grozavă rană dureroasă, care sângerează întotdeauna, pentru care a fost caterisit, pus sub afurisenie sobornică și i s-a schimbat numirea din Atanasie în „Satanasie". Această prăpastie se adâncește și se mărește, această rană se alimentează de cozile de topor ale papistășismului, recrutate de maghiari și străini, dintre noi, pentru a nu se mai vindeca niciodată.

Împărații aceștia - care ascultau mai mult de coranul Hogilor turcești și de învățăturile evreilor, care priveau cu ochi răi chipurile sfinte - fiind stăpâniți de duhurile diavolești care grăiau din păstorii năimiți de pe calapodul ereticilor vremii aceleia - au făcut soboare satanicești, (Apc. 2, 2, 9, 13) prin care răsturnau rânduielile sfinte din Bisericile lui Dumnezeu. Pe Păstorii cei buni după ce i-au scos din scaunele lor episcopale și preoțești, i-au batjocorit în toată forma și i-au închis. Astfel în închisoarea „Pretorion" erau închiși 342 din cei mai aleși și zeloși Părinți bisericești. Unii din aceștia

a) Legenda spune că atunci când el s-a botezat de copil, ar fi făcut necurăție în apa botezului, și astfel încă de pe atunci a fost semn că în vârsta mai matură va profana Creștinismul și Biserica Domnului Hristos, (Eus. Popovici, Ist. U. Bis. Vol. H, 342-350).

aveau nasurile tăiate, alții urechile, alții mâinile, alții aveau ochii scoși și alții bărbile rase.

În timpul acesta zelosul Sfânt Ștefan Cel Nou, lupta cu râvnă împotriva iconoclaștilor, din muntele Sfântului Axentie, precum lupta și Sf. Ioan Damaschin din părțile Ierusalimului. Sf. Ștefan, prin activitatea și luptele sale contra draconicelor porunci împărătești și minciuno-soboarelor, era un spin în ochii ereticului împărat și a sleahtei lui. Se hotărâră împăratul cu ereticii lui iconoclaști să-l piardă; dar temându-se de revolta credincioșilor care țineau foarte mult la Sf. Ștefan, recurg la vicleșug. Împăratul cu ai lui puseră la cale o cursă în care să tragă pe Sfânt pentru a-l arăta publicului ca un călcător și răsturnător al rânduielilor împărătești.

Pentru ajungerea acestui scop diavolesc se folosește de vicleșugul unuia dintre tinerii cei mai zburdalnici și mai mișei ai lui. Alege pe un astfel de tânăr care se numia Gheorghe, poreclit Singlitun, și-l trimite la Mănăstirea Sfântului Ștefan, ca să ceară Sfântului egumen a-l face călugăr. Fiul diavolului cel plin de vicleșug drăcesc, s-a suit la munte și s-a ascuns în loc păduos și prin crânguri dese, unde a stat ascuns până noaptea târziu. Pe la miezul nopții a ieșit din acea pădure și s-a dus la Mănăstire. Ajungând și stând dinaintea porților Mănăstirii, prefăcându-se, se văita și cu țipete jalnice striga: „Miluiți-mă pe mine, o, creștinilor, care locuiți în locul acesta, ca să nu mă mănânce fiarele, sau să cad în prăpastie, pentru că am rătăcit calea". Acestea și alte cuvinte jalnice zicea, diavolește tânguindu-se. Prea fericitul Sf. Ștefan auzind tânguirea și plângerea, strigând pe un credincios ucenic al său, i-a poruncit a-l aduce înăuntru pe cel ce se tânguia. Vicleanul acela intrând a pus metanie la pământ și a zis: „Binecuvintează părinte". Sfântul binecuvântându-l l-a ridicat, și l-a cunoscut pe el după îmbrăcăminte și după față, cum și *după barbă, pentru că era rasă, după porunca tiranului împărat eretic.* Dumnezeu a dat poruncă lui Moise să grăiască poporului Său: *„Să nu vă smulgeți barba voastră, ca nu cumva să vă faceți două împletituri".* Împotrivindu-se poruncii lui Dumnezeu și a lui Moise, noul Evuseu și Amalic, cele împotrivă a așezat, ca de la moșneag și de la bătrânețea cea mai de pe urmă, până la cărunt și la cel mai tânăr, a face raderea bărbii, până la pielea obrazului, ca să pară tineri și

să zburde totdeauna ca niște cai îndrăciți spre partea femeiască. Astfel – zice istoricul – acești eretici (inconoclaști) la șaptezeci de ani, mai mult sau mai puțin își îngrijesc barba. Pe aceștia să-i îndrepte Domnul, și să-i răpească din socoteala, pomenirea și credința tiranului acestuia, și să-i aducă la adevăr, mai înainte de a cădea pradă morții cu trupul și cu sufletul. Prea fericitul Părinte Ștefan văzând pe Gheorghe cel tânăr într-o formă ca aceea, a zis: „Cu adevărat, frate, tu nu ești din palatul împărătesc?" El a răspuns: „Așa e, părinte, dar prin fărădelegea împăratului care cu rea credință stăpânește, am iudaisit toți și către primejdie sufletească ne-am plecat. De-abia acum m-am trezit dintr-un chip rău ca acesta, și călăuzit fiind de Dumnezeu, am venit aici. Acum, cinstite părinte, să nu fiu izgonit de la Sinodia ta, cea de suflet mântuitoare, ci primește-mă să dobândesc chipul cel îngeresc". Sfântul Părinte Ștefan a răspuns: „Nu pot să fac aceasta, pentru primejdia care este din partea tiranului, ca nu cumva înștiințându-se, să-ți robească sufletul tău de la mântuire, și cu cursele cele vechi te va împletici pe tine". Vicleanul trimis al împăratului, a căzut iarăși la picioarele Sfântului Ștefan, zicând: „Cuvânt vei da înaintea lui Dumnezeu pentru mine, dacă vei zăbovi de a mă tunde și face călugăr." Sfântul i-a răspuns: „De ar fi fost fără primejdie, aș fi primit glasul cel Evanghelicesc, *Că pe cel ce vine la Mine nu-l voi scoate afară"*. Deci de vreme ce precum ai zis, că din tot sufletul te apropii, aceasta o împlinesc, însă vezi să nu te ajungă ispita". Acestea zicându-le Sf. Ștefan și învățându-l de ajuns cu cuvinte folositoare, l-a dezbrăcat de portul cel lumesc și l-a îmbrăcat cu îmbrăcămintea călugărească a supunerii, și a făcut astfel trei zile.

Iar tiranul împărat adunând poporul în priveliștea alergării de cai, la treptele unde se zice ale Rusiului, stând el deasupra, a strigat acestea: „Să n-am parte de viață cu ceata nepomeniților celor de Dumnezeu urâți". Iar poporul plângând și ispitindu-se a face tulburare a zis: „Nici urmă a chipului lor nu s-a arătat în cetatea ta, stăpâne". La acest răspuns tiranul a strigat: „Nu voi mai putea suferi bântuirile lor, pentru că pe toți cei de sub mine, pe ascuns i-a tras și întunericului i-a dat; după aceasta neîndestulându-se, iată și pe iubitul sufletului meu, pe Gheorghe Sinclitun, din brațele mele

răpindu-l, l-a făcut avă. Dar să aruncăm către Domnul grija noastră, și el îl va arăta pe dânsul degrabă, numai rugăciune să facem". Toți au zis: „Cu adevărat inima ta este în mâna lui Dumnezeu; și rugându-te negreșit o va auzi Domnul."

După ce prea cinstitul Ștefan a învățat deajuns trei zile pe vicleanul întru răutate Gheorghe, l-a tuns în monahism și l-a îmbrăcat pe dânsul cu Sfântul Chip. Acest slujitor al fărădelegii – Gheorghe ereticul – nepăzind ale lui Dumnezeu (pentru că în sufletul lui, cel cu rea meșteșugire, înțelepciunea nu intra, precum este scris), după alte trei zile fugind din deal, s-a dus la palatul împărătesc. Ajuns acolo, împăratul l-a primit cu dragoste, ca pe unul ce a împlinit iscodirea relei lui meșteșugiri, pe care îl sfătuise s-o aducă l-a îndeplinire. L-a sărutat îndată, nu pentru chip; ci pentru că-i împlinise porunca satanicească, prin care acum avea motiv în fața poporului, să ucidă pe Sf. Ștefan fără teamă. Apoi a dat poruncă îndată ca, de dimineață toată vârsta, de la bătrâni până la prunci, bărbați împreună cu femei, să se adune în tăcere la priveliștea alergării de cai. La porunca împărătească, a doua zi de dimineață se afla la locul acela adunată nenumărată mulțime de lume, îngrămădindu-se unii peste alții. Tiranul stând pe niște trepte mai înalte a strigat: „A biruit poporul meu și Dumnezeu a auzit rugăciunile mele". Poporul – eretic ca și el – i-a răspuns: „Oare, când nu te ascultă Dumnezeu pe tine?" El veselindu-se și râzând a zis: „Mi-a descoperit mie Dumnezeu pe cel căutat, și de voiți vi-l voi arăta". Mulțimea Zgomotoasă a izbucnit în urlete strigând: „Muncește-l pe acesta, înjunghie-l, arde-l cu foc, ca pe unul ce a călcat porunca ta".

La aceste urlete ale poporului care nu știa ce cerea, împăratul a adus pe vicleanul Gheorghe la mijloc, îmbrăcat în Cinul monahicesc arătându-l tuturor. Mulțimea văzându-l îmbrăcat în chipul monahicesc, a strigat cu glasul acela ticălos, precum dedemult strigau iudeii: „Ia-l, ia-l, răstignește pe Fiul lui Dumnezeu"; tot așa și mulțimea ereticilor iconoclaști – ca și mulți confesionaliști, eretici și rătăciți sectari de azi asupra Clerului și poporului Ortodox – strigau: „Rău să vadă, răi să fie anii lui, ucigă-se, ucigă-se". După aceea cu porunca tiranului îl dezbrăcă de Sf. mantie, pe care a aruncat-o la popor și au călcat-o, asemenea și sfințitul culion. După aceea a scos ca să

arunce și analavul cel în chipul Crucii. Împăratul luându-l - în batjocoră - cu mâinile lui, se întorcea în toate părțile, întrebând: „Ce să fie, oare?" Unul din boierii cei de un chip cu Satana, pe al căruia nume îl voi trece (pentru că era de călugăr numele acestuia) a strigat: „Aruncă-l și pe acesta, împărate, să se calce funia spânzurătorii celei satanicești". Asemenea au aruncat și cureaua. Apoi patru bărbați aplecându-se la pământ, și apucându-se de hainele călcătorului de poruncă, îl aplecară jos, și ca în chip de jupuire l-au pus în mijlocul tuturor. Apoi aducând o vadră plină cu apă, au turnat-o peste el spre răsturnarea botezului, adică pentru dezbotezarea lui (a).

După ce l-au dezbrăcat și dezbotezat astfel (Lc. 10, 30), i-au pus pe cap un coif, l-au îmbrăcat cu haine ostășești; i-a spânzurat - însuș tiranul împărat - o sabie la coapsa lui, și l-a ridicat la o treaptă, rânduindu-l în vrednicia comisului. Dându-i o mulțime mare de purtători de săbii, i-a poruncit să meargă la dealul Sf. Axentie. Alergând acolo toată mulțimea aceea înarmată, au risipit pe ucenicii Sfântului, i-au aprins și ars Mănăstirea și Biserica până la temelii, făcându-le cenușă. Apoi prinzând pe Sf. Ștefan, l-au luat din peșteră și au plecat către coborâșul mării.

Ce cuvânt și tânguire va putea povesti necazurile cele pătimitoare ale Sfântului în acea călătorie! Unii îl băteau peste șale cu vergi, alții îl împingeau către povârnișul râpii. Unii îl băteau peste pulpele lui cu buruieni ghimpoase, și alții îi umpleau de scuipat Sfânta lui față. Unii frângeau bețele cele mai uscate date în putrejune,

a) Așa făceau păgânii cu creștinii care se lepădau de Sf. Botez și se reîntorceau în sânul lor. Iulian Apostatul s-a dezbotezat băgându-se într-o groapă umplută cu sânge de animale jertfite idolilor. Tot așa fac și creștinii care ascultând învățăturile ereticilor și rătăciților sectari, se lasă a fi băgați într-o baltă cu apă unde lupii îmbrăcați în piei de oi - minciunobotezătorii rătăciților sectari - îi dezbotează de primul Sf. Botez, îi dezbracă de Hristos cu Care au fost îmbrăcați de când s-au botezat în Sf Biserică Ortodoxă, se leapădă de Sf Cruce, și primesc pe fruntea și mâna lor dreaptă pecetea fiarei Nr. 666... și astfel și ei ajung ca acest viclean Gheorghe, niște unelte infernale ale diavolului, care luptă cu cea mai drăcească înverșunare contra Sf. Biserici a Domnului nostru Iisus Hristos, ajungând astfel niște antichriști (1 Ioan 2, 18-19), niște oameni ai fărădelegii (1 Tes. 2, 3), și fii ai pierzării.

ca să facă sunete neplăcute cu care să-l irite, alții îl loveau cu bețe peste cap în batjocură. Unii jucau înaintea lui cu stâlpări de finic în batjocură și sărind în jurul lui așa cum era îmbrăcat rău, de la mic până la mare îi aruncau felurite vorbe mârșave, torturându-l în toată forma, până ce au ajuns la malul mării. Acolo – văzând că nu mai putea Sfântul Ștefan să umble din cauza postului și a torturilor – l-au pus într-o luntre, și au mers până au ajuns la Mănăstirea Sf. Francisc – care se afla la marea cetății Hrisopoli – unde l-au închis. Plecând de acolo și ajungând la împăratul, i-au arătat toate isprăvile lor satanicești făcute Sfintei Mănăstiri, și Sfântului Ștefan. Înștiințându-se împăratul de ocara și de stricarea desăvârșită a Mănăstirii, a dat o aspră poruncă: că dacă s-ar prinde cineva la dealul lui Axentie, să primească pedeapsă cu moarte prin sabie".

După aceea a adunat pe cei de un chip, chemându-i la bârfirea lui, începătorii de eres, mai bine să zic pe episcoți, pe Teodosie cel cu nume mincinos, episcop al Efesului, și pe Constantin izvoditorul de lucruri noi, al Nicomidiei, și pe cel de un asemenea nume al Nacoliei, împreună cu Sisinie, Paslila și cu Vasile Tricacavul; cum și pe cei ce covârșeau în cuvânt ai palatului; pe Calis cel mai înainte zis, pe Comvoconom scriitorul, pe Masora cel cugetător cu Saracinii – și i-au trimis pe ei, către cel de un nume și obicei, începător al păstorilor, ca să facă el împreună cu ei călătoria către Mănăstirea cea mai nainte zisă, în Hrisopoli. Iar năimitul păstor și vânzător știind cunoștința și dreapta credință a Sfântului Părinte Ștefan, s-a lepădat de a merge împreună cu dânșii zicând: „Duceți-vă în pace pentru că a vorbi Constantin împreună cu Ștefan, este multă depărtare. Căci la mine este cuvânt numai; iar la dânsul împreună cu cuvântul este și Dumnezeiescul Duh; mergeți și vedeți ce veți auzi de la dânsul".

Cei trimiși ajung, fac sobor, aduc pe Sfântul Ștefan ferecat în lanțuri și obezi de fier, cu care întrebându-se și rămânând rușinați de răspunsurile date de Sf. Părinte, l-au bătut și călcat în picioare. Apoi l-au exilat cu porunca împăratului, unde Sfântul a făcut multe minuni și a întărit multe suflete. Nemulțumindu-se cu acele necazuri făcute Sfântului Ștefan, împăratul a dat poruncă de l-a închis în temnița de obște a Vizantiei. Acolo se mai aflau închiși încă trei sute patru zeci și doi monahi din felurite laturi ale împărăției. Unii

erau cu nasurile tăiate, alții cu ochii scoși și alții cu mâinile tăiate, pentru că nu iscăliseră împotriva Sf. Icoane, ba încă scriseseră luând apărarea lor. Unii erau cu urechile tăiate ori purtând pe corpul lor mulțime de urme ale bătăilor și torturărilor; alții erau fără de păr, fiind tunși de păgânii arzători de Icoane, și cei mai mulți cinstita barbă o aveau unsă cu smoală și arsă.... Acolo Sf. Ștefan a avut de suferit multe chinuri.

Acolo în temniță Sfinții Cuv. Părinți își povesteau unii altora torturile păgânilor eretici făcute apărătorilor Sfintelor Icoane și vitejia Sfinților Părinți. Un oarecare Teostirict a povestit: „Sf. Marele Post trecând și Sf. Paști ajungând.... din porunca împăratului a năvălit acest eparh cu numele de balaur, împreună cu o mulțime de ostași cu mare îndrăzneală în Sf. Biserică și în Sf. Altar și a poruncit să tacă cântarea (a oprit Slujba). A răsturnat la pământ Sfintele și de viață făcătoarele Taine ale lui Hristos (a). Apoi a luat pe cei mai aleși din monahi, le-a pus mâinile și gâturile în cătuși, fiind trei zeci și opt; iar din ceilalți, pe unul l-au bătut fără cruțare, pe altul l-au ars de tot, altora smolindu-le bărbile și fețele, i-au gonit cu nasurile tăiate, dintre care unul sunt și eu însumi... Mănăstirea a ars-o. Pe cei 38 i-a surghiunit în părțile Efesului unde i-a îngropat de vii într-o cămară a unei băi vechi..." În cele din urmă ca și alții, Sf. Ștefan apărând Ortodoxia și Sf. Icoane, prin multe chinuri a luat cununa muceniciei (V. Sf. 28 n-brie.).

Sunt mulți alți Sf. Părinți și Mărturisitori, care au fost batjocoriți de păgâni, evrei și eretici cu raderea părului capului, a bărbii și a mustăților, spre defăimarea lumii, și cu felurite chinuri torturați pentru a părăsi Ortodoxia și a dezerta la legea lor; dar ca să nu lungim cuvântul, lăsăm deocamdată numai atât... Să nu ne schimbăm, fraților, credința noastră sfântă a Ortodoxiei cu nimic din lume. Oare nu-i mare orbire a alerga de la moară la râșniță? Oare nu-i mare urgie Dumnezeiască și orbire să părăsim noi Sfânta Biserică Ortodoxă cea bogată în sfințenie, Taine, daruri, învățături, dogme, canoane, lumină, și tot ceea ce-i necesar alimentării, împuternicirii și mântuirii sufletești plăcută lui Dumnezeu, și pentru oarecare promisi-

a) Tot astfel au făcut și cruciatele papale în Sf. Biserici Ortodoxe din Orient, (Vezi Biblioteca Ortodoxiei, Nr.10,11,12, și 13).

uni pieritoare „blidul de linte al lui Isav" să dezertăm în formă și fond la ereziile papistășești și rătăcirile sectare? Atunci venim la jalnica zicală a Abrudenilor: „Munții noștri aur poartă, noi cerșim din poartă-n poartă!!!"

Pentru a putea sta cât se poate mai bine pe temelia de piatră a Sfintei Biserici – care este însuși Domnul Iisus Hristos (1 Cor. 3, 11; 10, 4; Efs. 2, 19-22), – spre a nu ne clăti și prăbuși înaintea sataniceștilor vânturi jos, jos în haosul prăpastiilor ereziilor papistășești, protestante și a rătăcirilor sectare, începând cu formele cărora urmează și fondul; să ne întipărim bine în minte înțelesul Dumnezeieștilor cuvinte ale Mântuitorului; „Ce va folosi omul de va dobândi lumea toată și-și va pierde sufletul său? Sau ce va da omul schimb pentru sufletul său?" (Mt. 16, 26).

Sfântul Sfințitul Mucenic Dionisie Areopagitul, a fost unul din cei mai bogați, mai slăviți cu mintea și cu înțelepciunea, din cei mai înalți sfetnici ai tribunalului suprem al Areopagului. El, căruia i se descoperise o parte din minunile naturii săvârșite la răstignirea și uciderea Fiului lui Dumnezeu, a fost convertit la creștinism de Sfântul Apostol Pavel în a doua călătorie a sa misionară (Eus. Popovici. trad. A. Mironescu, vol. I, pg. 167; 197).

După convertire a fost botezat și sfințit în Diacon, Preot și Episcop. Acest bărbat sfânt apostolic, nu și-a cheltuit vremea pentru a lepăda podoaba bărbătească, ori a tămâia pe diavolul, a juca și grăi deșertăciuni; ci el a folosit-o în împlinirea voii lui Dumnezeu, în luminarea poporului, în rugăciuni și post, prin care alunga duhurile răutății și în scrieri folositoare de suflet, cu care lumina lumea ce era întunecată pe atunci cu idolatria și cu felurite păcate. Sfântul Sfințit Mucenic Dionisie a pătimit pentru apărarea credinței creștine în al 90-lea an al vieții sale și în al 96-lea an după Hristos, după care a luat și cununa muceniciei prin tăierea capului (V. Sf. 3 Oct.).

Primii creștini nu-și lepădau podoaba bărbătească

Creștinii erei apostolice și patristice nu-și rădeau barba și mustățile și să le arunce la gunoi cum fac papistașii, papistășiții și droaia sectarilor, dând pildă rea cu fapta și cu cuvântul tuturor celor ce-i văd și intră în legătură cu ei. Creștinii vremilor primare socoteau aceasta drept o batjocorire drăcească, contrară și răsturnătoare rânduielii făcută și pusă de Dumnezeu în lume. Clement Alexandrinul (†215) istorisește despre creștinii acelor vremuri, acestea: „Creștinii cei vechi, aveau aceste veșminte: bărbații, se arătau de obicei în lume cu capul gol; iar femeile cu văluri pe față. Bărbații purtau părul scurt - adică retezat - iar femeile părul lung, potrivit cuvintelor Sf. Ap. Pavel (a). Bărbații purtau barba lungă (b). Pe lângă purtarea podoabei bărbătești, prin care se deosebesc bărbații de femei, adică a bărbii și a mustăților, pentru care Dumnezeu a dat poruncă pentru toți oamenii (c), Nazireii Domnului, adică cei sfințiți prin făgăduință, purtau și părul capului lung potrivit cu porunca Dumnezeiască: Bărbatul sau femeia care face Domnului făgăduință deosebită de a trăi în curățenie în toate zilele făgăduinței curățeniei lui, brici să nu se suie pe capul lui, până ce se vor împlini zilele care s-a făgăduit Domnului; sfânt va fi, lăsând să-i crească în plete părul capului" (Num. 6, 2-5).

Așa se purta Clerul și poporul Ortodoxiei primelor secole ale creștinismului, și așa s-a purtat Clerul nostru Ortodox - în majoritate - după Chipul Mântuitorului, al Sf. Prooroci și al Sf. Apostoli cu urmașii lor, până înaintea războiului mondial, care a adus cu sine în lumea creștinismului nostru o mulțime de imoralități și deformări care ne târăsc orbește în haosul ereziilor papistășești, protestante, sectare și păgâne. Tot astfel s-au purtat și mulți mireni ai Ortodoxiei, precum încă mai vedem și azi - la noi mai rar - și prin părțile Ortodoxiei din Răsărit precum în Rusia, etc.; așa se purtau ei fiindcă așa suna cuvântul apostolic: Următori fiți mie, fraților, precum și eu lui Hristos... Hristos a pătimit pentru noi, nouă lăsându-ne pildă, ca să urmăm urmelor Lui" (d). Sfinții Apostoli Pavel și Petru care zic

a) 1 Cor. 11, 14-15. (b) Clem. Alex. Ped. II. 3. (c) Levit. 19, 27-29; 21, 5; Daniel 7, 9-14; Apc. 1, 13-14. (d) 1 Cor. 11, 1; 1 Petru 2, 21; Ioan 12, 26.

acestea - niciodată nu și-au ras podoaba bărbătească adică barba și mustățile, dar Sf. Pavel și-a tuns perii capului de două ori făcând votul Nazireatului pentru a împăca pe Iudei (a), spre a-i atrage în mreaja pescuirii Evanghelicești: „Tuturor toate m-am făcut, ca ori cum pe vreunii să mântuiesc" (b).

Ei păzeau cu toată scumpătatea pe lângă celelalte porunci și rânduieli Dumnezeiești puse în Biserica creștinească, și această rânduială caracteristică și privilegiu dat de Preasfântul Dumnezeu bărbaților, pentru a se putea deosebi de scapeți și femei, pentru că ei aveau în mintea lor pururea închipuit Chipul Domnului nostru Iisus Hristos (Gal. 4, 19), așa precum Îl vedeau închipuit și pe Sf. Icoane (c), precum și după cuvântul Dumnezeieștilor Scripturi, care zice: „Cel ce zice că petrece întru Hristos, dator este precum Acela a umblat, așa și el să umble" (1 Ioan 2, 6).

Dacă până acuma am purtat, din neștiință și orbirea păcatului, chipul cel pământesc, să purtăm măcar de acuma înainte și noi, iubiților, chipul Celui Ceresc; adică Chipul Domnului nostru Iisus Hristos (d).

Fugiți de calendariști și de toți ereticii! Fugiți de trufași!

Poate că unii papistași de la noi sau sectari, sau calendariști, sau chiar și din Soc. Oastea Domnului" (care este o societate bună pentru cel ce o înțelege bine, ascultând de Sf. Biserică și de Preoți), vor crede acum că dacă vor păstra podoaba bărbătească, pot să se mândrească: a) împotriva fraților lor, b) împotriva unor călugări, sau c) împotriva unor Preoți care nu au această podoabă. Tuturor acestora le aducem aminte, deocamdată numai atât: 1) Că chiar și Îngerii din cer, dacă s-au mândrit, au căzut, și s-au prefăcut din îngeri luminați în diavoli întunecați (e) și 2) că Ham fiul lui Noe, care a râs de goliciunea tatălui său care se îmbătase (cum ar vrea unii să râdă, de unele păcate ale Preoților), a fost blestemat, el și tot neamul lui (f)! Iar mai ales pentru calendariști și pentru cei ce cred ca ei, punem aici și

a) F. Ap. 18, 18; 21, 20-22. (b) 1 Cor. 9, 22; 10, 33. (c) Monumentul ridicat de femeia vindecată de curgerea sângelui; (Mt. 9, 20-26) și cele două marame; Edesiană și a Veronicăi (Vezi pg. 14 și 15 din Vol. I, a acestei cărți. (d) 1 Cor. 15, 49; 2 Cor. 4, 11; Filip. 3, 21. (e) Is. 14, 12-15; Lc. 10,18; 2 Petru 2, 4. (f) Fac. 9, 20-25 ; vezi și Lev. 10, 1-5; Num. 12; 16; Lc. 18, 10-14.

următoarele, din care vor vedea că cei ce fac acestea sunt afurisiți de Sf. Părinți și Anatema:

Calendariștii defaimă Sf. Biserică, zicând că e spurcată. **„Dacă cineva învață despre Casa lui Dumnezeu că este lesne defăimată și adunările ce se fac într-însa, anatema fie"** (Can. 5 Gangra). Tâlcuire: Canonul acesta anatematisește pe Evstatieni (care făceau ca și calendariștii de azi), pentru că învață pe popor ca să fugă de Biserică și să defaime adunările creștinilor ce se fac într-însa, zicând adică, cum că în tot locul poate cineva a se ruga. Că Apostolul Pavel a zis să ne rugăm în tot locul, dar n-a zis Apostolul să nu mergem și în Sfinte Biserici, ci pentru ca să nu îngrădim numai în Ierusalim locul rugăciuni), precum Marele Vasile tâlcuiește (Întrb. 8-a despre Botez).

„Dacă cineva ar prihăni, întrebuințând socoteală mândră și îngrețoșându-se de adunările Mucenicilor, sau de Liturghiile ce se fac întru dânsele și de pomenirile lor, anatema fie (Can. 20 Gangra). Tâlcuire: Pe lângă altele și aceasta era învățătură a Evstatienilor (azi a calendariștilor) ca să defaime locurile și Bisericile întru care se află Sfinte Moaște de Mucenici (și azi se află Sf. Moaște de Mucenici, în toate Sfintele Biserici) și a prihăni Liturghiile ce se făceau acolo, și adunările credincioșilor, și a se îngrețoșa de dânsele; pentru aceasta Canonul acesta anatematisește pe unii ca aceia, care socotesc pomenirile Mucenicilor urâcioase (și calendariștii zic că rugăciunile Sfintei Biserici și pomenirile ei, spurcă pe om și de aceea dau canon greu celui ce a intrat în Sf. Biserică: o, ce nebunie!) și adunările ce se fac la ele, care sunt întru slava lui Dumnezeu, a Stăpânului Mucenicilor. Calendariștii se adună și fac minciuno-slujbe, în casele lor necurate în loc să vie la Sf. Biserică, Casa Domnului.

Dacă cineva afară de Biserică osebit ar îmbiserici, și defăimând Biserica, ar voi a lucra cele ale Bisericii, nefiind împreună Prezbiterul, după socotința Episcopului, Anatema fie" (Can. 6 Gangra). Tâlcuire: Fiindcă Evstatienii (tot așa fac și calendariștii) afară de obștească adunare a credincioșilor ce se făceau în Biserică, își făceau osebite adunări și defăimând Biserica lui Dumnezeu, săvârșeau slujbe Prezbiterii lor, fără de socotința și slobozenia localnicului Episcop, pentru aceasta canonul îi anatematisește pe ei și pe cei asemenea lor, ca pe unii ce fac dezbinare (Citește și can. 31 Apostolesc).

Soborul Sfinților Apostoli și al bătrânilor Sfintei Biserici apostolice, oprește pe creștini a-și rade barba, a-și face breton sau freză și a-și despărți părul capului în cărări

Învățătură Sobornicească despre laici. Apostolii și bătrânii tuturor celor care dintre neamuri au crezut în Domnul Iisus Hristos: dar (Rom. 1, 7; 1 Petru 1, 2) vouă și pace de la Atotțiitorul Dumnezeu prin Domnul nostru Iisus Hristos să se înmulțească în cunoașterea Lui... Purtați sarcina (Gal. 6, 2; Efs. 4, 2; Cols. 3, 13) unul altuia, slujitori și fii ai lui Dumnezeu.

Bărbatul față de femeia lui să nu fie mândru, nici îngâmfat; ci mărinimos, darnic, căutând să placă numai femeii lui și să o lingușească în chip cinstit, silindu-se a-i fi după dorință. Să nu te gătești ca să te dorească vreo altă femeie. Căci sau vei păcătui cu ea fiind silit de ea, și moarte veșnică de la Dumnezeu va veni asupra ta, și vei fi aspru pedepsit, sau nu vei săvârși nelegiuirea; ci respingând femeia, nu vei consimți la nelegiuire. Și în acest fel însă tot ai păcătuit, deși n-ai făptuit nimic, numai pentru că, prin găteala ta ai atras femeia în cursă ca să te dorească; căci pe ea, care a suferit aceasta, ai făcut-o să săvârșească adulter, prin aceea că a avut poftă de tine. Nu ești însă atât de vinovat, pentru că nu te-ai apropiat de aceea care a voit să te atragă în cursă, căci nu tu ai dorit de ea. Iar pentru că nu te-ai dat ei, vei fi miluit de Domnul Dumnezeu, Care zice: *„Să nu săvârșești adulter"* (Ieș. 20, 14, 17) și *„să nu poftești"*, căci dacă aceea, văzându-te sau întâlnindu-te la timp nepotrivit, și-a tulburat gândul și a trimis la tine, iar tu ca un temător de Dumnezeu, ai refuzat-o, și te-ai ferit și n-ai păcătuit cu ea, ea totuși și-a rănit inima, încât s-a îndrăgostit de tine, fiindcă erai frumos la chip, tânăr și bine gătit; iar tu ești găsit vinovat de păcatul ei, ca pricinuitor al scandalizării ei și ca moștenitor al muncii (Mt. 18, 7-9); pentru aceea roagă-te Domnului Dumnezeu, ca să nu-ți dea pentru aceasta nici un rău; căci nu trebuie să placi oamenilor spre păcat, ci lui Dumnezeu spre sfințenie, și să dorești viața și odihna veșnică.

Frumusețea firească, dăruită ție de la Dumnezeu, n-o împodobi mai mult, ci în cuget umilit micșoreaz-o față de oameni. Astfel nu îngriji prea mult părul capului tău, ci mai vârtos taie-l și-l curăță, ca nu cumva, păzindu-ți capul nezgâriat și neobosit sau ungându-l cu miresme să atragi la tine pe femeile care se ademenesc astfel, sau ademenesc ele pe alții. Nici să întrebuințezi haină aleasă pentru a ispiti; nici să îmbraci pantaloni sau să încalți în picioare încălțăminte cu gând viclean; ci numai cât este cuviincios și de trebuință, *nici în degete să nu pui inele de aur..., căci toate acestea sunt dovezi ale unei vieți desfrânate, cu care îndeletnicindu-te în afară de buna cuviință nu vei lucra în dreptate, căci ca unui credincios ce ești, și om al lui Dumnezeu,* **nu ți se cade să îngrijești prea mult părul capului și să faci breton sau freză sau a-l lăsa să cadă pe frunte sau a-l despărți prin cărări; căci a-l încreți sau a-l bucla** *s-au a-l face în diferite chipuri sau a-l colora bălai, pentru că și legea oprește aceasta zicând în Deuteronom: Să nu vă încrețiți părul, nici să-l faceți bucle".* Nu trebuie a strica nici părul bărbii și a schimba forma omului contra firii, căci să nu vă radeți – zice legea – bărbile" (Levit. 19, 27) deoarece Dumnezeu Creatorul, a făcut ca aceasta (lipsa de barbă și mustăți) să fie potrivită pentru femei; iar pentru bărbați a judecat-o nepotrivită. Tu deci, care faci acestea din dorința de a plăcea (lumii) împotrivindu-te Legii, te vei face urâcios înaintea lui Dumnezeu, Care te-a sădit după Chipul (Fac. 1, 27) Său. Dacă voiești prin urmare, să placi lui Dumnezeu, fugi de toate pe care le urăște El, și nu face nimic din cele ce nu-i plac" (Din Scr. Părinților apost. trad. Pr. I. Mihălcescu, Matei Pâslaru și Gh. N. Nițu, Chișinău 1928).

Din cele scrise aici de Soborul Sfinților Apostoli și bătrâni (Episcopi și Preoți) ai Sf. Biserici apostolice, reiese destul de clar, că: creștinului nu-i este iertat a-și sluți fața sa, prin tunderea, ori chiar prin raderea podoabei bărbătești, pe care Preasfântul Dumnezeu i-a dat-o ca să se deosebească de partea femeiască. În Pravila mare, tipărită la Târgoviște, în 1652 găsim în Cap. (glava) 107 următoarele: *„Sudalmă și ocară mare este când se face și cu lucrul într-acest chip: când va tăia neștine* (cineva) *barba altuia"* (nu vorbește aici numai de barba Preoților, ci de barba altuia, adică a oricărui om). Iar în Cap. 106 zac. 11, scrie: *„De va zice cineva altuia: tu ai barbă mare, de*

aceasta trebuie judecătorul să socotească, căci că este cuvânt ce se prinde și drept sudalmă și nu drept sudalmă; pentru că aceste cuvinte se cheamă ca niște isvoade, și judecătorul mai bine

Dulcele nostru Mântuitor Iisus Hristos, trei ani și jumătate a cutreierat Palestina desculț, pe jos, prin praf și cu capul gol pe arșiță, bătând la ușa inimii fiecărui muritor, pentru a-i deschide, ca să-i dea lumină, curățire, sfințenie, alegere și înfiere în împărăția lui Dumnezeu. Acesta este cu adevărat Chipul Tatălui Ceresc (Filip. 2, 6; Cols. 1, 15; Ioan 14, 9) și Cap Universal al întregii Sfintei Sobornicești și Apostolești Bisericii Creștine.

Imaginea de mai sus ne înfățișează pe Mântuitorul intrând în Ierusalim, așezat pe asin, mai înainte de pătimirea și răstignirea Sa, suferită de bună voie. Este singura dată când El se lasă purtat în spate de un asin, și aceasta pentru a se împlini proorocia ce zice: „Spuneți fiicei Sionului: Iată Împăratul tău vine la tine blând și șezând pe asină, pe mânz, fiul celei de sub jug" (Mt. 21, 5; Is. 62, 11). Dacă Fiul lui Dumnezeu a fost atât de smerit și blând, și n-a vrut nici chiar pe dobitoace să le îngruieze cu povara trupului Său, cât de departe erau de exemplul Său, acei demnitari ai Bisericii, care pretindeau, sau îngăduiau, să fie purtați în spate, cu pompă împărătească, de oameni ce astfel erau coborâți la nivelul de animale, precum vedem în imaginea alăturată, sau cei care erau primiți cu onoruri ce depășeau cu mult pe cele împărătești?

crede cum să fie fără de sudalmă. Drept aceea nu se va pedepsi atunci acela ce au zis aceste cuvinte". De aici putem vedea că pe atunci creștinii ortodocși Români purtau podoaba bărbătească,

Iată ivindu-se din pământ (Apc. 13, 11), un alt pretins cap universal al Bisericii Domnului nostru Iisus Hristos; papa de la Roma. El în loc de a urma Mântuitorului, Sfântului Petru... – mergând pe jos... – pretinde, poruncește și este dus, de la Vatican la Biserica Sfântului Petru, cu lectica, de 12 demnitari, urmând pilda împăraților și domnilor păgâni. Dimpreună cu toți supușii lui, podoaba bărbătească o au rasă și lepădată, asemănându-se astfel, nu Mântuitorului și Sfinților Apostoli: Iacob, Petru, Ioan, Matei... și Sfinților Părinți apostolici și patristici; ci împăraților păgâni (August, Tiberius, Neron, Vespasian, Tit, Traian ș. a.), famenilor și femeilor. Oare poate fi acesta locțiitorul Domnului nostru Iisus Hristos? Chipul Tatălui Ceresc și al Mântuitorului Hristos, ca și al Sfinților Apostoli și Sfinților Părinți? Cap Universal al Sfintei Biserici Sobornicești și Apostolești? Să judecăm sănătos. (Iez. 28; 1 Tes. 2, 4). Domnul nostru Iisus Hristos merge pe jos (o singură dată călare pe asin), desculț și cu capul gol; iar papa cu pompă, trufaș, merge dus în spinare de 12 creștini, înconjurat de ostașii săi înarmați. Priviți bine, iubiților creștini... Vedeți care este adevăratul Cap Universal al Sfintei Biserici Creștine! Domnul nostru Iisus Hristos, sau papa de la Roma?!!!

(barba și mustățile) după chipul Mântuitorului, al Sfinților Apostoli, al Sfinților Părinți, al Sfinților Mucenici, ostași, negustori; (Sf. Ioan Cel Nou de la Suceava), agricultori; (Foca grădinarul) etc. De asemenea și până azi este în poporul nostru vorba aceasta: *„Dacă nu va fi așa, să-mi razi mie mustățile și să le arunci la gunoi".*

De asemenea, atât bărbații și mai mult partea femeiască, să se ferească de păcatul împodobirii părului, facerea cărării, purtarea inelelor, și a altor zorzoane satanicești prin care creștinii supără pe Dumnezeu și cad în mânia Lui, călcând aceste hotărâri ale soborului apostolesc (Mărt. Ort Part. III Într. 54). Cei ce vor să devină și să rămână sad al lui Dumnezeu, să nu-și slutească fețele contra rânduielilor Dumnezeiești. Să lăsăm lumea, păgânătatea, ereticii și sectarismul să se ocupe de aceste împodobiri contrare voinței lui Dumnezeu care se potrivesc numai cu voia domnului lor, a stăpânitorului veacului acestuia (Ioan 12, 31; 14, 30; 16, 11) iar noi să avem grijă a ne împodobi omul cel dinăuntru - cel nou - cu podoabele creștinești. *„Tot sadul pe care nu l-a sădit Tatăl Meu se va dezrădăcina"* (Mt. 15, 13) zice Mântuitorul; deci dar, cine dintre noi - creștinii - zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Domnul nostru Iisus Hristos (1 Ioan 2, 6).

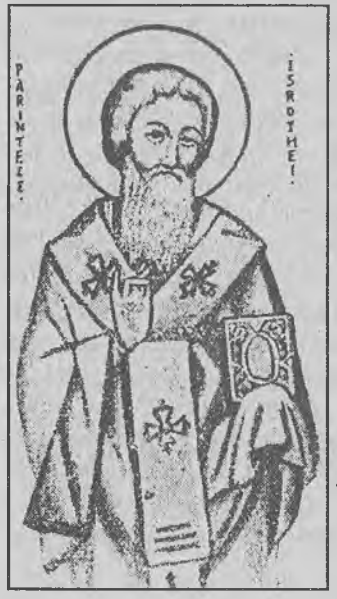

Sfântul Sfințit Mucenic Ierotei, Episcopul Atenei, a fost unul dintre sfetnicii elini ai Areopagului. El a fost inițiat în învățătura creștinească și a fost așezat Episcop de Sfântul Apostol Pavel. A luat parte cu Soborul Apostolesc - ca și Dionisie Areopagitul pe care l-a învățat credința în Domnul Hristos - și la înmormântarea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria. Conducând bine turma - Biserica - încredințată păstorirei sale, și-a săvârșit cu bine viața, învrednicindu-se cununii mucenicești. Acest bărbat Sfânt urmând pilda Sfinților Prooroci, a Domnului Hristos și a Sfinților Apostoli, nu și-a batjocorit chipul feței sale prin radere sau prin tundere și aruncarea la gunoi a podoabei bărbătești; ci chipul dat de Ziditorul și al bunei credințe l-a purtat cu demnitate (V. Sf. și Prol. 4 Oct.).

Sfânta Scriptură și dreapta rațiune duhovnicească, oprește pe creștini a-și lepăda podoaba bărbătească prin tundere ori prin radere

„Peste cei ce vor umbla după dreptarul acesta - Dumnezeiești-tile învățături ale Ortodoxiei - *și peste Israelul lui Dumnezeu să fie pace și îndurare"* (Gal. 6, 16; Comp. Filip. 3, 16; Rom. 12, 2).

Duhovnicescul scriitor monah, Agapie Criteanul, între alte învățături folositoare de suflet zice și acestea: „Să nu te împodobești, să nu te razi, nici să-ți înfrumusețezi fața... să nu joci, să nu cânți cu drăcești organe și alte fapte de acestea, care sunt păcate grele" (Mântuirea păcătoșilor Cap. X. pg. 81).

Dumnezeu însuși dă poruncă în Dumnezeiasca Scriptură a nu-și tunde nici rade bărbații, barba și mustățile zicând: *„Să nu vă tăiați rotund colțurile părului și să nu vă radeți bărbile"* (Levit. 19, 27-28; 21, 5). Iar Nazireilor sfințiți să nu-și taie nici părul capului (Num. 6, 5; Jud. 16, 18-19; 1 Împ. 1, 11). Cine învață a se rade, și se rade este rob căzut în pedeapsă pentru păcate: *„Poporul* - idolatru - *se suie la templu și la Dibon pe înălțimi ca să plângă. Moabul se bocește pe Nebo și pe Medeba, toate capetele sunt rase și toate bărbile tăiate"* (Is. 15, 2). *„Iată vin zilele* - zice Domnul - *când voi pedepsi pe toți cei tăiați împrejur, care nu sunt tăiați împrejur cu inima. Pe Egipteni, pe Iudei, pe Edomiți, pe Amoniți, pe Moabiți, pe tot cel ce tunde împrejur cele de la fața lui...* (barba și mustățile)" (Ierem. 9, 24-27). *„Ia din mâna Mea acest potir* - mi-a grăit Domnul - *plin cu vinul mâniei Mele, și dă-l să-l bea toate neamurile la care Eu te voi trimite. Vor bea și se vor ameți și vor fi ca niște nebuni, la vederea sabiei pe care o voi trimite în mijlocul lor. Eu am luat potirul din mâna Domnului, și l-am dat să bea toate neamurile la care mă trimitea Domnul. Ierusalimlenilor... Faraonenilor, Arabilor și tot celui tuns dinaintea feței lui* (barba și mustățile)" (Ierem. 25, 15-23). *„De aceea îmi jelește inima... căci toate capetele sunt rase și toate bărbile sunt tăiate... Voi risipi în toate vânturile pe cei tunși înaintea feței lor"* - zice Domnul (Ierem. 48, 31-37; 49, 32; Comp. Iez. 7, 18; Is. 3, 24; Amos. 8, 10-13).

Raderea podoabei bărbătești se făcea pentru cei ce căzeau robi: *„Rade-te și te tunde pentru fiii tăi iubiți căzuți în robie”* (Miheia 1, 16; Is. 22, 12; 3, 24; Ierem. 7, 28-29). Călcătorilor de lege li se rădea barba și mustățile spre necinste, așa precum se făcea și se face ocnașilor osândiți pentru ucideri, etc. Legea lui Dumnezeu ne poruncește a ne tăia împrejur inimile (Ierem. 9, 24-25; Levit. 26, 41); iar legea stăpânitorului veacului acestuia ne poruncește a ne tunde și rade podoaba bărbătească. De cine să ascultăm noi oare? De oameni? Ori de Dumnezeu? Creștinul este creștin nu după tăierea împrejur din afară, ci după a inimii (2 Lege 10, 16; Rom. 2, 28-29; F. Ap. 7, 51). În loc de a ne abate noi creștinii, împotrivindu-ne rânduielii lui Dumnezeu păcătuind prin obiceiul de a ne rade podoaba bărbătească barba și mustățile” și a le arunca la gunoi - podoaba de cinste în loc de necinste - mai bine am împlini voia Ziditorului nostru păstrând cu demnitate și sfințenie podoaba ce ne-a dat-o nouă părții bărbătești, și a tușina, tunde, rade și dezrădăcina obiceiurile rele, poftele josnice și păcatele scârboase, care au prins rădăcini adânci în ființa creștinismului nostru de azi: *„Cei ce sunt ai lui Hristos, trupul și-au răstig-*

Acesta este chipul zeului - idolului - Buda! Iată cum este de slutit la față! Având barba și mustățile rase, seamănă nu a zeu, bărbat; ci a un famen, a o femeie. Budiștii care se închină acestui zeu Buda, își rad barba și mustățile, cum și părul capului, pentru a fi după chipul și asemănarea zeului lor Buda; dar preoții papistași, papistășiți, ereticii și sectarii care strigă în gura mare, că ei sunt următorii Domnului Hristos, să se pună înaintea unei oglinzi, având în dreapta Icoana Mântuitorului; iar în stânga chipul lui Buda și să privească cu luare-aminte, să vadă, al cui chip poartă? Al Domnului Hristos, ori al lui Buda?

nit, dimpreună cu patimile și cu poftele" (Gal. 5, 34). Păgânii chiar în vârsta lor înaintată își rădeau bărbile și mustățile, pentru a se fuduli că sunt tineri și astfel se împotriveau lui Dumnezeu, încât *socotindu-se înțelepți* - ba prin raderea bărbii și mustăților și mai înțelepți de cât Dumnezeu Care ne-a zidit așa - *au înnebunit* (Rom. 1, 19-22). Popii păgânilor care se închinau idolilor și printr-înșii dracilor (Ps. 105, 35-36; 1 Cor. 10, 20) își rădeau bărbile și mustățile: *„În casele lor șed popii lor, având hainele lor rupte și capetele și bărbile rase, ale cărora capete descoperite sunt"* (Cart. lui Ier. 1, 30; Vezi idolul Buda, Dr. Badea Cireșeanu Tez. Lit. Tom. I. 39). Trebuie cei ce se rad să se gândească între altele, bine este a se arăta cu barba rasă la judecată (1Ioan 8, 3; Cols. 3, 2-4)? Datoria noastră este să umblăm nu pe urmele păgânilor, a faraonenilor, a papilor și a popilor papistași cu droaia ereticilor și sectarilor ieșiți dintr-înșii; ci numai pe urmele Mântuitorului Iisus Hristos (1 Ioan 2, 6; Ioan 15; Mt. 11, 29; 1 Petru 2, 21; Mt. 23, 25-26; Lc. 11, 39-40). Noi creștinii nu trebuie să ne purtăm după chipul veacului acestuia (Rom. 12, 2). Noi creștinii care urmărim a câștiga mătuirea, trebuie a lupta pentru a deveni sfinți (1 Petru 1, 16-25; Levit. 11, 44;

Mitropolitul uniat Ioan Vancea (1868-1892) a lucrat mult pentru uniație alimentând foarte mult rana sângeroasă a Bisericii Române Transilvănene. Îmbrăcămintea se vede că este de vlădică, dar fața?! Unde-i chipul dat de Dumnezeu pentru a se deosebi de egipteni, de papistași, de fameni și femei? Judecați! Cum a făcut Dumnezeu pe om, ca să se deosebească de femei și cum se slutesc oamenii, ca să nu semene a bărbați; ci a femei! Cum să se numească acești oameni, care își leapădă podoaba bărbătească slutindu-se în, nici bărbați, nici femei? Doar numai... femeiuște!

19, 2; 20, 7), desăvârșiți (a), adevărați următori ai Mântuitorului, ai Sfinților Apostoli și ai Sfinților Prooroci (b), pe a cărora temelie suntem ziditi (c); iar nu ciumpăviți ori slutiți la chipul bărbătesc, făcut după chipul lui Dumnezeu.

Am scris acestea – fiind în arie, în teasc și în vârtejul batjocoririlor celor robiți de stăpânitorul veacului acestuia (d) – sprijinit fiind numai de Mila Milostivului Dumnezeu și de Preasfântul Său Duh și Cuvânt, ca creștinii noștri să știe acestea, ca să poată și în vremuri vitrege a apăra Clerul Ortodoxiei, cum își apără capul lor.

Ca încheiere însă adaug că creștinii ortodoxiei să fie cu luare aminte și să nu stârnească ceartă pentru aceasta, că noi n-avem un astfel de obicei, nici Bisericile lui Dumnezeu (e). Dumnezeu Preasfântul: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt să binecuvinteze pe toți ortodocșii creștini care vor umbla după dreptarul Ortodoxiei; pace peste ei (f).

Feriți-vă de păcatul mândriei

Așa cum am amintit și precizat mai înainte (la pg. 44) s-ar putea ca unii papistași de la noi sau sectari, sau calendariști; ba chiar și din Soc. Oastea Domnului" (care e o societate bună pentru cel ce o înțelege bine, ascultând de Sf. Biserică și de Preoți), să creadă acum că dacă vor păstra podoaba bărbătească, pot să se mândrească: a) împotriva fraților lor, b) împotriva unor Călugări, sau c) împotriva unor Preoți care nu au această podoabă. Tuturor acestora le aducem aminte următoarele: 1. Că chiar și îngerii din cer, dacă s-au mândrit, au căzut, și s-au prefăcut din îngeri luminați, în diavoli întunecați (g) și 2) că Ham fiul lui Noe, care a râs de goliciunea tatălui său care se îmbătase (cum ar vrea unii să râdă de unele păcate ale Preoților), a fost blestemat, el și tot neamul lui (h)! Iar mai ales pentru calendariști și pentru toți acei ce cred ca ei, mai punem aici și următoarele scrieri, din care vor vedea că cei ce fac ca ei sunt afurisiți de Sf. Părinți și anatema:

a) Mt. 5, 48; Efs. 5, 1. (b) 1 Cor. 4, 16-17; 11, 1-2; 15, 2; Filip. 3, 17; Cols. 1, 23-24; Comp. 1 Cor. 15, 49; 2 Cor. 4, 11-12; Filip. 3, 20-21. (c) Efs. 2,19-22. (d) Ierem. 9-15. (e) 1 Cor. 11, 16; Comp. 1 Tim. 6, 4; 1 Cor. 7, 17; 14, 32-33. (f) Gal. 6, 16; Levit. 26, 3-13; 2 Lege 28, 1-14; Num. 6, 23-27; 1 Cor. 16, 21; 2 Cor. 13, 14. (g) Is. 14, 12-15; Lc. 10, 18; 2 Petru 2, 4. (h) Fac. 9, 20-25; Levit. 10, 1-5; Num 12; 16; Lc. 18, 10-14.

Calendariștii aduc jertfe în locașurile lor, cu preoții lor mincinoși. **„Dacă oarecine ar voi a lua aduceri de roduri bisericești** (nefiind Preot) **sau a da, afară din Biserică, fără de socotința Episcopului sau a aceluia ce i s-au încredințat unele ca acestea, și n-ar voi a face după socotința lui, anatema fie"** (Can. 7 Gangra). Tâlcuire: Pe lângă alte necuviințe ce făceau Evstatienii, luau și rodurile ce după obicei se aduceau la Biserică și le împărțeau lorușI, ca unora ce ar fi fost sfinți (adică hirotonisiți Preoți). Pentru aceasta Canonul îi anatematisește pe cei ce iau și dau unele ca acestea fără de socotința și voia Episcopului, sau a iconomului Bisericii (Vezi și Can. 15 Apost.). Saul a adus jertfă nefiind Preot și a fost pedepsit, (1 Împ. 13) tot așa Ozia (2 Cronici 26) Nadab și Aviud (Levit. 10,1-7) Core, Datan și Aviron (Num. 16. vezi și Evr. 5, 4).

Calendariștii nu vin cu anii la Sfânta Biserică: **„Dacă cineva, nici o nevoie grea având sau lucru greu, încât ar lipsi de la Biserica sa mai mult, ci în oraș petrecând, în trei zile de Duminici și în trei săptămâni nu s-ar aduna împreună, să se depărteze de la Împărtășire"** (Can. 80 Sin. 6 ecumenic). *(Tâlcuirea:* **Să se afurisească:** *din două una este: ori unul ca acesta nu este credincios, ori credincios fiind defaimă cântarea obștească de laudă cea către Dumnezeu și rugăciunea).*

Calendariștii își fac case de rugăciuni, fără voia Episcopului și sunt afurisiți de Can. 4 al Sin. 4 ecum.

Calendariștii nu ascultă de Sf. Sinod, de Episcopi și de Preoți, deci ei nu ascultă nici de Domnul Iisus Hristos (Lc. 10, 16; Mt. 18, 17) *și sunt afurisiți* (Can. 8 Sin. 4 ec.. și Can. 15 al Sf. Apost.).

În unele locuri oamenii aceștia au ajuns cu îndărătnicia până acolo, încât să spună celor ce voiau să-i asculte, că e păcat să mai meargă în Biserică, după ce ea ține sărbătorile schimbate. Cunoaștem pe niște fii buni ai Bisericii noastre, care auzind de la ei că e păcat să mai meargă la Sf. Biserică, și neștiind ce să facă, s-au pierdut cu suflet cu tot, căci s-au făcut adventiști. Iată ce face neștiința și îndărătnicia! În cartea bisericească numită *Pidalion* (pag. 8) citim despre această pricină următoarele cuvinte, luate după Sfântul Ioan Gură de Aur: *„Scumpătate a timpului și pândire a zilelor, Biserica lui Hristos nu știe. Fiindcă de câte ori mănâncă Pâinea*

aceasta de viață făcătoare și bea Paharul acesta, vestește moartea Domnului. Nu poartă grijă Dumnezeu și Biserica pentru acest fel de pândire, a vremurilor și a zilelor, decât pentru singură unirea și pacea. Deci a posti cineva și a face Pascha (Paștele) *întru această vreme ori în aceea, după 21 a lui Martie, să zicem, precum facem noi, ori după 11 a lui Martie, precum fac Latinii, aceasta nu este vinovăție. Iar a dezbina cineva Biserica și a se împotrivi cu prigonire, și a face împerecheri și despărțiri și a se deosebi pe sine și pururea de obștescul sobor al Bisericii, aceasta este păcat neiertat și de prihană vrednic și are multă muncă și pedeapsă".*

O, smintitorilor, voi, cei care scoateți pe oameni din Biserică, spunându-le că Biserica e rea și că legea e schimbată, nu vă temeți că poate să vă trăsnească Dumnezeu, sau să vă înghită pământul de vii, ca pe Core, Datan și Aviron? Veniți acum să ne întrebăm și să-mi răspundeți, voi iudelor și caiafelor: dacă s-a îndreptat calendarul v-am schimbat legea? V-am schimbat pe Dumnezeu? Cum ziceți voi, neînțelepților, de care-și bat joc străinii umplându-vă capetele de minciuni, că ne-am catolicit? Oare v-am schimbat Sf. Taine și în locul Sf. Trup și Sânge (sub chipul pâinii și a vinului) cu care v-am împărtășit până acum, de la îndreptarea calendarului v-am împărtășit cu paștile (turtișoară de azimă în formă rotundă) aduse de la papa de la Roma? V-am schimbat semnul Sfintei Cruci sau v-am impus ca să nu-l mai faceți ca până acum, ori să-l faceți cu toate degetele, ca papistașii, punând întâi în umărul stâng și apoi în cel drept? Spuneți-mi v-am schimbat posturile, sau în locul Miercurilor v-am impus noi să postiți Sâmbetele ca și catolicii? V-am impus ca în locul Icoanelor să vă aduceți statui prin case și Biserici pentru a vă închina la ele? V-am schimbat botezul și în locul cufundării în apă de 3 ori în colimvitră, ne-ați văzut stropind copiii cu apă pe cap, de trei ori, ca la papistași? Au doară vi s-au lăsat copiii nemiruiți cu Sf. Mir, ori ne împărtășiți până la 7-10 ani ca ai papistașilor? Au doară noi vă facem Sf. Maslu numai când sunteți pe patul de moarte, ca la papistași și nu ori când cereți cu credință această Sf. Taină, după cum vi l-am făcut și până acum la îndreptarea calendarului? Smintitorilor care ați zăpăcit pe cei simpli cu minciunile voastre, răspundeți-mi, ce v-am

stricat din lege? Dacă s-a îndreptat calendarul, ce, s-a stricat legea? Au doară calendarul vă este vouă lege? Calendarului vă închinați voi? Calendarul a făcut cerul și pământul? Calendarul răsare soarele peste cei răi și peste cei buni și plouă peste cei drepți și nedrepți? Calendarul binecuvintează pământul ca să răsară tot felul de ierburi spre hrana viețuitoarelor pământului? Calendarul vă dă vouă viață? *„Deschideți-vă ochii, cei neînțelepți întru popor și cei nebuni înțelepțiți-vă odată"* (a) și vedeți că el este ca și ceasul: un măsurător al timpului. După cum ceasul măsoară timpul dintr-o zi și o noapte cu secundele, minutele și ceasurile; tot așa calendarul măsoară timpul mai îndelungat în zile, săptămâni, luni, ani, zeci, sute, mii de ani, etc. Dacă ceasul nostru ar merge mai înainte, sau ar rămânea în urmă față de alte ceasuri care merg exact și l-am îndrepta după acelea care merg bine, puteți voi zice că am stricat ceasul? Așa-i că nu puteți zice decât adevărul, că numai l-am îndreptat? Ei și dacă l-am îndreptat, înseamnă că s-au stricat mințile casnicilor sau rânduiala casei? Nu. Apoi tot așa e și cu calendarul care s-a îndreptat după ceasornicul cel mare al Universului (crugul cerului făcut de Marele Meșter și Arhitect, Atotputernicul Dumnezeu) ca să meargă exact: (b).

În fața atâtor afurisenii cu care sunt afurisiți toți calendariștii care fac aceste lucruri și toți cei ce le urmează lor, cum pot ei să se mândrească cu podoaba bărbătească a lor, dacă o poartă, și să se amăgească astfel ca și fariseul din Sf. Evanghelie? (Lc. 18, 10-14) Fariseul nu era nici răpitor, nici nedrept, nici preacurvar, ba încă făcea o mulțime de fapte bune pe care mulți creștini de azi nu le fac; postea două zile pe săptămână și dădea zeciuială (a zecea parte) din tot ceea ce câștiga el, pentru Sf. Biserică, pentru ajutorarea lucrării lui Dumnezeu pe pământ. Iar vameșul era plin de păcate. Cu toate acestea vameșul s-a întors mult mai îndreptat la casa sa, decât fariseul, pentru că *smerenia cea mult iubită de Dumnezeu,* fiind adăugată peste păcatele lui cele multe l-a ușurat de ele și l-a înălțat spre cer, pe când urâcioasa mândrie pe care a avut-o fariseul, i-a acoperit faptele lui cele bune, pe care le făcuse tot cu ajutorul darului

a) Ps. 93, 8. (b) Ps. 103, 20; Rom. I, 20; Is. 40, 21-22, 26; Ps. 146, 4; 18, 1-4; Vezi mai pe larg explicația despre rătăcirea calendariștilor în Lupta împotriva Lui Satan" de autor, pg. 206-207, și 356-367.

dumnezeiesc; l-a îngreuiat cu păcatul acesta mare, care a adus cel dintâi răul în lume, și l-a tras în jos spre iad: *„Căci tot cel ce se înalță pe sine, se va smeri, iar cel ce se smerește pe sine se va înălța"* (Lc. 18, 14), De aceea ne spune Sf. Ap. Petru: *„Toți, unul altuia plecându-vă, smerita cugetare să agonisiți; de vreme ce Domnul celor mândri le stă împotrivă; iar celor smeriți le dă dar"* (1 Petru 5, 5) Deci, feriți-vă ca de foc de păcatul mândriei. Dumnezeu se arată în Sf. Scriptură plin de o mare compătimire pentru greșelile, dacă se poate zice, curat omenești; dar El e fără milă contra mândriei, principiul a tot răul (Ecles. 30, 6-7). Contra mândriei, care e păcatul propriu al îngerului rău și care lovește de-a dreptul Ființa Înaltă, El a zis: *„Eu sunt Domnul Dumnezeu, acesta-Mi este numele; mărirea Mea, altuia nu o voi da"* (Is. 42, 8). Căci toată mândria ținteste a fi asemenea cu Dumnezeu, a se face Dumnezeu: rătăcire astfel de mare încât nu numai nu e cu putință a fi ceva mai mare, și chiar nu s-ar putea crede că e cu putință, dacă ea n-ar fi neîncetat înaintea ochilor noștri, și nu am simți germenele ei în noi înșine. De aceea, vedeți cum o lovește Dumnezeu. Și mai întâi această batjocură care îngheață sufletul de o groază supra-omenească: *„Iată că Adam s-a făcut ca unul din Noi"* (Fac. 3, 22). Adam izgonit gol, cu păcatul său, pe un pământ blestemat! Adam care auzise acest cuvânt: *„Cu moarte tu vei muri!"* (Fac 2, 17). Fiii săi îi imitează păcatul; mândria lor se înalță fără măsură. Atunci Duhul Dumnezeiesc, zice: *„Cum a căzut din cer luceafărul cel ce răsărea dimineața... Și tu ai zis în cugetul tău: în cer mă voi sui, deasupra stelelor cerului voi pune scaunul meu.... și voi fi asemenea Celui Preaînalt"* (Is. 14, 12-16). Citește în Sf. Evanghelie înspăimântătoarele blesteme rostite contra fariseilor mândri, în timp ce, cel ce se smerește e îndată îndreptat. O femeie plânge la picioarele lui Iisus; ea se umilește pentru greșelile sale, nu îndrăznește nici să ceară iertare, numai în tăcerea sa se roagă. Mântuitorul mișcat o mângâie: *„Iartă-se păcatele ei cele multe, că a iubit, mult"* (Lc. 7, 47). Însă mândria nu iubește; și aici e unul din caracterele sale, și ca tipul diabolic, mândria e părintele urei, al invidiei, al violenței și al împietririi. Ieșită din iad, ea afundă în iad: restul e taina veșnicei dreptăți. O, Dumnezeule, fie-Ți milă de noi, nefericita Ta făptură! Cu fruntea în pul-

bere, mă umilesc înaintea Ta. Simt și mărturisesc ticăloșia mea, adânca mea stricăciune, trista mea neputință și tot ce m-ar despărți de Tine pentru totdeauna, dacă marea Ta milostivire n-ar veni în ajutorul meu, prin darul gratuit al harului. Binevoiește, Doamne, a-l răspândi în sufletul meu! Nu mă lăsa, Doamne! Mântuiește-ne că pierim" (Mt. 8, 25). Dumnezeule, fie-Ți milă de nefericita Ta făptură!

Fiule, cel ce se silește a rupe legătura de supunere ce-l atârnă de mai-marele său, acela rupe și legătura de dar ce-l unește cu Dumnezeu. Și cel ce caută numai interesul său, acela pierde în sfârșit partea din obștescul folos. Care n-ascultă de bună voie și din fundul inimii de stăpânirea sa, dovedește că trupul lui n-ascultă încă de duhul lui, ci că adeseaori cârtește și se răzvrătește. Învață dar a te supune stăpânirii tale fără împotrivire, de vrei să subjugi carnea ta. Domnul ne zice: Au este lucru mare dacă tu, praf și nimica ce ești, te vei supune omului pentru Dumnezeu, când Eu cel Atotputernic, Cel Preaînalt, Care am făcut toate din nimica, M-am supus omului pentru tine? Făcutu-M-am cel mai smerit, și cel mai mic, pentru ca să te învăț pe tine, ca prin smerenia Mea să biruiești mândria ta. Prafule! învață dar a fi ascultător, pământ și cenușă ce ești! Învață

Pavel Petru Aron (1754-1764) a fost un Episcop uniat fanatic... A prins pe Preotul Ortodox Ioan Molnar, la tuns în batjocură, ca un semn de derâdere că i-a luat darul... Altă dată fiind refuzat de Năsăudeni ca să nu sfințească steagul regimentului, a plecat tulburat. Ei protestau contra lui zicând: „Nouă ne trebuie episcop de legea noastră românească, greacă, nu de altă lege". În urma lui, din cei ce au protestat, Tănase Todoran a fost tras pe roată; iar tovarășii săi spânzurați (în a. 1761) sub generaul Bucov, care a torturat mult pe românii transivăneni, ca să-și lase dreapta Lege Românească și să dezerteze la papistășism. Tot el a distrus zeci de Sfinte Locașuri: Mănăstiri și Schituri, alungând din ele pe călugării Ortodocși care alimentau chiar cu jertfa lor Ortodoxia (vezi și Eus. Pop., Ist. U. Bis. vol. IV).

a pleca genunchiul tău la toți (ca în țara veșniciei, unde oamenii se vor stima după faptele lor, să te înalți!) învață a frânge voile tale și (pentru Dumnezeu) a te da la toată supunerea.

Aprinde-te de râvnă împotriva ta, și nu îngădui ca mândria să prindă întru tine nici cea mai mică rădăcină, ci fă-te atât de mititel, pleacă-te atât de jos, încât toată lumea să poată trece peste tine, și ca tina ulițelor să te calce. Ce ai să te plângi, fiule al nimicului? Ce ai să răspunzi, păcătosule întinat, celor ce te înfruntează, tu care de atâtea ori ai păcătuit împotriva lui Dumnezeu și te-ai făcut de-atâtea ori vrednic muncilor iadului?

Dar iată ochiul lui Dumnezeu a privit cu îndurare asupra ta, căci sufletul tău este scump înaintea feței Lui. Înduratu-S-a și te-a iertat, ca să cunoști odată dragostea Lui și, spre recunoștință, să arăți și tu smerenie și supunere oamenilor.

„Ascultați pe învățătorii voștri, și vă supuneți lor; că ei priveghează pentru sufletele voastre, ca cei ce vor să dea seamă, ca să facă cu bucurie aceasta iar nu suspinând; că această nu vă este vouă de folos" (Evr. 13, 17).

Judecățile Tale, Doamne! tună cu groază peste capul meu. Stau înmărmurit și mă înfiorez gândind că și cerul nu este curat înaintea Ta (Iov. 15, 15). Dacă în îngerii Tăi ai aflat strâmbătate (2Petru 2, 4) și nu i-ai cruțat, ce va fi de mine? Stelele au căzut din cer (Apc. 6, 13), iar eu praful pământului ce voi îndrăzni a aștepta?

Cum s-a ivit păcatul raderii și lepădării podoabei bărbătești în clerul român?

Papistășismul prin feluritele lui arme brutale, a torturat Biserica Ortodoxă Transilvăneană, reușind astfel pe căi infernale, a decapita pe români, înghițindu-le – prin felurite siliri – clasa superioară, adică nobilimea, care a dezertat treptat la papistășism, după care s-au și maghiarizat, de pildă Ioan Corvin și Matei Corvin de Huniade, Nicolae Olah sau Valah, ș. a.

În anul 1700, papistășismul, pe alte căi infernale, a reușit a rupe Biserica Transilvăneană Ortodoxă în două, trăgând prin felurite siluiri la unirea cu papa pe o parte din Români. Rana aceasta sângerează și astăzi și va sângera până când se va ispăși păcatul trădă-

torilor, până când acești Români rupți din sânul Sfintei Biserici Ortodoxe, vor vedea în plină lumină rana sângerândă, care pe lângă multe altele, ne mai provoacă și ea dureri vii și chinuitoare.

Vlădicii bisericii uniate la început au avut lângă dânșii - pus de papistășism - un teolog iezuit papistaș, fără de a căruia învoire nu puteau să dea nici o învățătură creștinească Românilor uniți. Orice circulară, pastorală, învățătură etc., lucrate de vlădici, erau supuse cenzurii teologului papal, care ștergea și da afară tot ceea ce suna a ortodoxie. Astfel, treptat-treptat, sfintele învățături ortodoxe au fost înlocuite cu multe erezii papistășești între feluritele inventii și înnoiri osândite de dreptarul Sf. Biserici apostolice și patristice, este și lepădarea podoabei bărbătești - barba și mustățile - prin ferchezuire, tundere, ba chiar și prin radere.

După dezertarea din Sfânta Biserică Ortodoxă - prin infernalele arme ale brutalităților papisto-maghiare - vlădicii și după dânșii clerul papistășit, au început întâi să se ferchezuiască, apoi să-și reteze părul capului și podoaba bărbătească. Aceasta o făceau ei conform hotărârii sinodului papistășesc din Novgorod (a. 1617 d. Hs.) prin care s-a hotărât preoțimii uniate cu papa, să umble cu părul capului scurt tăiat, de-asemenea și barba și mustățile să le reteze, însă fără a și le rade. Această ordonare era dată în scopul ca preoții uniați să nu fie asemenea cu Preoții Ortodocși; dar nici ca popii papistășirii desăvârșite.

Această ferchezuire o vedem din chipul vlădicilor bisericii unite cu papa, care se găsesc prin felurite istorii. Pentru a-și face o închipuire sănătoasă cei ce urmăresc de aproape acestea - cu dorința de a cunoaște și mai bine dreptarul Ortodoxiei și a se folosi spre mântuirea sufletului lor - am dat și noi vreo câteva, exemple: Ioan Vancea, Petru Pavel Aron, și alții.

Unii vlădici uniați ai papei, se purtau ca și Clerul Ortodox; și după dânșii și ceilalți clerici. Alții - stăpâniți mai puțin ori și mai mult de spiritul trufiei - treptat-treptat, și-au tot ferchezuit și retezat părul capului, barba și mustățile, până ce și-au lepădat toată podoaba bărbătească, care arată pe bărbați purtători ai chipului lui Dumnezeu Care i-a zidit. Mai pe urmă alții au făcut vârf - slutirii chipu-

a) Fac. 1, 26-27; 2, 7; 3, 22; 5, 1; 9, 6; 1 Cor. 11, 7; Rom. 12, 1-2; Efs. 4, 24; Cols. 3, 10.

lui dăruit de Dumnezeu prin lepădarea cu desăvârșire a bărbii și a mustăților - ca mitropolitul Ioan Vancea și alți vlădici și clerici uniați, cum se pot vedea în natură astăzi, față către față.

Episcopii uniați Români, precum și cu puține excepții, tot clerul Român, după despărțirea definitivă de Ortodoxie, s-au arătat în totdeauna, uniți zeloși, lăudând cu înflăcărare unirea, ca o rânduială sfântă și foarte de folos... și în parte chiar falsificând istoria și izbucnind cu ură contra Bizanțului" și a Bizantinismului" (Eus. Popovici, Ist. Bis. Univ. Vol. IV, 473 ș.c.l.)... pronunțând în batjocură până și astăzi numirea de greci" sau ortodocși". Fanatismul lor papistășesc, se poate observa foarte bine și din schimbarea Chipului Domnului Hristos, cu purtarea chipului papei ca și când papa ar fi mai mare de cât Domnul Hristos! Iată cum se clocesc înnoirile, care împuiază, înăbușind podoabele creștinești. *„Fiule... nu opri cuvântul la vreme de mântuire... Până la moarte te luptă pentru adevăr și Domnul se va lupta pentru tine"* (Is. Sirah 4, 25, 30).

Slușenii și maimuțării păgânești

Clericii și călugării papistași și papistășiți, dimpreună cu fiii lor ereticii și sectarii, își rad barba și mustățile. Această slușire este contra rânduielilor Sfintei Biserici a Domnului Hristos și împotriva poruncilor Dumnezeiești, după cum vedem și în celelalte capitole. Sub această slușire a creștinismului papal, eretic și sectar se ascund de idolatria trufiei satanicești. Această slușire a podoabei bărbătești în fală, pentru a părea ca niște tineri și cei mai înaintați în vârstă, demască slușirea credinței adevărate, sau schimbarea ei cu credințe slușite, eretice, sectare, idolatre și atee.

Aici se vede chipul lui Martin Luther, fostul fiu al Bisericii papistașe, care lepădând Sfânta Tradiție, a ajuns a forma o partidă contrară Sfintei Biserici creștine. Adepții săi neputându-se împăca și răbda a păstra unirea, s-au rupt în peste 200 de secte. Priviți și vedeți că nici el nu poartă chipul Domnului Hristos; ci mai degrabă chipul papilor și a lui Buda.

Sf. Ghenadie Sholarie Patriarhul Constantinopolului 1453, în scrierea sa: *„Tomul de Agapie pg. 315"* biciuiește această slutire papistășească și ereticească, cum și pe cei ce își ferchezuiesc bărbile și mustățile potrivindu-le și scurtându-le, aducând mărturie pe cele hotărâte în cartea I-a cap. 3 din Apostolestile Diataghi (Din Ist. Bis. de Meletie).

De-asemenea și alți Sf. Părinți biciuiesc cu toată râvna acest obicei păgânesc al slutirii podoabei bărbătești a papistașilor și feluriților eretici și sectari ai veacurilor lor. Astfel Sf. Simeon Tesaloniceanul biciuiește slutirea papistășească zicând între altele: *„Latinii* (papistașii) *de vreme ce nu au părul acesta* (pe cap, și nu au nici barbă nici mustăți) *fiindcă-l rad din răsfățare, afară din cuviința firii pun păr străin la icoanele lor. Dintru aceasta se arată că ei fac cele ce sunt împotrivă. Căci de vreme ce Proorocii au văzut chipul lui Dumnezeu având păr* (a), *întru cinstea firii dar, după socotința lui Dumnezeu, este părul la noi* (b). *Deci cei ce se rad fac ceva peste porunca lui Dumnezeu și întru necinstea firii, mai cu seamă cei hirotonisiți, și călugării, cărora le este oprit a-și odihni trupul..."* (c).

Această slutire o iubește biserica papală, cu fiii ei, cele peste 200 feluri de secte, ieșiți din Luther, fiul și clericul bisericii papale. Astăzi această slutire se mai propagă și de alți lumeni cu fapta și cu cuvântul. Oamenilor acestora care cred că pot fi socotiți mai învățați dacă se slutesc așa, și îndeamnă și pe alții, a-i imita în maimuțăria lor, li se potrivește de minune povestea aceasta:

O vulpe umblând prin pădure după vânat, a văzut deasupra zăpezii o bucată de carne. Lacomă fiind, se repede din câteva sărituri la ea. Atunci o cursă pusă de vânători sub zăpadă... hârști! i-a prins coada. Vulpea ca să scape de moartea ce-o aștepta, întinde într-o parte și într-alta a capcanei, până ce i s-a rupt coada.

Zdrobită de durere, biata vulpe a plecat de acolo. După ce a mai scăpat de durere și s-a tămăduit, nu știa ce să mai facă de rușine. Cum să îndrăznească ea a ieși între celelalte, că au să o râdă? Acestea socotind, îi venea mai, mai să se omoare singură, dar se gândi cu vicleșug să adune pe toate vulpile de prin păduri și cu vorbe

a) Daniel 7, 9; Apc. 1, 14; Astfel se vede închipuit și în Sf. Icoane chiar și la papistași. (b) Num. 6, 3; Lev. 19, 27; 21, 5. (c) Vezi Simeon Tes. Cap. 23, pag. 31.

meșteșugite, să le amăgească a-și rupe cozile, pentru a fi și ele la fel cu dânsa și apoi credea că drept recunoștință, o vor socoti pe ea drept fruntașă a lor pentru aducerea acestei mode.

Zis și făcut. Vicleana vulpe dănțuind de bucurie, dă semnalul de adunare. Toate vulpile s-au adunat la sfat. Atunci ea fălindu-se cu moda ei, sfătuiește pe celelalte vulpi astfel: „Surorilor, v-am adunat aici pe toate ca să vă dau un sfat folositor. Cozile acestea lungi ale noastre pe care ni le-a dat Dumnezeu, nu ne sunt de nici un folos. Ele ne sunt o piedică mare, ba chiar și primejdie de moarte. Cozile acestea ne împiedică de a fugi mai repede la drum. Ce sunt cozile acestea atârnate de trupurile noastre decât o sarcină zadarnică? Când ne ducem după păsări prin cotețele oamenilor, se poate întâmpla să ne prindă de coadă și să plătim îndrăzneala de a fura, cu pieile noastre... Iată, dragile mele surioare, sfatul meu foarte folositor pe care vi-l dau spre binele vostru: Faceți și voi ca mine; rupeți-vă, tăiați-vă și vă lepădați cozile, ca să nu vă împovăreze în zadar, ba chiar să vă și primejduiască viețile și astfel să ne piară neamul". După aceste învățături, vulpea cea pătimașă și vicleană, tace. Celelalte după ce se sfătuiesc, se aleg vreo câteva mai bătrâne, și-i răspund vulpii care-și pierduse coada: „Dacă ai fi venit cu această sfătuire, atunci când nu-ți pierdu-se-și coada, cine știe din ce cauză și neprevedere, te-am fi crezut; iar dacă acum, după ce ți-ai pierdut coada, vii să ne dai sfatul acesta, ca să ne slutim și noi pentru a fi la fel cu tine, nu te putem niciodată crede, nici asculta. De nu ți-ar folosi ție aceasta, ca să nu fii singură fără coadă, nu ne-ai sfătui cu atâta sârguință să facem și noi aceasta, adică să ne slutim ca tine".

Oamenii răi și plini de vicleșug ne dau sfaturi ca să; urmăm răutăților și slutirilor lor, nu pentru binele nostru; ci pentru plăcerea lor infernală, pentru a nu fi ei defăimați de oameni că rătăcesc, ori se slutesc trupește și sufletește (Gal. 6, 12-13). Astfel papistășiții (uniții cu papa) ne silesc să ne papistășim ca ei, numai și numai să nu rămânem Ortodocși, adică drept slăvitori creștini. Rătăciții, sau cozile de topor recrutate din poporul nostru de cele vreo 20 de secte din țara noastră, aleargă în dreapta și în stânga, îmbătând de cap pe cei proști, ca să-i dezrădăcineze din Biserica Ortodoxă română, la adunările (capiștile) lor, unde să-i îmbete de cap cu minciuno-pocă-

ința lor. Cei vicioși învață pe creștinii cei buni să-și lepede prețioasele lor virtuți creștinești. Tot astfel, cei ce își rad barba și mustățile, sfătuiesc, îmboldesc și silesc pe drept-credincioșii creștini - ca și vulpea cea vicleană care își pierduse coada - să-i imiteze pe ei. Pe toți creștinii, ei îi îndeamnă cu fapta și cu cuvântul ca să-și radă barba și mustățile lor, pentru a urma moda veacului acestuia și nu Domnului nostru Iisus Hristos, Sf. Apostoli și bărbaților sfinți din toate ramurile societății omenești, care și-au purtat cu demnitate podoaba bărbătească. Înaintea celor arătate mai sus, dragi cititori și ascultători, socotiți-vă bine, al cui chip purtați frățiile voastre? Al egiptenilor, papilor și popilor papistași și papistășiți, al ereticilor, sectarilor, francmasonilor, ateilor... al stăpânitorului veacului acestuia (Ioan 12, 31, 14, 29, 16, 11; 2 Cor. 4, 3-4), ori al Domnului Hristos, al Sf. Apostoli, al Sf. Părinți și Mucenici din toate ramurile societății pe care-i prăznuiește cu laude Sfânta Biserică Ortodoxă?

Tot în istoria bisericească a lui Meletie, Tom. II partea II cartea II Cap. 3, ni se mai istorisește că: papa Ștefan al IX-lea, asemenea cu vulpea din povești, în acest scop al slutirii feței bărbaților - clerici - (care după învățătura Apostolească sunt slava lui Dumnezeu (1 Cor. 11, 7) adică purtători a podoabei bărbătești pe care n-o au famenii și femeile) a adunat în anul 1031 d. Hs. (înainte cu 23 ani de ruperea lor definitivă de Universala Sobornicească și Apostolească" Sfântă Biserică a Domnului nostru Iisus Hristos), mincinosul sobor cel din Viturico, în care au dogmatisit și legiuit ca clericii papistași să-și radă bărbile și să-și tundă perii capului lor. De atunci și până astăzi, aceste vânturi suflă cu multă îndărătnicie satanicească, chiar și în aria Sfintei Bisericii Ortodoxe spulberând plevele încoace și încolo după felul vânturilor. Dar, slavă Domnului că grâul rămâne statornic, producând rodul dorit.

Faraonul Ramses al II-lea. Cititorule, i-a seama și vezi: al cui chip porți, al Mântuitorului ori al faraonului acestuia.

Iubiților, să nu ne lăsăm duși de vânturile feluritelor erezii. Să nu ne slutim, bărbați frați,

fețele ca păgânii, papii, popii papistași, papistășiți, eretici, sectari, antihriști, atei, ș. a.; ci noi să păstrăm cu toată dragostea, dimpreună cu celelalte porunci și rânduieli sfinte, și chipul cel dat nouă de la Dumnezeu. Aur am primit de la strămoșii noștri, vrednici apărători ai Ortodoxiei, aur să avem grijă să-l păstrăm și să-l dăm în primire urmașilor noștri. Să nu schimbăm aurul Ortodoxiei cu bronzul ereziilor și slutirilor papistășești, eretice, sectare, etc.

Aur curat (întreg Tezaurul Ortodoxiei) am primit drept moștenire, aur curat să lăsăm drept moștenire generației viitoare, și așa Dumnezeu va fi cu noi - cum S-a făgăduit - până la sfârșitul veacului. Amin. (Mt. 28, 19-20).

De unde a ieșit obiceiul de a se rade papistașii și papistășiții, ereticii și rătăciții sectari?

Stând înaintea acestei întrebări rămâi dezorientat... Când ți se spune și vezi partea bărbătească a vremurilor acestora moderne cu fețele rase ca în palmă, dimpreună cu episcopii și preoții lor, parcă nici nu-ți vine a crede că slujitorii Altarului Bisericii lui Hristos ar fi ajuns să fie desfigurați astfel prin raderea și lepădarea bărbii și a mustăților, pe care Mântuitorul, Sf. Apostoli, Sf. Părinți și alții le-au purtat cu demnitate și cuviosie lăsându-ne și nouă această pildă vrednică de urmat. Oare nu văd ei înaintea lor când se roagă în Biserici înaintea icoanelor lui Dumnezeu, zugrăvit pe Tatăl Ceresc, pe Domnul Iisus Christos, pe Sf. Ap. Petru (pe care ei îl susțin ca prințul celorlalți Apostoli), pe ceilalți Apostoli, precum și pe Episcopii, Arhiepiscopii, Patriarhii, și Papii de până la abaterea lor de la dreapta credință, că-s împodobiți cu podoabă bărbătească? Oare ce socotesc dânșii? Care zic ei că vor fi greșiți? Domnul Iisus Christos cu Sfinții Apostoli și Episcopii Bisericii Universale și ai Romei din vremile apostolice și patristice, care nu s-au bărbierit; ori dânșii care-și rad podoaba bărbătească? Aici lăsăm să judece fiecare.

Nu putem ști sigur de unde vor fi luat acest obicei slujitorii bisericii papistășești. Unii cred că acest obicei poate să-l fi luat ei de la împărații și ofițerii romani păgâni și apoi încreștinați care-și rădeau barba și mustățile rămânând netezi ca-n podul palmei. Alții cred că de la cavalerii evului mediu din sec. V-XV.

Această abatere a preoției papistașe ca: raderea capului, bărbii și mustăților, a dat naștere la multe legende.

„O legendă privitoare la raderea capului, a bărbii și mustăților de către slujitorii bisericii apusene, ne povestește că acest obicei a fost înființat de către un papă. Acelui papă i-a plăcut foarte mult o femeie frumoasă. Aprinzându-se de dragostea ei, a poftit-o în palatul său, și din cuvânt în cuvânt i-a arătat focul dragóstei ce-l ardea pe el și o rugă să cedeze cererii lui. Femeia măgulită de vorbele și mai mult de punga papei, se hotărăște să-l batjocorească, cam așa cum a făcut Dalida cu Samson. „Dalida – își zicea femeia frumoasă și vicleană – a ras capul lui Samson cu briciul, făcându-l să-și piardă puterea, cinstea și viața (Jud. 16). Tot așa voi face și eu cu acesta, care în loc de aș învăța mulțimea episcopilor și popilor ce-i are sub conducerea sa, el se ține după capul femeilor să le tragă la păcat". După ce vede că papa tot stăruia de dânsa ca să-i facă plăcerea și să se îndrăgostească cu el, ea îi răspunde astfel: „Eu, părinte, bucuroasă aș face ceea ce mă rogi însă mie îmi este silă a face dragoste cu un bărbat ce n-are capul și barba rasă, așa cum sunt băieții tineri, sau cum se poartă de curați ofițerii și aceia care se țin de dragostea lumească. Vezi cum sunt de drăguți aceia care-și rad capul, barba și mustățile, să tot faci dragoste cu ei. Cu bărbați ca aceia da, aș face; dar cu bărbați asemenea d-voastră nu putem". Papa auzind că asta este piedica ce oprește pe femeie de a se îndrăgosti cu el, îndată și-a chemat un bărbier și l-a pus de i-a ras capul, barba și mustățile! Ce va mai fi făcut cu femeia, nu ni se spune sigur. Unii spun într-un chip, alții într-altul. Pe urmă când a venit vremea ca să se întâlnească papa cu ceilalți episcopi și preoți, s-a gândit ce să le spună, ca să iasă din încurcătură. Îndată își face planul. Le voi spune episcopilor mei, că toți, de la mare până la mic, să-și radă părul capului, ca să poată pătrunde lumina Spiritului Sfânt în capetele lor. După aceea să-și radă bărbile și mustățile, ca să pară pururea tineri așa cum a fost Sf. Ioan feciorelnicul, când și-a plecat capul pe pieptul Domnului la Cină... că așa tineri sunt îngerii care slujesc înaintea lui Dumnezeu ș. a." După câteva zile de ședere în ascuns, papa dă poruncă ca să se adune sobor pentru că are să le spună ceea ce i-a arătat îngerul lui Dumnezeu. La porunca papei se adună sobor mare de episcopi, preoți și

diaconi ai Romei. La ora hotărâtă iese și papa din palatul său și vine în mijlocul soborului, pășind cu îndrăzneală și sânge rece, până la cel mai înalt scaun. După ce suie treptele tronului papal, se așează și stă puțin. Toți se mirau de fața papei, unii gândind, alții murmurând; ce va fi pățit!

În murmurul provocat de curiozitatea tuturor, papa se ridică maiestuos, și vorbește înaintea soborului: „Oare pentru ce se suie gânduri în inimile voastre, gândind împotriva celor poruncite de Dumnezeu? Nu vă mirați – feții mei – de ceea ce vedeți astăzi la mine, ca și când ar fi afară din calea creștinătății. Ceea ce am făcut, am făcut după porunca îngerului trimis de Dumnezeu. El mi s-a

Sfântul sobor întâiul, cu 318 Sfinți Părinți adunați în Niceea, împotriva lui Arie și a partidei lui eretice. Sfinții Părinți au purtat podoaba bărbătească, așa cum a zidit Dumnezeu pe bărbați. „Cei ce sunt ai Domnului Hristos și-au răstignit Trupul cu patimile și cu poftele" (Gal. 5, 24). „Cei ce zic că petrec întru Dânsul, datori sunt, precum Acela a umblat, așa și ei să umble" (1 Ioan 2, 6). Cine se aseamănă se adună. Cei ce se aseamănă cu Domnul Hristos, și prin purtarea chipului bărbătesc, iată-i cum se adună și lucrează în numele lui; dar cei care își leapădă podoaba bărbătească, ca să nu semene nicidecum la chip după cum i-a lăsat Dumnezeu și după pilda ce le-a dat-o Domnul Hristos, Sfinții Apostoli și Părinții Apostolici și Patristici, cui se aseamănă și slujesc, când ei astfel se slutesc?!

arătat în palatul meu și mi-a spus că noi toți să ne radem părul capului pentru ca să poată străbate Duhul Sfânt ca să ne lumineze mințile, ca și noi la rândul nostru să putem lumina pe credincioșii bisericii noastre.

Mi-a mai spus ca să ne radem bărbile și mustățile pentru ca în orice vreme și în orice loc și mai ales atunci când stăm în Sfântul Altar oficiind Sfânta Liturghie și celelalte slujbe, să fim cum a fost Sfântul Ioan Evanghelistul la Cina cea de Taină sau să zic mai bine, asemenea îngerilor care întotdeauna stau tineri ca niște prunci și slujesc înaintea lui Dumnezeu". Astfel a mințit papa pe oile sale (3 Împ. 13, 18-23; 22, Din gura poporului român).

Papa Leon XII
1878-1903

Papa Pius XI ras ca-n palmă

Papa Grigore VII
1073-1085

Ul. Zvvingli

Papa Leon X
1513-1521

Toți aceștia prin lipsa podoabei bărbătești, mai degrabă seamănă a fi închinători ai lui Buda, decât ai Domnului Hristos Dumnezeu! Priviți adevărul.

Soborul clericilor papei socotind că ori ce învățătură a papei este infailibilă - fără de greșeală - au luat acea schimbare drept poruncă Dumnezeiască, și de atunci și până în zilele noastre papii și cu toți clericii lor își rad barba, mustățile, ba uneori chiar și capul".

Nu putem ști sigur dacă legenda aceasta va fi adevărată ori numai o satiră dedicată schimbării instantanee a chipului preoțesc în chip curat lumesc din biserica Romei, numai că roadele acestei schimbări le avem sub ochii noștri. Această legenda ori satiră se crede că și-ar fi luat naștere cam între sec. VII-XI. În sec. IX sub papa Nicolae (858-867) papalitatea a crescut uimitor. Înălțarea aceasta a adus o cădere grabnică a scaunului papal. Alegerea papilor ajunsese să se facă de partidele nobililor. Când un partid venea la putere ori una ori alta scoteau pe papa din scaunul papal al Romei și puneau în locu-i pe bărbați de-ai lor, de partid, ori erau vrednici ori nu, așa cum făceau Turcii și ceilalți vrăjmași ai neamului nostru, care ne puneau ca domni în Muntenia și Moldova pe oamenii care le plăceau lor și care le dădeau mai multe pungi de aur. Astfel papii nu erau siguri de scaunul dregătoriei lor, ba nici de viața lor. Înșiși papii se urau de moarte unii pe alții. Astfel papa Ioan al VIII-lea a murit asasinat (a. 882). Papa Ștefan al VII-lea (895) a poruncit să dezgroape pe predecesorul său Formos (891-896) pentru ca să-l judece. După dezgropare l-a judecat (așa mort), l-a condamnat și apoi l-a maltratat într-un chip barbar. La un an după aceea (897), papa Ștefan a fost ucis de partida contrară. Mai pe urmă scaunul papal a decăzut grozav. Într-o astfel de stare deplorabilă ajunsese, încât curtezanele de la scaunul papal puneau pe papi în scaunul papal al Romei. Așa de pildă Marozia și Teodora fiicele unui senator au ridicat în scaunul papal pe favoriții (fiii și nepoții) lor. Acestea le zice Luiprand episc. de Cremona. În anul 904 - zice el - Marozia a avut fericirea de a ridica la scaunul papal pe favoritul ei Sergiu ai III-lea (904-911)"....
(Yezi Eus. Pop. Ist. U. Bis. Vol. II).

Domnia curtezanelor

Benedict al IX-lea (1033-1046), datorită puterii partidei politice a tatălui său Alberic, Conte de Tusculum, fiind abia de 12 ani, a fost ridicat la scaunul papal, pe care-l dezonoră până la extrem. El s-a distins prin o purtare de tot copilăroasă, lipsit de seriozitate și de dat la vicii; avea și planul de a se căsători. În anul 1045 vându demnitatea sa arhidiaconului Grațian, care ocupă scaunul cu numele de

Grigoriu al VI-lea, dar i-o luă înapoi și avu o purtare cu totul nedemnă de un cleric. Între anii (1045-1046) erau în Roma deodată trei papi: Papa Benedict al IX-lea cu antipapii Silvestru al III-lea și Grigoriu al IV-lea... (Eus. P. Ist. U. Bis. Vol. II. pag. 319-321).

Decadența morală a scaunului Romei în epoca pornocrației a dat ocazie a se ivi mai târziu legenda că odată chiar o femeie decăzută a reușit a se urca pe scaunul papal, și că a fost odată papă o femeie cu numele Ioana!...

Legenda spune că papisa a fost o fată din Mainz, sedusă de un pețitor, cu care a plecat apoi la Atena. Aici deveni foarte erudită (învățată) și fiind deghizată în bărbat s-a dus la Roma, unde declară că e originar din Anglia. Intră în cler și în sfârșit se sui pe scaunul papal, cu numele de Ioan Anglicus al VIII-lea păstorind doi ani și jumătate, dar în o procesiune fiind surprinsă de dureri de facere, născu un copil și muri imediat. În sec. XIII legenda despre papisa Ioana se citea chiar în cronici și mai târziu papii înșiși i-au dat crezare. De aceea se zice că Ioan al XX-lea (1276-1277) s-a numit Ioan al XXI-lea și astfel papisa obținu loc în șirul succesorilor lui Petru" (Eus. P. Ist. U. Bis. Vol. II pg. 321-322).

Această legendă analoagă celei dintâi, ne îndreptățește să credem că papii cu întregul cler al bisericii Romei s-ar fi bărbierit începând din secolul al VII-lea; secolul obscur sau epoca pornocrației. Dacă papii și clerul apusean nu s-ar fi bărbierit ca-n palmă, apoi cum ar fi avut loc legenda aceasta cu papisa Ioana? Cum ar fi putut să stea o femeie în clerul celibatar (necăsătoriți)? Dacă preoțimea nu și-ar fi ras podoaba bărbătească, chipul femeiesc al Ioanei ar fi bătut la ochi și ar fi fost demascată și scoasă dintre clericii necăsătoriți? Dacă n-ar fi fost introdus obiceiul ca papii să-și radă capul, barba și mustățile, ca păgânii, ca Egiptenii, ș. a. apoi cum ar fi putut să se povestească măcar, că o femeie a fost papisă?

Că legendele or fi adevărate ori vor fi satire, dedicate clerului scaunului Romei, nu putem ști sigur, totuși se vede că într-acest timp al decăderii papale, în secolul obscur sau epoca pornocrației, devenise obicei, regulă sau lege, această abatere, care a răsturnat orânduiala Dumnezeiască în biserica apuseană și apoi a trecut la toți ereticii și sectarii ieșiți din sânul ei.

Râia acestui obicei rău neplăcut lui Dumnezeu, încetul cu încetul s-a înrădăcinat și în poporul nostru românesc. Astfel astăzi e la

„O! Voi, care treceți pe lângă Mine! Priviți și vedeți, dacă mai este vreo durere ca durerea Mea" (Pl. Ier. 1, 12). „Iată ce am făcut eu pentru voi; dar voi cu ce-mi răsplătiț această jertfă?" Cel ce a lucrat desculț și cu capul gol, Mântuirea noastră și a pătimit până la moartea cea mai defăimată, pe Cruce, a fost alungat cu pietre, hulit și oropsit de lumea asta deșartă; iar celor ce pe nedrept și-au însușit laude bombate dându-și numiri de: „Locțiitorul lui Dumnezeu, Dumnezeu pământesc, Mielul lui Dumnezeu, cap al întregii Bisericii, etc., trăind în lux, moleșeli și plăceri lumești, li s-au dat închinăciuni ca lui Dumnezeu! Ce întorsături zăpăcite! Mielul cel nevinovat, Fiul Dumnezeului celui viu, spânzurat pe Cruce pentru a ridica păcatele lumii; iar papa – om păcătos – primește închinăciune ca un Dumnezeu! Mare și cumplită orbire stăpânește lumea aceasta! Oamenii geniali care s-au jertfit pentru binele obștesc, au fost prigoniți, exilați, bătuți cu pietre, ferecați cu lanțuri grele, întemnițați, chiar și uciși; iar viclenii, tâlharii de ziua și mincinoșii potentați, primiți cu urale, bătuți cu flori și purtați pe umeri, au fost așzați în scaune, unde au înflorit în vicii. Dreptate a avut Mântuitorul când văzând mai dinainte acestea striga: „Întristat este sufletul Meu până la moarte" (Mt. 26, 38).

modă, ca domnișorii și domnii de la oraș, ba chiar și țăranii de la sate să-și lase doar foarte puțină mustață sub nările nasului, ca

Cum a făcut Dumnezeu pe om după chipul și asemănarea Sa, și cum se slutesc oamenii ca să poată fi după chipul și asemănarea famenilor și femeilor! Iată aici un pretins cap al Bisericii Domnului Hristos, papa Martin VI stând pe scaunul papal, ras ca-n palmă, dimpreună cu clericii săi, după moda: faraonilor, egiptenilor, împăraților și popilor păgâni. Jos, înaintea treptelor tronului papal se văd prosternați înaintea papii ambasadorii Siciliei, care lăudându-l – cum scrie Elliot – exclamau: „Miel al lui Dumnezeu! Tu ridici păcatele lumii!" Domnul Hristos – Mielul lui Dumnezeu Cel nevinovat – S-a jețfit; iar papa – om păcătos și el... și trufaș – impune și primește laude cuvenite numai celui ce s-a crucificat pentru a noastră mântuire.

Domnul Hristos hulit; iar papa lăudat!!! Cu adevărat: „Înțelepciunea lumii acesteia – de acest fel – este o nebunie înaintea lui Dunezeu" (1 Cor. 3, 19; Rom. 1, 22).

două mucușoare, ori să se radă peste tot pentru a se asemăna mai bine cu papistașii cu scapeții și cu femeile. Doamne, păzește-ne ca râia asta papistășească a batjocoririi podoabei bărbătești să nu prindă rădăcini și în Sfânta Biserică Ortodoxă, ba chiar și prin Sfintele Mănăstiri! Vai oamenilor acestora care cred că se fac mai deștepți și mai buni când își leapădă podoaba bărbătească ce le-a dat-o Dumnezeu, ba încă mai sfătuiesc și pe alții, și prigonesc Clerul Ortodox socotindu-l prea simplu pentru că nu urmează lor - făcându-se de ocara lumii. Acestora li se potrivește de minune povestea cu vulpea care pierzându-și coada îndemna și pe celelalte să-i urmeze moda ei (Gal. 6, 12; Ps. 1, 1).

Papistașii atrăgând în vârtejul ereziei papistășești pe unii creștini ortodocși, i-au făcut jumătate papistași și i-au lăsat jumătate ortodocși. Această cursă satanicească au întrebuințat-o ei în scopul ruperii din Biserica Ortodoxă și a deznaționalizării creștinilor, știind că mai ușor pot face papistaș din papistășit, decât dintr-un creștin ortodox. În acest scop papistașii și-au dat masca la o parte - cei ce au putut să vadă au văzut și mărturisit fariseismul lor - dând felurite ordine papistășiților lor, care au făcut și fac slujbe eminente papalității; iar în Biserica Ortodoxă, din care au ieșit, varsă tulburări, obscurități și blasfemii - ca și Iuda Iscarioteanul în colegiul Apostolic - ca prin orice mijloace și căi piezișe să se smulgă din Biserica Ortodoxă și să se apropie cât mai mult de învățăturile eretice și schimonosirea feței pentru ca mai ușor să-i atragă să dezerteze la ei.

Astfel la Sinodul ținut în Novgorod 1617, s-a hotărât ca preoțimea uniată (papistașă) să umble cu părul scurt tăiat (nu cum se poartă de Preoții Ortodocși), fără însă a purta chiar tunsura romană (papistășească). Barba să nu o lase a crește lungă, dar fără a o rade (Adică să-și reteze părul capului, barba și mustățile). Aceste prescrieri s-au adus sub pretextul ca preoții uniți (papistășiți) și în cele exterioare să se deosebească de Preoții Ortodocși. Nici papistaș nici ortodox, ci numai jumătate papistășit, vorba proverbului: „Nici mirean și nici Părinte; ia un om fără de minte (amestecat)". Sau, nici cioară nici porumbel (Vezi Biblioteca Ortodoxiei Nr. 19).

Sfinții Părinți, nu primeau în Sfintele Mănăstiri pe mirenii bărbieriți

Cei ce intră în Sf. Mănăstiri pentru a se consacra Domnului, trebuie să umble așa cum și El a umblat (a); Mântuitorul nu Și-a tuns părul capului, nici nu S-a bărbierit; așijderea și Sfinții Apostoli – afară de Pavel când a fost silit (b) – nici Sfinții Părinți care au slujit și păstorit turmele oilor cuvântătoare ale Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Chipurile acestea sfinte ni s-au păstrat din începutul creștinismului, în picturile Bizantine ș. a. Priviți Chipurile acestea Sfinte de pe Sfintele Icoane și de pe Sfintele Cruci. Papistașii, luteranii, calvinii și pleiada sectarilor ieșiți dintr-înșii poftească la bisericile papistășești, privească la Chipul Mântuitorului, la ale Sfinților Apostoli și la ale celorlalți Sfinți ai celor șapte secole primare ale creștinătății și cu luare aminte să-și cunoască abaterea de la chipul extern al creștinismului adevărat.

Părinții bisericești care erau plini de Duhul Sfânt nu voiau să primească în Sf. Mănăstiri pe mirenii bărbieriți, și de multe ori nici pe tinerii cărora nu le crescuse podoaba bărbătească. Pe unii dintre aceștia care stăruiau să-i primească în Sfintele Mănăstiri, îi țineau de o parte până ce le creștea podoaba bărbătească, și se desăvârșeau în ascultare și apoi îi primeau între Călugări.

Cuviosul Părinte Sava cel sfințit avea mare purtare de grijă despre aceasta, ca să umple Mănăstirea din Castelin de bărbați cu fapte bune, sârguitori și monahi iscusiți. Pe mirenii care vreau să se călugărească, așijderea și pe tinerii fără de barbă, nu-i lăsa să viețuiască în chinovia din Castelin, nici în lavră (Mănăstirea mare), (V. Sf. 5 dec.).

Cel întru Sfinți, Părintele nostru Atanasie vrednicul Patriarh al Constantinopolului, din tinerețe și-a lăsat patria, rudeniile, prietenii și pe prea iubita sa maică, care era văduvă necăjită, și s-a dus

a) 1 Ioan 2, 6; 1 Petru 2, 21. (b) Prischila și alții și-au tuns și ras părul capului – nu barba și mustățile date de Dumnezeu părții bărbătești, ca să se poată deosebi de partea femeiască, cum se deosebește capul de trup – conform legii Nazireatului, pentru ca evreii să primească învățătura creștină F. Ap. 18, 18; 21, 20-26; Num. 6.

în Tesalonic, la un unchi al său Akakie care era monah într-o Mănăstire bogată. Apoi..... și-a luat iertare și a plecat. După ce i-a crescut barba s-a dus în Sf. Munte al Athosului... unde progresând.... s-a suit până la cea mai înaltă treaptă a ierarhiei preoțești până la Patriarh al Constantinopolului (V. Sf. 28 Oct).

În al 82-lea an al vârstei marelui Eftimie, a venit la dânsul fericitul Sava, rugându-l să-l primească în Mănăstire pentru a rămânea pe lângă dânsul. Marele Eftimie primindu-l l-a dat ucenicului său Dometian, care după aceea chemându-l i-a zis: „Nu este drept, fiule, fiind tânăr, a rămânea în lavră, pentru că celor tineri mai vârtos le folosește viața de obște". Aceasta o făcea marele Eftimie, pentru că se ferea foarte mult a primi în lavra sa tineri fără de barbă, pentru ispitele celui viclean. Deci l-a trimis la fericitul Teoctist, împreună cu unii din Părinți, zicându-i: Primește pe acest tânăr, și ia aminte de dânsul, căci cum văd, voiește a spori în viața monahicească". Această proorocie s-a împlinit (V. Sf. 20 iunie),

Sfântul Dionisie, auzind de Sfântul Munte, a voit să se ducă acolo, ca să ia Sfânta Schimă. Dar auzind că acolo era lege și hotar

Sfântul Mucenic Areta, a fost stăpânitorul – domnitorul – marei cetăți creștine Negran din Arabia. La vârsta de 95 de ani ai vieții sale, căzând cu cetatea în mâinile evreului împărat Dunaan sperjurul, a luat cununa muceniciei dimpreună cu 340 Sf. Mucenici, după ce arsese cu foc 427 Clerici (Preoți, Călugări și Călugărițe) ai cetății. Deși era ofițer bătrân, stăpân al cetății, totuși, nu se învoia a-și sluți chipul dat de Dumnezeu, cum fac azi papistașii, papistășiții, ereticii și pleiada sectarilor, după duhul modei satanicești a veacului acestuia. (Vezi minunata pildă vie de credință a Sf. Mc. Areta și a credincioșilor creștini din cetatea sa la 24 Octombrie V. Sf.)

sobornicesc, ca să nu primească pe nici un tânăr fără barbă, și care ar fi călcat o poruncă ca aceasta să fie neiertat, s-a temut de certare, deci, a așteptat, ca un înțelept, să-i crească barba și atunci să se ducă, pentru ca să nu se facă pricinuitor de sminteală. După ce i-a crescut barba și a aflat despre fratele său Teodosie, că era egumen, n-a mai avut răbdare, ci a alergat la Muntele Athosului ca un vultur. Ajungând la Mănăstire s-a făcut multă veselie și bucurie între frați, cântând cu toții Psaltirea lui David: *„Iată ce este bun sau ce este frumos, fără numai a locui frații împreună...."* (Ps. 132, 1-2). Astfel bucurându-se ei, după puține zile l-a făcut monah.... (V. Sf. 25 Iunie).

Raderea bărbilor e semn prevestitor de pedepse Dumnezeiești

Dumnezeu în marea Sa milostivire, pentru a deschide ochii poporului păcătoșit, îi prevestește mai dinainte pedeapsa ce-l așteaptă pentru păcatele sale.

Sf. Scriptură ne povestește că lumea din timpul lui Noe se stricase așa de cumplit, până într-atât, încât i-a părut rău lui Dumnezeu, că a mai făcut pe om și mâhnidu-Se a zis: *„Duhul Meu nu va rămânea pururea în om... Am să șterg de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut... căci îmi pare rău că i-am făcut"* (Fac. 6-8).

Tradiția ne spune că Dumnezeu a prevestit pe oamenii aceia stricați cu un semn prevestitor ca acesta: Înainte de potop, fiecare din oamenii aceia, fără să simtă vreo nevoie, s-au obișnuit să bea apă la fiecare pas. Sub influența acestui semn prevestitor, oamenii și femeile și-au atârnat fiecare de grumaz, cu baiere, câte o tigvuliță pe care o umpleau întotdeauna cu apă. În casă, în curte, grădină, pe drumuri, la câmp, pe deal, la munte, în orice loc și la fiecare moment, lumea aceia și-a tot udat gura și grumazul cu apă. Însa fiind orbiți de stricăciunea păcatelor nu s-au părăsit de ele, n-au voit să se pocăiască la propovăduirea Pocăinței de către Noe, ci și-au tot udat gura și grumazul *până a venit potopul și i-a înecat pe toți* (Fac. 7; 2 Petru 2, 5).

După nimicirea lumii cu apă, Dumnezeu făgăduindu-Se a nu mai da un astfel de potop pe pământ (Fac. 9, 11-17), a rămas ca lumea care s-a stricat și se strică cu felurite păcate să fie pedepsită prin foc (Mt. 3, 11; Apc. 10, 13-15).

În vremurile noastre vedem că oamenii își arată răutatea lor, prin un alt semn prevestitor: Focul. Acest semn prevestitor îl vedem înrădăcinat până în măduva oaselor acestei lumi abătută din calea poruncilor lui Dumnezeu. Astăzi vezi oamenii cu foc și fum la vârful nasului, în orice timp și în orice loc: În casă, în drum către Biserică, pe uliți și străzi, la răspântii, țarini, pe dealuri, văi, munți, pe la felurite cancelarii ori birouri, la cârciumi, berării, hoteluri, baluri și ospețe și în sfârșit în, tot locul și în toată vremea.

Numai Sfintele Biserici sunt scutite de focul și fumul acesta străin (Levit. 10, 1-2), însă nu și de duhoarea lui puturoasă. De multe ori s-a observat cum creștinii prăpădiți sufletește, vin pufăind din țigări ori din pipe până la ușa Sf. Biserici. După ce ajung își sting cădelnița diavolească, țigara ori pipa și apoi și-o bagă în brâu ori în buzunar, însă nu și putoarea tămâiei diavolești, căci aceea le rămâne în gură și-n grumaz. După ce intră în Sf. Biserică, tușesc, plescăie din gură și scuipă în Locașul Domnului ploștind puturosul lor scuipat scârbos, jos pe pardoseală. Acești creștini sunt mai răi și mai scârboși și de cât Cain, că acela a adus Domnului ca jertfă roade putrede, dar aceștia aduc roadele scârboase ale tusei lor, scuipând pe podeaua Sf. Biserici, făcând astfel scârbă celorlalți credincioși și mâniind pe Dumnezeu, pe Care parcă-L aud cum le zice: *„Vai, neam păcătos, popor încărcat cu fărădelegi, sămânță de nelegiuiți, copii stricați"*... (Is. 1). *„O, neam necredincios și îndărătnic, până când voi fi cu voi, până când vă voi răbda pe voi... depărtați-vă de la Mine cei ce lucrați fărădelegea"* (Mc. 9, 19; Mt. 7, 23). Iar după ce ies de la Sfânta Biserică, îndată scoate fiecare tabachera, (tașca, legătura, port-țigaretul, etc.) și fumul iadului începe să iasă din gura lor (Apc. 14, 11). Iată ce zice despre ei Sfânta Scriptură: *„Și luând cei doi feciori ai lui Aaron, Nadab și Abiud, fiecare cădelnița sa au pus într-însele foc și tămâie, aducând înaintea Domnului foc străin, ce nu li se poruncise lor de Domnul. Și ieșind foc de la Domnul, i-a ars pe ei și au murit înaintea Domnului"* (Levit. 10, 1-2). *„Și fumul chinului lor în vecii vecilor se suie și nu au odihnă ziua și noaptea..."* (Apc. 14, 11). Oare cei ce fumează nu aduc Domnului foc străin, lucru ce nu li s-a poruncit? Ce vor răspunde ei la Judecata Domnului pentru banii cu care, în loc să ajute Sf. Biserici și pe

săraci, ei au cumpărat tămâia diavolească? Pe acești pătimași orbiți de plăcerea fumatului care pentru această tămâie diavolească aruncă banii adunați cu multă sudoare, îi înfruntă Preasfântul Dumnezeu prin Proorocul Isaia, zicând: *„Pentru ce cheltuiți argintul pentru ceea ce nu este pâine* (hrană) *și câștigul vostru pentru ceea ce nu satură?"* (Is. 55, 2).

Fumatul acesta diavolesc a prins rădăcini atât de adânci în ființa acestei lumi păcătoșite, încât pe mulți adesea îi aud zicând: m-aș lăsa de păcatul acesta, dar nu mă pot. L-aș lăsa, dar nu mă lasă". Și au dreptate, căci stăpânitorul veacului acestuia nu vrea să se lase lipsit de acești tămâietori. De! doar și el e domn! (Ioan 12, 31; 14, 30; 16, 11).

Și tămâietorii diavolului au cădelniță: foița, luleaua, țigareta etc. Închipuiți-vă că un zugrav ar aduce o Icoană cu vreun sfânt, zugrăvită mai frumos de cât toate Icoanele care sunt în Sf. Biserică Ortodoxă, însă acelui sfânt zugrăvit, dacă acel ticălos zugrav, cu toată măiestria lui, i-ar fi pus o țigară sau o lulea în gură, oare, care creștin ar fi atâta de orb să se închine și să sărute cu evlavie acea icoană?

Apoi, dacă noi care suntem întunecați de atâtea patimi, și amețiți de valurile lumii acesteia amăgitoare, cu toată nedesăvârșirea noastră, nu recunoaștem și nici nu primim o astfel de icoană; oare Dumnezeu care-i desăvârșit în toate, cum își va recunoaște icoana Sa (Fac. 1, 26-27; 3, 22; Mt. 5, 48) în fumători, în jucători, în beți, în curvari, nedrepți, idolatri, mincinoși și în toți care slujesc diavolului? Deci de nu se vor îndrepta și pocăi, după dreptate, de foc se vor arde în veci după cererea lor (Evr. 10, 26-31). „Duceți-vă – le va zice dreptul Judecător – în focul cel veșnic care este gătit diavolului și slugilor lui" (Mt. 25, 11-30; 24, 51; Apc. 21, 8). Să lepădăm deci, iubiților, tot ce este rău și păgânesc și să viețuim creștinește ca să trăim cu Hristos în veci. (Luată din cărticica „Sus, sus e mântuirea" de autor)

Aceasta este o statornică presimțire despre focul care are să ardă pământul acesta întinat și pe păcătoșii ce l-au întinat cu nelegiuiri. Acesta este asemenea presimțirii lumii dinaintea potopului care nu voia să cugete la Dumnezeu; ci în fiecare vreme și loc își udau gura cu apă din tigvulițe, până i-au ajuns pedeapsa lui Dumnezeu înecându-i cu potop mare și înfricoșat; tot așa și acești tămâietori cu tămâia diavolului, care în fiecare loc și vreme aduc lui Dumnezeu foc

străin (Lev. 10, 1-2) și fum diavolesc, vor tot fuma până când îi va prinde potopul de foc vremelnic și veșnic, și-i va înghiți pe toți. Oricare om ce fumează este un propovăduitor al apropierii pedepsei cu foc a lumii.

Ca și cu apa, și cu focul străin, este și presimțirea cu păcatul bărbieritului, care de asemenea a prins rădăcini în ființa creștinismului de astăzi. Prin această lucrare potrivnică lui Dumnezeu, omenirea presimte și predică cu lucrul și cu cuvântul, aceasta că pentru păcatele ei - de nu se vor pocăi și îndrepta - așa vor fi tăiați și lepădați de la trupul (Biserica) lui Hristos. Da, raderea bărbii după Sf. Scriptură și dreapta rațiune arată tăierea și lepădarea mădularelor putrede de la Biserica (trupul) lui Hristos.

„Și tu fiul omului - zice Dumnezeu lui Iezechiel - *ia ție sabie mai ascuțită de cât briciul bărbierului agonisește-ți aceasta ție și o vei aduce peste capul tău și peste barba ta, și vei lua cumpăna de drămuiri și le vei împărți pe ele. A patra parte cu foc vei arde în mijlocul cetății după plinirea zilelor închiderii și vei lua a patra parte, și o vei arde în mijlocul ei, și a patra parte o vei tăia cu sabia împrejurul ei, și a patra parte o vei risipi în vânt și sabia o vei goli dinapoia lor. Și vei lua de acolo puține fire de păr cu numărul și le vei lega în marginea veșmântului tău. Și iarăș vei mai lua, dintr-acestea și le vei arunca în mijlocul focului și le vei arde pe ele u foc, dintr-acestea va ieși foc la toată casa lui Israel. Aceasta este prevestirea pedepsirii poporului pentru păcatele lui... pentru aceea viu sunt Eu, zice Domnul; pentru că ai spurcat cele sfinte ale Mele cu toate ale tale neplăcute și cu toate urâciunile tale, și Eu te voi lepăda pe tine și nu te va cruța ochiul Mea; și nu-Mi va fi milă de tine. A patra parte a ta cu moarte va pieri, și a patra parte a ta de foamete se va sfârși în mijlocul tău, și a patra parte a ta la tot vântul o voi risipi și a patra parte a ta de sabie va cădea împrejurul tău și voi goli sabia dinapoia lor. Și se va sfârși mânia Mea și urgia Mea asupra lor, și vor cunoaște, că Eu Domnul am grăit întru râvna Mea, când voi sfârși mânia Mea asupra lor...” și te voi pune pe tine spre pustiire”* (Iez. 5, 1-14).

Prin raderea părului capului și a bărbii Proorocului Iezechiel se arată că Dumnezeu va pedepsi aspru pe îndărătnicii evrei pentru

păcatele lor, astfel: o parte de popor va pieri la înconjurarea Ierusalimului de foamete și de ciumă. Altă parte va cădea de sabia Haldeilor; iar restul se vor risipi în toată lumea de pe suprafața pământului.

Aceiaș prevestire Dumnezeiască este și în mijlocul popoarelor de azi care cu păstori cu tot își rad podoaba lor bărbătească. Mânia lui Dumnezeu vine peste fiii neascultări (Efes. 5, 6). Această mânie se poate vedea și în mijlocul poporului nostru românesc, ca și la alte popoare. Raderea bărbii și a mustăților de majoritatea celor ce se numesc creștini, este un semn prevestitor al mâniei Dumnezeiești. Acest semn ne prevestește că lumea aceasta modernă a ajuns în mintea copiilor nepricepuți, ori în mintea bătrânilor intrați în anii maimuței (batjocoririi de sine). Priviți lumea împătimită și vă veți încredința de adevăr. Iar cele poruncite și arătate de Dumnezeu lui Iezechiel stau asupra celor ce nu vreau să-și îndrepteze viața și petrecerea după voia lui Dumnezeu. O, de am avea urechi de auzit Sfântul adevăr, și ochi de văzut ceea ce ne-ar folosi, ce bine ar fi, că ne-am îndrepta și folosi sufletește! *„Fericiți sunt ochii voștri că văd și urechile voastre... că aud"* (Mt. 13, 16).

Sălbaticii africani în slujba cultului lor religios. Nici cultul nu le este de folos, nu poartă nici chipul Domnului nostru Iisus Hristos. Creștine care te slutești prin raderea și aruncarea la gunoi a podoabei bărbătești și a jocurilor în Duminici și sărbători, oare nu iești aproape de aceștia?!

Toți bărbații Sfinți care au trăit înainte și după Hristos nu și-au lepădat podoaba bărbătească

Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție ne arată că toți bărbații Sfinți care au bineplăcut lui Dumnezeu, nu și-au batjocorit fețele lor bărbătești prin tunderea ori raderea bărbii și a mustăților așa cum vedem că se face astăzi în mijlocul lumii acesteia care se numește pe sine că este creștină.

Sfinții Prooroci de la Adam și până la Sfântul Ioan Botezătorul, Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Sf. Apostoli și urmașii lor, Sfinții Părinți, nu s-au împotrivit rânduielii acesteia pusă de Dumnezeu; ci cu demnitate sfântă purtau chipul Dumnezeiesc, atât în viețuirea cea din lăuntru cât și în cea din afară. Ne prinde mirarea, de unde vor fi scos papistașii și sectarii obiceiul cu raderea bărbii și a mustăților și aruncarea lor la gunoi? Oare nu și de aici s-ar putea vedea destul de bine apunerea (prăbușirea) lor din Darul Dumnezeiesc? De vom cerceta cu deamănuntul cele scrise și altele care pentru slăbiciunile omenești au rămas nescrise, ne vom încredința de adevăr.

Să cercetăm: Sf. Apostol Petru – pe care se cred zidiți papistașii și cu pleiada sectelor ieșite dintr-înșii, – Episcopii, Patriarhii și papii cam până în sec. VII – unii dintr-înșii și după acest secol – au purtat podoaba bărbătească după pilda arătată de Mântuitorul și Sfinții Apostoli. Poftească papistașii cu fiii lor: luteranii, calvinii, baptiștii, adventiștii, nazarinenii, etc., în bisericile papistașe și se vor încredința de adevăr.

Pentru a avea cunoștință cât mai clară, și a ne încredința mult mai bine de acest adevăr, să cercetăm măcar fugitiv Viețile Sfinților. Făcând lucrul acesta, aflăm următoarele:

Sfântul Efrem Sirul când a venit din Siria în Cezaria pentru a vedea pe Sfântul Vasile cel Mare, *avea barba scurtă*... (V. Sf. 3 ian.). Sfântul Gordie *avea barba lungă*... (V. Sf. 11 ian.).

Minunatul Cuvios Părinte Teodosie, văzând un grăunte de grâu *în barba cuviosului Părinte Marchian*... pe care punându-l în jitnița goală a Mănăstirii lipsită de grâu, Dumnezeu a făcut o mare minune, umplând jitnița cu grâu... (V. Sf. 11 ian.). Vezi! ceea ce la oameni e

cu neputință, chiar și a crede, la Dumnezeu, toate acestea sunt cu putință (3 Împ. 17, 9-16; 4 Împ. 4, 1-7; Mt. 14, 13-2; 15, 29-38).

Sfântul Macarie Egipteanul, a văzut în Biserică la cântare pe un monah cărunt l-a păr, *având barba lungă până la brâu*... pe acela... l-a rugat să-l călăuzească pe calea vieții (V. Sf. 19 ian.). Sfântul Eftimie ce Mare era... cărunt de tot, *având barba mare*... (V. Sf. 20 ian.). Sfântul Timotei (sec. VII) a fost torturat de păgâni cu nemilostivire... bătându-l și *trăgându-l de barbă*... (V. Sf. 22 ian.).

Sfântul Ioan Gură de Aur (347-407) *avea barba mică și rară*... Sf. Vasile cel Mare (329-379) *avea barba lungă*... Sfântul Grigorie (326–389) *avea barba potrivită și deasă*... (V. Sf. 30 ian.).

Mult pătimitorul pentru dragostea Domnului Hristos, Sf. Mucenic Haralambie (în timpul împărăției păgânului împărat roman Septimiu Sever 193-211) a fost cumplit torturat.. I-au bătut piroane de fier ascuțite prin tot corpul; iar *barba lui cea lungă* împletind-o ca pe o funie... îl trăgeau pe Sfânt la împărat... Muncitorii păgâni i-au turnat spuză fierbinte pe capul Sfântului, pe fața și pe barba sa... Eparhul Krisp striga: „Luați făclii, *ardeți-i barba* și-i pârliți fața..." Slujitorii punând făcliile aprinse în barba Sfântului, un foc mare a ieșit din barbă – cu puterea lui Dumnezeu – și întorcându-se către păgânii cei ce stau împrejur, a ars ca la 70 dintr-înșii (V. Sf. 10 Febr.), ca și altă dată pe Haldei focul din cuptorul ars de șapte ori, în care aruncaseră pe cei trei tineri drept-credincioși (Dan. 3, 22; Cânt. c. 3 Tineri 1, 23-24).

Împăratul bizantin Constantin Copronim (724-775 d. Hs.) fiind purtat de diavolul răsturnării rânduielilor bisericești... a prigonit cumplit Biserica Domnului Hristos.... Un voievod al acestuia a năvălit asupra Mănăstirii ce se numea Pelichit, cu oaste.... în Sfânta și marea Joi a mântuitoarelor Patimi, când se săvârșea Sfânta Liturghie, au intrat în Biserică și în Altar cu îndrăzneală, a poruncit să tacă cântarea și a răsturnat Sfintele și făcătoarele de viață ale lui Hristos Taine la pământ. După aceea prinzând 42 din cei mai aleși monahi i-a ferecat cu legături de fier; iar pe ceilalți cu bătăi cumplite chinuindu-i, le-a rupt trupurile; iar altora *bărbile și fețele cu smoală ungându-le*, i-a aprins, altora le-a tăiat nasurile. Apoi a aprins Mănăstirea. Pe cei 42 monahi i-a surghiunit și închis într-o baie veche, unde i-au chinuit cu silă de moarte (V. Sf. 20 martie).

Sfântul Mucenic Antonie și Ioan, după ce au părăsit credința păgânească au crezut și s-au botezat. După botez ei petreceau o viață cuviincioasă creștinilor – în taină – însă n-au putut să se tăinuiască mult... pentru că nevoind să se asemene altora, *nici să-și tundă capul și barba precum făceau păgânii*... au fost vădiți, închiși, torturați și uciși (V. Sf. 14 aprilie).

Popii budiști cu bărbile, mustățile și părul capului rase ori tunse, fac slujba lor păgânească, închinându-se statuiei lui Buda. „În casele lor șed popii lor, având hainele rupte și capetele și bărbile rase, ale căror capete descoperite sunt" (Cartea lui Ieremia Proorocul 1, 30).

Sfântul Mucenic Eustatie ostaș, slujea voievodului Olgherd... într-o vreme... Sfântul Eustatie stând înaintea lui și făcându-și slujba sa, a căutat la el voievodul și a văzut pe capul lui perii crescuți. Pe atunci era obiceiul la păgâni, care se închinau focului ca lui Dumnezeu, ca după a lor rânduială *să-și radă adeseori capul și barba*. Fericitul Eustatie după ce a lepădat păgâna și nebuna lor credință și a primit Sfântul Botez, de atunci și-a păzit perii capului său nerași... Nevrând *a se rade* a fost vădit că-i creștin și astfel a fost torturat cumplit, luând, ca și Sf. Antonie și Ioan, cununa muceniciei prin spânzurare de un stejar de către păgâni... (V. Sf. 14 aprilie).

Fiul unui Preot care slujea la Biserica Sfântului Gheorghe a fost robit de saracini... Prin o minune Dumnezeiască făcută de Dumnezeu, după multe Sf. Liturghii și rugăciuni cu lacrimi fierbinți, tână-

rul a fost răpit dinaintea stăpânului său păgân și pus în Sf. Altar al Bisericii unde slujea Preotul, tatăl tânărului. Preotul văzând pe feciorul său nu la cunoscut pentru că era cu *părul ras* și cu haine saracinești. Numai după ce tânărul i-a descoperit, l-a cunoscut... (V. Sf. 23 apr.).

O femeie având o boală provenită din lucrarea diavolească - tulburarea minții - vedea cu ochii mulți oameni... a văzut apoi un stareț mărunt la statură și gârbov, *având o barbă mare căruntă* și îmbrăcat cu haine proaste. Acela gonea de la ea pe demoni, ca pe niște lupi de la oi și o făcea sănătoasă... (V. Sf. 1 mai).

Vederea Sfântului Arsenie era îngerească, asemenea cu a Sfântului Iacob din Testamentul Vechi (Fac. 28). El era cu totul cărunt, curat la trup și uscat din înfrânarea cea mare, *barba mare până la brâu*; iar perii de la ochi îi căzuse din cauza plânsului din toate zilele, înalt la stat și gârbov la bătrânețe (V. Sf. 8 mai).

Sfântului Mucenic Teodot - pe când se ruga cerând ajutor de la Dumnezeu, - i s-a arătat o lumină de foc... și doi Sfinți bărbați, *având perii capului și bărbile lor cărunte*... (V. Sf. 18 mai).

Sfântul cuvios Onufrei a avut *perii capului și ai bărbii lungi* până la pământ, încât acopereau ca o haină trupul lui. Mijlocul și-l încingea cu frunze de copaci... (V. Sf. 12 iunie).

Sfântul Cuvios Petru, a avut *barba deasă* și perii capului lungi până la coapse (V. Sf. 12 iunie).

Cuviosul David avea fața lui cu totul minunată la vedere, perii capului său erau lungi până la brâu iar *barba până la picioare*; iar cinstitul său obraz ca al lui Avraam... (V. Sf. 26 iunie).

Sfântul Epictet Preotul zice: La vârsta de 60 ani eram înalt la stat, *cu barba lungă împodobită de cărunțețe*... (V. Sf. 7 iulie).

Cuviosul Mihail monahul, *nu-și rădea barba,* ci o lăsa a crește... și era foarte frumos la față... iar pentru dragostea Domnului Hristos și păzirea curăției, a luat, prin tăierea capului cu sabia, cununa muceniciei (V. Sf. 9 iulie).

Cuviosul Părinte Ioan mult pătimitorul... mărturisește astfel unui frate nou începător: „...În noaptea cea purtătoare de lumină a Învierii Domnului Hristos, a năvălit deodată acel cumplit balaur, mi-a înghițit capul și mâinile în gura lui, și *mi-a ars părul din cap și din barbă* precum mă vezi acum (V. Sf. 18 iulie).

Sfântul Cuvios Simion cel nebun pentru Hristos, a fost bătut grozav de un vânzător de linte, Tuscarie, din eresul lui Sevir, până când *i-a smuls barba* și la gonit din casa lui... (V. Sf. 21 iulie).

O femeie anume Maria, a fost robită de Turcii din Cazan... A văzut în vis pe Sfântul Macarie, zicându-i: „Scoală și urmează-mă". Deșteptându-se din somn s-a văzut dezlegată din legături și a văzut pe cuviosul Macarie, cu chipul foarte cinstit și luminos.... *cărunt la barbă* așa cum e zugrăvit pe Icoană.... După ce a scos-o din tabăra Turcilor.... s-a făcut nevăzut... (V. Sf. 25 iulie).

În timpul Sfântului Împărat Constantin cel Mare, un Preot a văzut în noaptea unei Vineri în vedenie pe un bărbat bătrân, înalt la stat, bine încuviințat și cu căruntețe înfrumusețat, *având barba lungă*, îmbrăcat cu o haină albă, care era împestrițată cu picături în chipul aurului, închipuind asemănări de cruci pe sine... Acela era Sfântul Gamaliel crescătorul și învățătorul Sfântul Apostol Pavel (F. Ap. 5, 34; 22, 3; V. Sf. 2 aug.).

Cuviosul Or, era Părinte al mai multor Mănăstiri. Avea sub stăpânirea sa ca la o mie de frați care purtau rânduiala cinului monahicesc. El era de 90 de ani, *avea barbă lungă,* împodobit cu căruntețe, luminos la față și căutătură, cinstit și preacuviincios chiar din vedere, ca și cum avea ceva mai presus de firea omenească... (V. Sf. 7 aug.).

Sfântul Ambrosie aflând moaștele Sf. Nazarie, *capul cu părul și cu barba, erau așa neatinse ca și cum atunci îl pusese în groapă; iar fața lui era așa de luminoasă, ca și cum ar fi fost spălată de curând...* (V. Sf. 14 oct.).

Sfântul Grigore Sinaitul (sec. XIII) pentru mărturisirea dreptei credințe, a răbdat bărbătește chinuri – de la Mihail Paleologul cugetătorul credinței latinești – jafuri și izgoniri. Nicolae venind în patria sa, și vestind poporului cuvântul învățăturii, cu curele tari și cu frânghii strângându-i mâinile și grumajii cu lanțuri, apoi spre batjocură, prea cinstitele căruntețe, - *părul capului, barba și mustățile* - i le-au ras. Dar nu s-a oprit aici socoteala cea nebunească și fără de omenie, ci săvârșea și alte nelegiuiri mai mari, călcându-l, târându-l pe drumuri... ș.a. (V. Sf. 27 n-brie).

Sfântul Ștefan cel Nou, cunoaște pe trimisul vrăjmașului Sf. Biserici Constantin Copronim, pentru că *era ras ca în palmă.* Raderea

bărbii până la pielea obrazului se făcea de păgâni ca să pară tineri și să zburde totdeauna ca niște cai îndrăciți spre partea femeiască... (Ier. 5, 8-9) Iar în temnița numită pretoriu, erau închiși 342 Sfinți Părinți care n-au voit să iscălească împotriva Sfintelor Icoane. Unii erau cu urechile tăiate, alții aveau nasurile tăiate, alții mâinile. Unii aveau perii capului tunși de păgânii eretici arzători de Icoane; iar mai mulți alții din Sf. Părinți *aveau cinstitele bărbi unse cu smoală și arse...* (V. Sf. 28 n-brie).

Cuviosul Daniel bucurându-se de ieșirea sa din viața aceasta și-a dat cinstitul și sfântul său suflet în mâinile lui Dumnezeu, plin fiind de zile, având 80 de ani și 3 luni. Părul capului său era des și despărțit în două, de patru palme de lung. Asemenea *barba îi era lungă și despărțită în două...* (V. Sf. 11 dec.).

Sfântul Ștefan Arhiepiscopul Surojiei, din porunca împăratului Conon luptătorul împotriva Sfintelor Icoane, a fost bătut de muncitorii eretici *apucat de păr și de barbă* și târât la temniță... (V. Sf. 15 dec.).

Cuviosul Pavel cel nou... era la statură mic cu capul pleșuv, *cu barba scurtă și lată*, fața galbenă însă minunată prin strălucire... (V. Sf. 15 dec.).

Sfântul Prooroc Agheu era pleșuv și bătrân *cu barba rotundă*, cinstit și vestit întru fapta bună... (V. Sf. 16 dec.).

Sfântul Părinte Martin, Episcopul Romei (649-655) a păstorit Biserica Romei în timpul împăratului Constantin, nepotul lui Iraclie. A luptat contra eresului monoteliților. A suferit prigoniri și exil în Herson. Astăzi de ar veni la Roma, ar protesta contra clericilor papistași și papistășiți, ereticilor și sectarilor, pentru feluritele abateri de la dreapta credință și mai ales pentru bătătoarea la ochi slutire a feței bărbătești, după moda egipteană, budistă, etc. Aceștia întărâtați pentru protestarea lui împotriva slutirii podoabei bărbătești, cine știe de nu l-ar tortura înzecit și însutit decât aceia (vezi V. Sf. 14 martie)

Ce ne grăiesc Sfintele Canoane și Pravilele bisericești despre purtarea podoabei bărbătești

Deschizând aceste Sfinte cărți, găsim după cum am arătat în așezămintele apostolești, că săvârșesc păcat greu, cei ce-și rad barba și mustățile, aruncându-le la gunoi, pogorându-se astfel la nivelul păgânilor ce se rad, a scapeților și a femeilor.

În Pidalion (edit. tip. M-rii Neamț a. 1844) la Canonul 96 al Sin. 6 ecumenic pg. 205-206, în care afurisește pe cei care își împodobesc părul capului spre sminteala sufletelor neîntărite, zice în nota după Zonara acestea: *„Sub această afurisenie a Canonului acestuia cad și cei ce nici cum pun brici* (foarfeci ori mașină de tuns) *pe capul lor, nici își taie perii capului, ci înadins îi lasă ca să se facă lungi până la brâu, ca ai femeilor. Asemenea și cei ce își vopsesc pletele ca să se facă roșii sau ca aurul, sau îi leagă cu trestii* (droturi) *ca să se facă creți. Sau pun peruci și străin păr pe capul lor. Acestei afurisiri se supun și cei ce își rad bărbile, ca să se facă drepte și frumoase în urmă și nu crețe, sau pentru ca să se arate totdeauna ca niște tineri fără de bărbi. Și cei ce cu cărămidă înfocată își ard perii bărbii câți sunt mai lungi de cât ceilalți, sau mai strâmbi, sau cu țimbistre își smulg perii feței ca să se arate frumoși. Sau își vopsesc bărbile, ca să nu se arate bătrâni. Așijde-*

„Păziți-vă de proorocii mincinoși care vin la voi în haine de oi, iar înăuntru sunt lupi răpitori..." (Mt. 7, 15).

Iată aici chipul apostolului sectei baptiste, Iohan de Leyden. Oare când sectarii baptiști, adventiști, sâmbătari sau reformiști, etc., se adună prin casele lor de adunare, nu vor fi după chipul și asemănarea închinătorilor lui Buda? Se ne gândim bine și noi și ei și să revenim la chipul pe care ni l-a dăruit Dumnezeu, ca nu cumva sluțindu-ne să-l auzim zicând: „Depărtați-vă de la mine cei ce lucrați fărădelegea... nu vă cunosc pe voi" (Mt. 7, 23; Lc. 13, 27).

rea și femeile cele ce se sulimenesc, și pun dresuri pe fața lor ca să se arate frumoase, și să atragă pe bărbați spre satanicească iubire a lor. O! și cum (ticăloșii) *ticăloasele îndrăznesc a necinsti chipul ce le-au dat Dumnezeu, cu aceste mici împodobiri! Ah! și cum (îi) le va cunoaște Dumnezeu de sunt făpturi și chipuri* (icoane vii) *ale Sale, când* (ei) *ele poartă altă față diavolească și alt chip satanicesc!"*

Vedeți dragi cititori, unde s-au prăbușit creștinii papistași cu papa și clericii lor care își rad bărbile și mustățile, aruncându-le la gunoi? Vedeți până la ce treaptă josnică s-au pogorât papistașii și papistășiții lor, protestanții și pleiadele sectarilor, ba chiar și majoritatea ortodocșilor noștri, care după ce își rad bărbile și mustățile, după afurisita modă a dumnezeului veacului acestuia, fără pic de rușine, se arată în lume purtând înfățișarea femeilor! Vedeți cum Sf. Pravilă îi arată că sunt căzuți sub afurisenie, ca și femeile care își schimonosesc fețele prin felurite împodobiri și sulimeniri satanicești? Deci când vedem pe bărbați schimonosindu-și astfel chipul ce li s-a dat de Dumnezeu, să ne fie știut că aceștia sunt sub aceeaș pedeapsă a afuriseniei ca și femeile care se sulimenesc.

Când vedem pe ereticii sectari care se fălesc că sunt pocăiți, copii a lui Dumnezeu, sfinți, etc. că se arată în lume cu barba și mustățile rase, asemenea păgânilor și femeilor, și mai atacă papalitatea zicând că-i antihristul cu nr. 666, noi să le răspundem: „Psst! tăceți din gură, nici o vorbă... al cui chip purtați voi? Al Domnului Hristos? Ori al papei? Cercetați-vă, judecați singuri și apoi vorbiți! Cum îndrăzniți voi a batjocori pe papa, când voi purtați chipul lui și al clericilor lui! Iar dacă papa cu adevărat ar fi antihristul cu nr. 666 din Apocalips, cum ziceți voi, apoi, voi care ați lepădat și ceea ce mai au ei din vremurile apostolice: Preoția, Sfinta Cruce, Sfintele Icoane, Sf. Taine, ș. a. trebuie să știți că voi, sunteți antihriști de zeci de ori mai mult ca ei, arătați de Dumnezeiești Scripturi și de Sf. Pravile".

În Pravila mare, tipărită la Târgoviște, în 1652, găsim în Cap. (glava) 107, următoarele: *„Sudalmă și ocară mare este când se face și cu lucrul, într-acest chip: când va tăia neștine* (cineva) *barba altuia"*, (nu vorbește aici numai de barba Preoților, ci de barba altuia adică a oricărui om). Iar în Cap. 106 zac. 11, scrie: *„De va zice*

cineva altuia: tu ai barbă mare, de aceasta trebuie judecătorul să socotească, căci că este cuvânt ce se prinde și drept sudalmă și nu drept sudalmă, pentru că aceste cuvinte se cheamă ca niște izvoade și judecătorul mai bine crede cum să fie fără de sudalmă. Drept aceea nu se va pedepsi atunci acela ce au zis acele cuvinte". De aici putem vedea destul de clar că pe atunci creștinii ortodocși români purtau podoaba bărbătească, (barba și mustățile), după Chipul Mântuitorului, al Sfinților Apostoli, Sfinților Părinți, Sfinților Mucenici, ostași, negustori; (Sf. Ioan de la Suceava), agricultori (Foca Grădinarul), etc.

Sfântul Mucenic Mina a fost atenian, bărbat învățat și bine grăitor. A pătimit sub împăratul Maximin la anul 235 și luând cununa muceniciei prin înjunghierea cu cuțitul, în Împărăția Cerurilor s-a sălășluit. Deși era filozof, bărbat mirean, totuși, chipul bărbătesc și-l purta cu demnitate, după pilda dată de Mântuitorul și de bărbații Sfinți ai Vechiului și Noului Testament. Atunci mirenii purtau chipul bărbătesc; dar azi nici preoția dezbinată de Sfânta Biserică Ortodoxă, nu poartă podoaba bărbătească, cum purtau atunci mirenii! Cumplite vremuri am ajuns! Iubiți frați coreligionari, stați veghind la strajă, ca nu cumva slutirea aceasta să se repeadă așa face mendrele sale și cuib între noi. Să nu dăm aurul Sfințeniei pe bronzul slutirii (V. Sf. 11 nov.).

Vai hulitorilor! Păcatul lepădării podoabei bărbătești atât de mult a întunecat mintea creștinismului nostru modern (papistașii, papistășiții, ereticii și sectarii) încât batjocorind pe creștinii ortodocși răsăriteni (care mai poartă barbă), îi poreclesc numindu-i „țapi asiatici"... Oare cum a putut și poate a-i orbi Satana până într-atâta!!! Nu se gândesc ei că aceste hule se răsfrâng asupra tuturor Sf. Părinți patristici, apostolici, a Sf. Apostoli, a Domnului Hristos, a Sf. Proo-

roci, și a drepților Noului și Vechiului Testament?! Este știut, că toți cei ce sunt adevărați creștini au Preoția tainică, deci sunt datori a-și purta chipul cel dat lor de la Dumnezeu și nu trebuie a-și lepăda podoaba bărbătească asemănându-se chipului veacului acestuia (1 Ioan 2, 6; Rom. 12, 1-2). Sim, fiul cel mare al lui Noe, a luat cu blagoslovenie dregătoria Preoției, precum adeveresc Sf. Scripturi, Tradițiile și istoricii vechi. După ce s-a trezit Noe de vin, înțelegând că nepotul său Hanaan și fiul său Ham l-au batjocorit când îl văzuseră îmbătat de vin, a blestemat pe Ham în fiul său Hanaan și întru tot neamul ce avea să iasă dintr-însul și l-au robit pe dânsul fraților lui. *„Blestemat* - zice - *să fie Hanaan* (fiul lui Ham); *slugă să fie fraților săi"*. Pe Sim și pe Iafet și pe neamurile ce aveau să fie din aceia, i-a binecuvântat proorocește, și mai înainte a însemnat, că semința lui Sim va fi Preoțească; iar semința lui Iafet stăpânitoare. Astfel înțeleg tâlcuitorii Dumnezeiești Scripturi și scriitorii de istorii, din aceste cuvinte ale lui Noe: *„Să lărgească Dumnezeu pe Iafet și să se sălășluiască în locașurile lui Sim"*. Astfel tâlcuiește și Teodorit... zicând: „Să lărgească Dumnezeu pe Iafet și să se sălășluiască Dumnezeirea în sălașurile lui Sim. Și cu adevărat Dumnezeiasca Sfințenie s-a sălășluit în sălașurile aceluia. Căci, când tot poporul uitase pe Dumnezeu Ziditorul său, s-a aflat din semința lui Sim, poporul Iudeilor, care s-a învățat a cunoaște pe Dumnezeu. *„Cunoscut este în Iudeea Dumnezeu, în Israel mare este numele Lui"* (Ps. 75, 1). Semințiile lui Iafet și Ham, toți s-au abătut la închinarea de idoli; iar poporul Iudeilor începând de la Avraam, care era din semința lui Sim slujea unuia Cerescului Dumnezeu. În neamul lui Sim și Preoția s-a început și Sfințenia lui Dumnezeu s-a întemeiat: Cortul ce se cheamă Sfânta Sfintelor. De asemenea și Biserica cea prea slăvită a lui Solomon în Ierusalim s-a zidit, și Fiul lui Dumnezeu, Izvorul a toată sfințenia, din semința aceluia a se naște au voit. Pe acestea toate mai înainte văzându-le Noe cu Duhul, a zis că se va sălășlui Dumnezeu în locașurile lui Sim. Deci a-și lărgi hotarele sale este a împărăteștii stăpâniri; iar Dumnezeiasca Sfințenie întru sine a o avea, este aceea a cinstei celei Preoțești. Acestea toate s-au făcut ca și cum ar fi zis Noe: „Tu Sim, cel sfințit să le lucrezi, aducând jertfe lui Dumnezeu, și rugându-te; iar tu Iafet să stăpânești popoarele

lărgindu-le slobozenia lor, și să-i aperi pe ei: Iar tu Ham, cu fiul tău Hanaan să le robești amândurora" (Hronograf pg. 108-109).

Vedeți iubiților! că lui Sim și seminției lui i s-au încredințat Preoția? Așa-i că în Răsărit s-a păstrat miezul credinței în Dumnezeu, dându-ne pe Drepți, pe Prooroci, pe Mântuitorul, pe cei 12 Sfinți Apostoli și pe alți Sfinți Părinți? Oare cei ce hulesc pe Răsăriteni, pe motivul că poartă chipul așa cum li l-au dat Dumnezeu, nu-și dau seama că păcătuiesc greu? Că pentru aceste hule aruncate asupra sfinților lui Dumnezeu vor fi cumplit pedepsiți de Cel ce a știut destul de bine cum să zidească pe om? Să ne gândim bine ce facem și cu cine ne asociem (Ps. 1).

Luxul la bărbați

Iată ce ne spune Sfântul Clement Alexandrinul în cartea sa Pedagogul: „Atât de mult a crescut luxul, încât nu numai femeile sunt bolnave de această râvnă după deșertăciuni, ci și bărbații caută să se îmbolnăvească de aceeași boală. Și nu sunt sănătoși, pentru că nu îndepărtează de la ei gătelile; mai mult, îndreptându-se spre o viață molatică, se feminizează; își tund părul ca derbedeii și desfrânatele. „Sunt îmbrăcați cu mantale strălucitoare, lungi și foarte scumpe. Mestecă gumă de mestecat și miros a parfum" (Poet comic necunoscut, CAF, III, p. 470 nr. 338).

Ce-ai putea spune când îi vezi pe aceștia? Gândind ca un fizionomist, ai putea spune: Din înfățișare se cunosc desfrânații și afemeiații; vânează dragostea sub cele două forme, și ca bărbați și ca femei; urăsc părul, sunt fără de păr, au oroare de frumusețea bărbătească, se împodobesc cu peruci ca și femeile. Înșelătorii spune Sibila: „Trăind din îndrăzneli lipsite de evlavie, săvârșesc faptele rele, nebunești" (Oracolele Sibiline, IV, 154-155).

Din pricina acestora sunt pline orașele de cei care ung cu smoală ca să extirpeze părul, de frizeri și de cei care smulg părul bărbaților care vor s-o facă pe femeile. Pentru barbații aceștia se construiesc și se deschid pretutindeni în orașe ateliere, iar lucrătorii, care sunt în slujba acestei desfrânări de curtezane, câștigă pe față bani frumoși.

Acești desfrânați se lasă cu totul pe mâna lucrătorilor care-i ung cu smoală, ca să le smulgă părul; nu se rușinează de cei care îi văd

și de cei ce trec și nici de ei înșiși, gândindu-se că sunt bărbați. Așa fel de oameni sunt cei robiți de cele mai ticăloase patimi. Au tot trupul neted, că li se smulge cu smoală în chip forțat părul.

Nici nu mă gândesc să nu vorbesc mai departe de nerușinarea aceasta. Dacă acești bărbați nu se rușinează să facă, apoi nici eu n-am să mă rușinez de a vorbi. Diogene, pe când era vândut ca sclav, a mustrat în chip pedagogic pe unul din acești ticăloși, spunându-i bărbătește: *„Tinere, vino de-ți cumpără un bărbat!"* Diogene a vrut să potolească desfrânarea aceluia cu un cuvânt cu două înțelesuri.

Nu-i oare o ticăloșie ca bărbații să-și radă și să-și smulgă părul, ca să-și facă trupul neted? Bărbații care o fac pe femeile, ar trebui să părăsească vopselele de păr, unsorile de păr, tincturile galbene, îndeletnicirile ticăloase femeiești și pieptănăturile măiestre.

Bărbații socot că-și leapădă bătrânețea capului, cum își leapădă șarpele pielea cea veche, dacă-și vopsesc părul și-l întineresc. Chiar dacă-și ascund cu viclenie părul, nu vor putea scăpa de zbârcituri; și nici nu vor scăpa de moarte, ascunzându-și cu viclenie anii. Nu-i cumplit să fii bătrân, când nu uiți că ești bătrân. Omul cu cât se apropie de sfârșit, cu atât pune mai mult preț pe credința cea adevărată, că are numai pe Dumnezeu mai bătrân ca el; că Dumnezeu, cel mai bătrân din toate existențele, este bătrân veșnic. Profeția L-a numit pe Dumnezeu *„vechi în zile; iar părul capului Lui ca lâna curată"* (Dan. 7, 9), spune profetul. Domnul a spus: *„Nimeni altul nu poate face un fir de păr alb sau negru"* (Mt. 5, 36).

Cum îndrăznesc acești necredincioși să se ia la întrecere cu Dumnezeu, făcându-se creatori, dar, mai bine spus, cum se silesc să se egaleze cu Dumnezeu, falsificând părul pe care Dumnezeu l-a îmbătrânit? Scriptura spune: *„Cununa bătrânilor este experiența lor cea mare"* (Is. Sirah 25, 8), iar părul lor cel alb, este floarea acestei mari experiențe. Bărbații care-și vopsesc părul, însă fac de rușine ceea ce onorează vârsta, părul cel alb. Nu este cu putință să aibă suflet bun cel care are părul capului falsificat. *„Voi însă n-ați învățat așa de la Hristos,* spune Apostolul; *dacă L-ați ascultat și v-ați învățat întru El, precum este adevărul în Iisus, ca să lepădați față de viețuirea de mai înainte pe omul cel vechi",* nu pe cel cu părul alb, ci *„pe omul care se strică după poftele înșelăciunii și să vă*

înnoiți" nu cu vopsele și găteli, ci *„cu duhul minții voastre și să vă îmbrăcați în omul cel nou, cel zidit după Dumnezeu în dreptate și în sfințenia adevărului"* (Efs. 4, 20-24).

Nu se poartă oare ca o femeie bărbatul care se piaptănă, care-și dă părul jos cu briciul, ca să fie frumos, care se așează în fața oglinzii, ca să-și radă părul, să-și smulgă perii și să-și netezească obrajii? Dacă nu i-ai vedea pe aceștia în pielea goală, ai crede că-s femei. Chiar dacă nu li se permite să poarte bijuterii de aur, totuși pentru a-și satisface pofta lor de a semăna cu femeile, se înfășoară cu cingători și franjuri de aur sau își fac din același material forme sferice, pe care le pun la gleznele picioarelor sau le atârnă la gât.

Smulgerea părului de pe față este invenția năstrușnică a unor oameni moleșiți, care se târăsc în camerele femeilor, a unor fiare desfrânate și amfibii. Acest fel de șiretlic este desfrânat și fără Dumnezeu.

Dumnezeu a vrut ca femeia să n-aibă păr pe față și să se mântuiască cu bogatul ei păr natural de pe cap, ca și calul de coamă; iar pe bărbat Dumnezeu l-a împodobit cu barbă, ca pe lei și să fie cunoscut ca bărbat după pieptul lui acoperit cu păr, semn de putere și conducere. La fel Dumnezeu a împodobit pe cocoși, fiindcă apără găinile, cu creste, ca și cu niște coifuri. Dumnezeu socoate părul de mare importanță pentru bărbați, pentru că a poruncit ca părul să-i apară bărbatului odată cu priceperea; și pentru că Dumnezeu admiră buna-cuviință, l-a cinstit pe bărbat cu păr alb, vrednic de respect pentru gravitatea înfățișării sale. Priceperea și gândurile pătrunzătoare, cresc odată cu timpul și întăresc bătrânețea prin tăria unei mari experiențe. Și astfel părul cel alb este o floare vrednică de a fi prețuită cu pasiune pentru venerabila ei înțelepciune și pentru încrederea binecuvântată pe care o poți avea în ea.

Barba este semnul distinctiv al bărbatului; prin ea se vede bărbatul; bărbatul este mai în vârstă decât Eva; barba este simbol că bărbatul are o natură superioară. Dumnezeu a socotit că este drept ca bărbatul să aibă păr; și a răspândit păr pe tot trupul bărbatului. Dumnezeu a luat ceea ce a fost fără păr și moale din coasta bărbatului (Fac. 2, 21) și a creat pe Eva, femeie delicată, pentru primirea seminței bărbatului, ca să-i fie ajutor pentru facerea de copii și pentru gospodărire. Iar Adam, pentru că i s-a luat carnea fără păr, a

rămas bărbat și se arată bărbat. Dumnezeu a dat bărbatului lucrarea, iar femeii suferința. Prin natura lor, viețuitoarele care au păr sunt mai puternice și mai călduroase decât cele fără păr. De aceea și bărbații sunt mai puternici și mai călduroși decât femeile, taurii decât boii, cei ajunși la maturitate decât cei care n-au ajuns. Este necuvios lucru să batjocorești ceea ce este simbolul bărbăției, părul. Dacă un bărbat își face fața netedă – mă apucă căldurile când rostesc acest cuvânt – atunci el o face pe femeia; dacă e femeie, atunci o face pentru desfrânare; amândoi trebuie izgoniți cât mai departe din societatea noastră. Domnul spune: *„Dar și perii capului vostru sunt numărați"* (Mt. 10, 30; Lc. 12, 7). Sunt numărați și peri din barbă și perii de pe tot trupul.

Nu trebuie smuls, împotriva voii lui Dumnezeu, părul, care este numărat prin voința Lui. Apostolul spune: *„Nu vă cunoașteți oare pe voi înșivă bine, că Hristos Iisus este în voi?"* (2 Cor. 13, 5). Iar dacă știm că Hristos locuiește în noi, nu știu cum se face, că îndrăznim să-l ocărâm! Nu este oare culmea desfrânării să pui să ți se smulgă părul – preget chiar să vorbesc de această faptă nerușinată – să te răsucești, să te pleci înainte, să-ți dezgolești în văzul tuturor părțile corpului care nu trebuie văzute, să dansezi, să te învârtești, să nu-ți fie rușine să faci figuri obscene în mijlocul tineretului, în mijlocul sălii pentru exerciții corporale, acolo unde se cercetează capacitățile fizice ale bărbaților? Ei bine, acolo te dai în spectacol, acolo cauți să-ți dai în vileag această îndeletnicire împotriva firii? Cei care fac niște fapte ca acestea în văzul tuturor, cu greu s-ar rușina să le facă acasă la ei. Nerușinarea săvârșită de ei în văzul tuturora dă mărturie de destrăbălarea lor, când nu-s văzuți și când pot face orice vor. Da, cel care tăgăduiește ziua-n amiaza mare că este bărbat, negreșit poate fi învinuit că noaptea o face pe femeia. *„Să nu fie desfrânată,* spune cuvântul lui Moise, *între fiicele lui Israel și să nu fie desfrânat între fiii lui Israel"* (Deut. 23, 17). Mi se poate spune, însă: *„Smoala este de folos!"* Dar să nu te acuze de desfrâu! îți spun și eu. Nici un om cu bună judecată n-ar voi, dacă nu-i bolnav, să fie socotit bolnav și nimeni n-ar voi de bunăvoie să caute să-și facă de râs chipul lui frumos. Dacă „Dumnezeu pe cei chemați după voința Sa i-a cunoscut mai dinainte că sunt asemenea chipului Fiului Lui,

pe care, după cum spune apostolul: *„L-a hotărât să fie întâi-născut între mulți frați”* (Rom. 8, 28-30), cum să nu fie fără de Dumnezeu cei care insultă trupul lor, care este asemenea trupului Domnului. Bărbatul care vrea să fie frumos, trebuie să-și înfrumusețeze ceea ce este foarte frumos în om, mintea, pe care trebuie s-o arate în fiecare zi tot mai strălucitoare. Nu trebuie să-și smulgă perii, ci poftele” (Clement Alexandrinul, Pedagogul Cartea a treia, paragrafele 15-20).

De asemenea și Sf. Ioan Gură de Aur mărturisește, cu o adâncă durere în suflet, că nu se complac în lux și cochetării numai femeile *„ci chiar și dintre bărbați acei care sunt stricați”* și care „se coboară în nedemnitatea lor până la nivelul femeilor ușoare, punându-și inele în degete și împodobindu-se cu pietre prețioase de mărime și strălucire uimitoare” (Migne P. G. tom. 53 pag. 184): iar în cea ce privește încălțămintea, cu drept cuvânt se teme ca nu cumva trecând timpul, tinerii din epoca noastră să folosească și încălțăminte femeiască fără a se rușina; iar ceea ce este și mai penibil, este faptul că părinții, deși văd acest lucru nu se indignează, ci din contra îl privesc cu indiferență” (Migne P. G. tom. 58 pag. 502). Continuând apoi, ceva mai departe, Sfântul Ioan Gură de Aur nu ezită de loc a-și manifesta îndoiala că vreodată un astfel de tânăr se va ridica până la înălțimea de a se ocupa de cele sufletești sau de a înțelege cel puțin că are suflet; căci când va mai putea să privească și spre ceruri acel care este veșnic ocupat numai cu calitatea țesăturilor, cu alegerea culorilor, precum și cu diferite desene ce se află pe diferitele stofe scumpe? Când va mai admira frumosul de acolo (din cer) el care este preocupat numai de frumusețea diferitelor obiecte ce să-și pună pe el, înclinat fiind mereu către cele de pe pământ? *Ce spui tu, omule, întregul tău suflet ți l-ai zvârlit în noroi prin acest fel de viață desfrânată și cu toate că-l vezi aruncat la pământ jos, totuși nu încetezi de a duce o așa de mare luptă pentru alegerea încălțămintei? Învață odată care este folosul acestora* (încălțămintelor) *și rușinează-te de părerea pe care o ai tu despre ele; căci în încălțămintele au fost făcute pentru a călca cu ele noroiul și praful și toate murdăriile pământului; dacă însă nu suportă acest lucra* (de a merge prin noroi) *desigur le vei scoate din picioare și te vei atârna de gât sau îți vei împodobi capul cu ele”* (Migne

P. G. tom. 58 pag. 503); iar altundeva, tot el ne spune categoric că, pe vremea sa obișnuiau să poarte haine și încălțăminte de aur (Migne P. G. tom. 55, pag. 515). (Și azi unele femei pun pietre scumpe și podoabe de tot felul la încălțămintea lor, n. a.).

Sfântul Ioan Gură de Aur (347-407) a fost cel mai mare părinte și predicator al Sfintei Biserici Ortodoxe creștine. Fost Patriarh al Constantinopolului, a dus lupte aprige contra păcatelor; luxului, jocurilor, eresurilor și feluritelor corupții care prinseseră rădăcini adânci, de la curtea împărătească, până la cel mai sărăcăcios bordei. El a ajuns așa de prețuit înaintea creștinilor de pe atunci, încât, când voia împărăteasa Evdoxia a-l exila, lumea striga: „Mai bine să se întunece soarele, decât gura lui Ioan să tacă". Altă dată înfruntând pe împărătească, care cu jocurile din jurul statuii ei, pusă înaintea Sfintei Patriarhii, tulbura Sfânta slujbă, a rostit între altele: „Iarăși Irodiada se înfuriază, iarăși se tulbură, iarăși joacă, iarăși cere capul lui Ioan..." Între mulțimea cuvântărilor sale, avem și slujba Sfintei Liturghii, mai prescurtată și decât a Sfântului Vasile cel Mare.

Tot astfel și din Constituțiunile Apostolice" se vede că mulți bărbați obișnuiau pe atunci: sau să-și lase părul în plete mari care să cadă pe spate, sau și-l înnodau în formă de conciu, sau și-l pieptănau în bucle, iar de foarte multe ori nu se rușinau chiar de a-l vopsi în culoare aurie.

Faptul caracteristic și socotit aproape de toți Sfinții Părinți, drept culme a slăbiciunilor exagerate și nestăpânite pe care le poate avea un bărbat afemeiat, este raderea bărbii, (a), lucru pe care Sf. Clement Alexandrinul îl caracterizează ca „semn distinctiv al bărbatului și simbol al naturii sale mai puternice" (b); iar bărbatului care se lipsește de această podoabă specifică îi dă o înfățișare rușinoasă" (c). Întru totul deacord cu cele de mai sus este și Sfântul Ioan Hrisostom, care găsește că nimic nu este mai dezgustător decât ca un om liber pe deplin și nobil, să imite pe acei ce joacă pe scenă (la teatru) (d); dar mai ales, tot Constituțiunile Apostolice spun că *smulgerea unui fir de păr măcar, din barbă, schimbă cu totul frumusețea naturală a unui bărbat și este în contradicție cu ceea ce ne spune Sf. Scriptură zicând: Nu vă pleșuviți* (lipsiți de păr) *bărbile voastre"* (e).

---

a) După chipurile Dacilor strămoșilor noștri care ni s-au păstrat precum și a lui Decebal, regele lor, putem vedea că aceștia purtau podoaba bărbătească; desigur că și Romanii vor fi purtat-o la început, căci altfel nu s-ar explica pentru ce ei au numit pe oamenii de parte bărbătească „barbati", de la care cuvânt vine și cel românesc de bărbați, adică purtători de barbă, spre deosebire de femei. (N. Aut.).

b) Migne P. G. tom 8 pag. 636.

c) Migne P. G. tom. 8 pag. 636. Mai departe zice următoarele: „A îndepărta barba este un spectacol urât. Tunsul bărbii până la piele mi se pare că nu e departe de smulgere și jupuire, căci iată Psalmistul e desfătat de perii bărbii: „întocmai ca mirul – zice el – ce se coboară pe barbă, pe barba lui Aaron" (Ps. 132, 2). Căci acesta a înveselit fața cu mirul Domnului, lăudând de două ori podoaba bărbii" Părul bărbii nu trebuie vătămat, întru cât el dă și o înfățișare serioasă feței și insuflă ca un fel de teamă părintească" (Migne. P. G. tom. 58, pg. 636).

d) Migne P. G. tom. 58 pag. 494.

e) Lev. 19, 27) Sub aceiaș afurisenie în care cad femeile care se sulimenesc – zice Pidalionul – cad și bărbații care își tund și care își rad bărbile (vezi subînsemnarea Can. 96 Sin. 6 ecumenic n. a.

De asemenea și Sf. Isidor Pelusiotul, scriind către Dionisie cel Tânăr o epistolă, îl ceartă pe acesta pentru că, lăsându-se și el influențat de un urât obicei, străin de practica creștină, a stricat înfățișarea chipului natural al cinstei", lucru care de fapt, nu se cuvine a-l face un bărbat creștin, ci numai un eunuc, a cărui moralitate lasă cu totul de dorit, constituind totodată, faptul în sine, un mare vot de blam adus Creatorului (Migne P. G. tom. 78, pag. 467).

Ba ceva și mai mult, după cum reiese tot din scrierile acestui aprig luptător pentru păstrarea frumoaselor și bunelor moravuri în secolul al V-lea, aceste tendințe către arta de a-și înfrumuseța corpul pătrunseseră până chiar și în mijlocul tagmelor călugărești, manifestându-se în toate aceste înclinații către lux și împodobire și mai ales în ceea ce privește confecționarea de haine cât se poate de luxoase. Nu mai puțin deci, și printre membrii clerului mirean își făcuse apariția această patimă, încât, încetul cu încetul, aceștia începură a împrumuta luxoasele costume împărătești, știut fiind că, și până în timpurile noastre, veșmintele arhierești mai ales, nu sunt altceva decât hainele de gală ale vechilor împărați, Arhiereul însuși fiind socotit, în toate vremurile, reprezentantul pe pământ al Dreptului, Înțeleptului și Neînfrântului Împărat al Cerurilor (a). Toți cei ce sunteți încărcați cu păcatul acesta, luați aminte! Vedeți ce spune Sf. Scriptură și Sf. Părinți despre el și îndreptați-vă la calea cea bună!

Nu judecați pe alții! Cinstiți Darul Preoției!

Într-o zi a venit cineva la Împăratul Constantin cel Mare cu pâră asupra unui Preot, învinuindu-l că duce o viață rea și preacurvară. Însă Sf. Împărat Constantin n-a vrut să-l cerce, nici să iscodească viața și faptele lui, ci ca un iubitor de Hristos ce era, i-a zis: „De aș, vedea cu ochii mei pe Preot păcătuind, l-aș acoperi cu mantia mea".

La Soborul I din Niceea au adus oarecare o scrisoare împotriva unor Preoți și Episcopi, și n-a vrut fericitul Împărat nici să o citească, ci îndată însuși a rupt-o și a băgat-o în foc de a ars și a zis aces-

a) Acest capitol este extras aproape în întregime din articolul Luxul în primele timpuri ale creștinismului" de Prof. Alex. N. Mălin. Atena publ. în rev. Biserica Ortodoxă română; Februarie și Mai 1929.

te cuvinte vrednice de pomenire: *„Să nu dea Dumnezeu să judec eu vreodată pe Preoții lui Dumnezeu"*. Acum gândește-te, frate creștine; ceea ce n-a făcut un împărat sfânt, cum poate să îndrăznească să o facă omul de rând? (a).

Cel ce nu ascultă de Preoți și-i judecă sau îi osândește, își pricinuiește luișsi groaznică osândă Dumnezeiască, se lipsește de Darul Sf. Duh ce ne vine prin Preoție în Sfintele Taine și mai ales de iertarea păcatelor și de primirea oricărei sfințenii Dumnezeiești.

În cartea Urmarea lui Iisus Hristos" scrie: „Preotul când slujește, cinstește pe Dumnezeu, veselește pe Îngeri, zidește Biserica, mijlocește viilor ajutor, morților odihnă și pe sine se face părtaș tuturor bunurilor" (Pag. 363-364).

Un sticlete a văzut pe un ciocârlan prins în laț și i-a spus: „Așa-ți trebuie, dacă n-ai avut grijă să te păzești!" Dar îndată s-a prins și dânsul în laț, alături. Așa pățim și noi, când judecăm și osândim pe frații noștri.

Un pustnic plin de evlavie și osârdnic în multe rugăciuni și fapte bune a văzut pe un om ce părea a fi hoț, dus între soldați și a gândit în sine: „bine-i face; așa-i trebuie". Dar îndată s-a depărtat de la dânsul Darul lui Dumnezeu. Și după multe rugăciuni și postiri un înger i-a adus trei ramuri de copac și i-a spus: „Dacă vrei să mai meriți îndurarea lui Dumnezeu, după ceea ce ai făcut, să mergi prin lume, și să întorci pe oameni la Dumnezeu; și când vei vedea aceste crenguțe înverzind și înflorind, ai să cunoști că ți s-a iertat marele păcat de a te face judecătorul și osânditorul fratelui tău, luând astfel, locul lui Dumnezeu prin trufia ta" (b).

Ce vor face, atunci, toți aceia, care nu numai în gând, dar și prin vorbele și faptele lor, predică, osândesc și defaimă nu numai pe frații, dar și pe Preoții lor? Sf. Ignatie, ucenicul Sf. Apostol și Evanghelist Ioan, scrie: „Se cuvine să vă supuneți Episcopului. Supuneți-vă și Preoților, ca Apostolii lui Iisus Hristos.... și Diaconilor slujitorii Tainelor lui Iisus Hristos. Toți să urmați Episcopului, cum urmează Iisus Hristos Tatălui Său; și Preoților, cum ați urma Apostolilor; iar pe Diaconi să-i respectați cum respectați poruncile lui Dumnezeu. Nu-

a) Din predicile Mitrop. Antim Ivir.; vezi și Sus sus este Mântuirea, de aut.
b) Vezi Povestiri pentru săteni" Bibl. Inst. Biblic.

mai acea Taină a Împărtășirii, care se săvârșește de Episcop sau de acela pe care îl rânduiește el, poate fi numită adevărată: așijderea Botezul și alte Taine. Fără Episcop Biserica nu se poate numi Biserică (a).

Pentru ca cititorii noștri să știe cât este de mare Taina Preoției, și cât de mult trebuie ascultați și respectați Preoții lui Dumnezeu, dăm aici următoarele lămuriri despre Preoție, pe temelia Sf. Scripturi: Ham, prin batjocura făcută părintelui său, căzut în beție și dezgolit, s-a îmbrăcat în haina blestemului dimpreună cu toată sămânța lui; iar frații lui: Sim și Iafet, acoperind cu cuviință goliciunea tatălui lor, s-au îmbrăcat în haina luminoasă a blagosloveniei (Fac. 9, 18-27). Ca acești doi fii din urmă, trebuie să se poarte și creștinii față de Părinții lor duhovnicești. Omului mirean nu se cade a sudui, a certa, a ocărî pe Preot, a-l vădi în lume, sau a-l mustra în față; de ar fi și adevărate cele zise de dânsul; iar de se va obrăznici mireanul a face aceasta, să se deie anatemei și să se lepede de la Biserică, căci unul ca acela este despărțit de Sfânta Treime (Lc. 10, 16) și se va trimite într-un loc cu Iuda. Așijderea și acela ce-și ocărăște pe stăpânul său, că scris este: „Pe stăpânul poporului tău, să nu-l grăiești de rău. Nu se cade mirenilor a porunci Preotului să intre la slujbă, ci în voia lui să fie când va vrea (putea) și va socoti (că poate) să slujească Liturghie sau să cânte Slujba. Cel ce va sudui pe Preot, un an să nu se împărtășească; iar de-i va da palmă sau cu băț de-l va lovi, 3 ani să nu se împărtășească; și măcar de l-ar și ierta Preotul, tot sub acel canon să fie" (rămână). (Învățătura p. can. din Evhologiul tip. în Iași, 1834, pg. 29-30), Dacă ar defăima sau bate cineva pe Episcop, Preot sau Diacon, să se afurisească (b).

Preoția în lumina Dumnezeieștilor Scripturi

1. Nici papa, nici Luther, nici Calvin și nici alt conducător al adunărilor ereticilor sectari, ci numai Domnul Iisus Hristos este Cap și Stăpânitor al Bisericii universale creștine (c) **2.** Ca și Evreii Vechiului Testament (d) și creștinii au o Preoție tainică (e) – prin

a) Calnev Comb. sect. rat. II pg. 61; Eus. P. Ist. Bis. U. I, p. 258. (b) can. 55 și 56, Sf. Apost; vezi și can. 31 Sf. Ap.; 18 Sin. 4 ecum; 5 Gangra, 3 Sofia. (c) Mt. 23, 8-10; Ioan 10, 16; Evr. 8, 1; 5, 4-10; 7, 24. (d) Ieș. 19, 6. (e) 1 Petru, 2, 5, 9; Apc. 1, 6; 5, 10; 20, 6.

primirea Sfintelor Taine ale Botezului, Mir-Ungerii și Cuminecăturii; dar aceasta e un lucru cu totul deosebit de *Preoția apostolică*, săvârșitoare a Sfintelor Taine. Și Evreii au fost cu toții Preoți în acest înțeles, dar asta nu i-a împiedicat să aibă Preoți slujitori ai Sf. Biserici, aleși și sfințiți în special, din seminția lui Levi (a); iar acei care au căutat să-și ia singuri Preoția aceasta, au primit o pedeapsă înfricoșată: i-a înghițit pământul de vii pe toți (b). **3.** Creștinul se numește *Preot tainic*, pentru că în asemănare cu *Preotul apostolic* aduce și el Jertfă lui Dumnezeu: A. *Jertfa dreptății: daruri la Sf. Biserică și daruri pentru întreținerea Slujitorilor ei sfințiți*: (c); B). *Jertfă de rugăciune și de laudă* (d); C). *Jertfa duhului umilit și a inimii înfrânte și smerite* (e); D). *Jertfa milei de aproapele căzut* (f); E). *Jertfa punerii trupurilor lor în slujba Domnului*: (g); și F). *Jertfirea vieții lor întregi pentru dragostea și apărarea credinței creștine ortodoxe, după pilda Domnului Hristos și a Sfinților* (h). Creștinii drept-credincioși făgăduiesc întotdeauna acest lucru, în Sf. Biserică, de mai multe ori pe zi, când zic prin gura Slujitorilor Sfințiți: *„Pe noi înșine și unii pe alții, toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm"*. **4.** Cei aleși pentru Preoția Vechiului Testament se ungeau cu Sf. Mir, se îmbrăcau în veștminte și-și acopereau capetele cu felurite mitre: (i); **5.** În poporul israelit numai Preoțimea avea dreptul de a învăța (j); **6.** Tot astfel darul Preoției în Noul Testament are o putere specială: (k); care se dă celor aleși și sfințiți în această slujbă. 6. Episcopii și Preoții au de la Dumnezeu putere de a predica: (l); A boteza: (m); A vindeca boli: (n); A scoate draci: (o); A spovedi: (p);

a) Ieș. 28; Num. 6, 18; Evr. 5, 1-4. (b) Num. 16. (c) Ps. 50, 20; Mt. 5, 23; Ieș. 25, 1-8; Malah. 3, 9-11; 2 Lege 16, 17; Mc. 12, 41-44; Gal. 6, 6; 1 Cor. 9, 11-14; 2 Par. 31, 4; Filip 4, 14-16; 1 Tes. 5, 12; 1 Tim. 5, 17-18; Mat. 10, 10; Lev. 27, 30-32; Deut. 18, 8; Num. 6, 18; Levit 22; Deut. 16, 16-18; Ieș. 30, 16; 13; Levit. 2; 5; 6. (d) Ps. 106, 22; 49, 14-15; Osia 14, 2-3; Evrei 13, 15. (e) Ps. 50, 18-19. (f) Mt. 9, 13; Osia 6, 6; Mih. 6, 6-8; Evr. 13, 16. (g) Rom. 12; 6, 13; 1 Petru 2, 1-5; 1 Cor. 6, 13, 19-20; Evr. 10, 19-25; 4, 11-16. (h) Apc. 7, 14. (i) Ieș. 28; 29; 39; 40, 12-16. (j) Lev. 10, 8-11; 2 Lege 24, 8; 33, 8-11; Iez. 2; 3; 18; 33; 44, 23; Malah. 2, 7. (k) Ioan 20, 22-23; 15, 16; 17, 14, 23; Mt. 18, 18-20; Mc. 16, 20; Mt. 28, 18; comp. Ioan 20, 21: Gal. 1, 1, 11-12; 2 Tim. 2, 2; 1 Cor. 4, 1. (l) Mt. 5, 13-16, 19; 10; 28, 18, 20; Mc. 16, 15; Lc. 9, 1-10; 10, 1-24; Ioan 15, 16; F. Ap. 7; Rom. 10, 14-15; 1 Cor. 12, 38-30; Gal- 1, 1; 1 Tim. 1, 1; 5, 17; 2 Tim. 4, 2; 2, 2; Tit. 1, 5-13; 3,10-11, 14; Evr. 5, 1-4; Iac. 3, 1; 1 Petru 5, 1-4; Apc. 2; 3. (m) Mt. 28, 19; Mc. 16, 15; F. Ap. 2, 38-41. (n) Iacob 5, 14-16; Mt. 10, 1, 8; Mc. 3, 15; Lc. 9, 1; Fapte 5, 15-19, 11-12. (o) Mt. 10, 1; Lc. 9, 1; Mc. 3, 14; Fapte 16, 16-18. (p) Mt. 3, 5-6; Mc. 1, 5; F. Ap. 19, 18; Iac. 5, 14-16.

A sluji și a săvârși Sf. Taine (a); A canonisi și afurisi: (b); A împărtăși: (c); A pedepsi: (d); A binecuvânta poporul: (e); A face slujba Sfântului Maslu: (f); **7.** Dumnezeu a poruncit ca cei ce nu sunt sfințiți Preoți, să nu se apropie a sluji cele sfinte: (g); **8.** Mirenii Vechiului Testament care s-au obrăznicit a sluji cele preoțești, au fost bătuți cu groaznice pedepse Dumnezeiești: (h); **9.** Mirenii Noului Testament care s-au obrăznicit a face slujba Preoției, fără a fi hirotonisiți, au fost aspru pedepsiți: (i); **10.** Biserica Domnului Hristos, luptătoare pe pământ, se împarte în două, ca oricare armată: 1. Conducători: (j); și 2. Conduși: (k); **11.** Pentru slujirea preoțească se aduc candidați anume aleși, care se sfințesc prin punerea mâinilor marii Preoții cu rugăciuni și ajunare, în care act se dă Dar deosebit de la Sf. Duh: (l); a) Diaconii ca și Leviții Vechiului Testament: (k); formează prima treaptă ierarhică: (l); b) Preoții formează a doua treaptă ierarhică (m); c) Episcopii formează a treia treaptă ierarhică: (n); **12.** În Vechiul Testament Arhiereul, Preotul și Levitul, în Slujba serviciului divin purtau deosebite veșminte Preoțești, după treapta dregătoriei lor; (o). Leviții se asemănau în îmbrăcăminte cu ceilalți israeliteni; Preoții iudei îmbrăcau 4 veștminte la slujbă: 1. O cămașă lungă de in, (p); 2. O învelitoare a coapselor (r); 3. Un brâu de pânză de in: (s); și 4. O învelitoare de cap, adică un potcap făcut tot de in: (ș); Afară de slujba Cortului Sfânt Preoții purtau haine la fel cu ceilalți iudei fără deosebire. Arhiereul Vechiului Testament purta la Sanctuar aceste patru veșminte: I. O tunică asemenea anteriului de astăzi: (t); II. Un efod din țesătură aleasă, cam ca un omofor arhieresc: (ț); III. Un pec-

a) 2 Cor. 3, 5-6; 1 Cor. 4, 1; Iacob 5, 14-16 (b) 2 Cor. 10, 6: 1 Cor. 5, 3-5; 1 Tim. 1, 20; 1 Cor. 16, 22; Gal. 1, 8-9. (c) Lc. 22, 19; 1 Cor. 11, 24-31. (d) F. Ap. 5, 1-11; 8, 13-24; 1 Tim. 1, 20; 2 Tim. 4, 14; 1 Cor. 5, 1-5; 16, 22; Gal. 1, 6-9; F. Ap. 13, 8-11. (e) Fac. 14, 18-20; Levit. 9, 22-24; Num. 6, 22-27; 22, 23-24; 1 Împ. 9, 13; 2 Paral. 30, 27; Is. Sirah. 36, 18-19; 50, 22-23; Evr. 7, 7; 2 Lege 10, 8. (f) Mc, 5, 13; Iac. 5, 14-16 (g) Ieș. 30, 22-38; Num. 1, 51; 3, 10-38; 18, 7-22. (h) Num. 16; 18, 7; 1 Împ. 5; 6; 2 Împ. 6, 3-9; 2 Paral. 26, 16-21. (i) Fap. Ap. 8, 18-24; 19, 13-17; 2 Tim. 3, 8-9; Iac. 3, 1; 2 Petru 2, 9-12; Iuda 1, 4-16. (j) 1 Cor. 12, 27-30; Efs. 4, 11-13; 2 Tim 4, 2-3. (k) F. Ap. 20, 28; 1 Petru 5, 2; Ioan 21, 16-17. (l) Fap. Ap. 6, 6; 14, 23; 1 Tim. 4, 14; 5, 22; 2 Tim. 1, 6; Tit. l, 5; F. Ap. 8, 18-23; 20, 28. (k) Num. 3, 5-12; 11, 20-21: l8, 23-24. (l) Fap. Ap. 6, 2-6; 8, 5; Filip. l, 1; 1 Tim. 3, 8. (m) F. Ap. 14, 23; 20, 17; 1 Petru 5, 1-4; Iacob. 5, 14; Tit. l, 5. (n) F. Ap. 20, 23; 1 Cor. 12, 28; Filip. l, 1; 1 Tim. 3, 1-2; 4, 14; 2 Tim. l, 6; Tit. l, 5 ,7. (o) Ieș. 28. (p) Ieș. 39, 27; Levit. 8, 13. (r) Ieș. 42, 43. (s) Ieș. 28, 40. (ș) 2 Moise 28, 40; Levit. 16, 4. (t) 2 Moise 39, 2-26. (ț) 2 Moise 28, 6-12; 39, 2-7.

toral în forma engolpionului și IV. O mitră; (a); Arhiereul când intra în Sfânta Sfintelor, pe lângă veșmintele arhierești, purta și pe cele preoțești (b). Deosebirea veșmintelor a trecut treptat la preoțimea Bisericii creștine: (c): (Veșmintele Testamentului Nou sunt făcute așa ca să se asemene cu acele pe care le-au purtat Mântuitorul și Sfinții Apostoli). **13.** Preoția e o Taină pe care Sf. Apostoli au primit-o de la Domnul Hristos: (d); **14.** În Noul Testament, ca și în Vechiul Testament sunt anumite slujbe sfinte pe care pot să le săvârșească numai aceia care sunt aleși și sfințiți în Darul Preoției: (e); **15.** Arhiereii, Preoții, Diaconii și Călugării, ca persoane sfințite după rânduiala lor, în anumite timpuri fac slujba spre slava și buna podoabă a Bisericii lui Dumnezeu, cu capetele acoperite: (f); **16.** Darul Preoției n-a trecut asupra tuturor celor ce au crezut în Domnul Hristos, ci numai asupra celor 12 Apostoli și printr-înșii asupra celor hirotonisiți (g); **17.** Preoțimea Vechiului Testament primea întreținerea și pământ de la popor (h); Tot astfel și Preoțimea Noului Testament trebuie să primească întreținerea de la credincioșii Bisericii. 1. Domnul Hristos era ajutat de credincioși: (j); 2. De asemenea Sfinții Apostoli și ucenicii lor: (k); Cine n-are pungă să-și ia; (l); (vezi și paragraful 3 din acest capitol). Astfel trebuie ajutați și urmașii Mântuitorului și ai Sf. Apostoli, adică cei sfințiți: Episcopii, Preoții, Diaconii și Călugării (m);

O, creștinilor, nu uitați cuvintele Sfântului Apostol Pavel: *„Ascultați pe conducătorii voștri și vă supuneți lor căci ei priveghează pentru sufletele voastre, ca cei ce vor să dea seamă de ele"* (n). *„Cu toată puterea iubește pe Cel ce te-a făcut pe tine, și pe slugile*

(a) Levit. 8, 1-9. (b) Vezi Dr. Badea Cireșeanu Tez. Lit. Tom. 2 pg. 416-417. (c) 2 Tim. 4, 13. (d) Ioan 15, 16; Efs. 4 11-15; Mt. 28, 18-20; F. Ap. 20, 28; Rom. 10, 14-15; Gal. l, 1,11,12; Mt. 10; Lc. 9, 1-10; 10, 1-20. (e) Mt. 10; Mc. 3, 13-15; Lc. 6, 13; 9, 1-6; 10, 1-24; Ioan 15, 16; 20, 21-23; Gal. 1, 1; 1 Tim. 1, 1; Evr, 5, 4; 7, 7. (f) Ieș. 28, 4, 36-43; 29, 9; 39, 28-30; Levit. 8, 13; 16, 4; Zah. 6, 11-13; Apc. 4, 4, 10-11. (g) Ioan 20, 21; Fap. Ap. 6, 1-6; comp. F. Ap. 21, 23-24; 22 ,3; 18, 9-10; 14, 23; Tit. 1, 5; 1 Tim. 3, 1; 4, 14; 5, 17-22; 2 Tim. 1, 6-8; 1 Petru 4, 11; Efs. 2, 8; 3, 1-2; Mc. 3, 13-15; Lc. 24, 48-49; Mt. 12, 24-27; Lc. 12, 8; Rom. 12, 5; 2 Cor. 10; 12; 1 Cor. 4, 1-2; 9, 26-27; 2 Cor. 6, 1-10; 1 Petru 5, 1; Gal. 6, 1; 1, 10; Ioan 21, 15-19, 22; Lc. 12, 48; Efs. 4, 11-16; 2, 18-20; 1 Cor. 12, 28-30. (h) Levit. 7, 8-10, 31-32; 2 Lege 12, 18-19; 18, 1-8; Num. 35, 1-8; Is. Navi 14, 4; Iez. 45, 3-5; Sirah 7, 32-35. (j) Lc. 8, 1-3: 10, 7, 38-42. (k) Mt. 10, 9-10; Mc. 6, 8-10; Lc. 9, 3-4; 10, 4-8. (l) Lc. 22, 36. (m) Mt. 10, 42; Mc. 9, 41; Lc. 22, 36; 1 Cor. 9, 7-14; 2 Cor. 11, 3-9; Gal. 6, 6; Filip. 4, 10-19; 1 Tes. 5, 12-13; 1 Tim. 5, 17. (n) Evr. 13, 17; vezi și Iezechiel 3 si 33, 5, 7-9.

lui să nu le părăsești. Teme-te de Domnul și cinstește pe Preot și îi dă partea lui precum s-a poruncit ție" (Is. Sirah, 7, 31-32).

Sfântul Efrem Sirul zice: *„Cinstește pe Preoți, împlinind porunca lui Hristos care zice: Că cela ce primește Prooroc întru nume de Prooroc, plata Proorocului va lua"* (Mt. 10, 41). Iar dacă pe cei ce s-ar întâmpla Preot nu îl știi, de este vrednic de treaptă, sau nu este vrednic, tu pentru porunca lui Hristos să nu-l treci cu vederea. Căci precum nu se vatămă aurul cel prea strălucit când în tină este frământat, nici mărgăritarul cel prea luminos când cu oarecare feluri de materii necurate și întinate s-ar amesteca; întru acest chip nici Preoția nu se întină din ceva; măcar deși este nevrednic cel ce pe aceasta a primit-o. Iată ce spune Sfântul Grigore Cuvântătorul de Dumnezeu despre acest lucru:

„Fiecare este vrednic de credință spre a te curăți, numai să fie din numărul acelora care primind dreptul n-au fost condamnați și dați anatemei de Biserică. Tu, care ceri vindecare, nu judeca pe judecătorii tăi; nu cerca meritul acelora care te curățesc; nu face alegere în privința Părinților tăi. Poate să fie unul mai bun și unul mai puțin bun decât altul; nu face nimic; fiecare din ei e mai mult decât tine. Iată cum trebuie să judecăm: Am două inele; unul e de aur și altul de fer; amândouă poartă pe ele aceeași pecete împărătească și eu pecetluiesc atât cu unul cât și cu altul, și în ce se deosebește în aceste peceți de pe ceară unul de altul? În nimic. Dacă ești tare în iscusință, judecă despre ele după ceară; spune-mi care este pecetea cu inelul de aur și care este acea cu inelul de fier? Și pentru ce sunt ele întocmai la fel? Pentru că deși metalele se deosebesc, totuși nu este nici o deosebire în pecete. Judecă tot așa despre cei ce împărtășesc Botezul. Unul poate să întreacă pe altul în viața duhovnicească; dar puterea Botezului este tot aceiaș și oricine este învățat în această credință, poate tot așa de bine să te ducă la desăvârșire" (Vezi viața și cuvintele Sf. Grigore).

ÎNCHEIERE*

Bărbații care își slutesc fețele, aruncându-și la gunoi podoaba bărbătească, barba și mustățile, împotrivindu-se Legilor Dumnezeiești care poruncesc: „Să nu vă stricați bărbile voastre... Să nu vă radeți (tundeți) colțurile bărbii... Preoții să nu-și tundă marginea bărbii... „ (a), păcătuiesc greu. Aceasta reiese și din Așezămintele Apostolice, care hotărăsc: „Nu te găti... cu haine alese, cu pantaloni și încălțăminte (luxoasă), nici nu purta inel de aur... în deget, că acestea sunt dovezi ale unei vieți desfrânate... Nu se cade a îngriji prea mult părul capului nici a-l face breton sau freză, nici a-l lăsa să cadă pe frunte, nici a-1 despărți în cărări... Nu trebuie a strica părul bărbii și a schimba forma omului (bărbatului) contra firii, arătându-se ca femeile (prin raderea bărbii și a mustăților), căci: „Să nu vă radeți - zice Legea – bărbile" (b), deoarece Dumnezeu Creatorul a făcut ca acestea (lipsa de barbă) să fie potrivite pentru femei; iar pentru bărbați a judecat-o nepotrivită. Tu deci care faci aceasta din dorința de a plăcea lumii, împotrivindu-te legii te faci urâcios înaintea lui Dumnezeu Care te-a zidit după Chipul Său" (c). Hristos este Capul fiecărui bărbat și bărbatul este cap femeii... Fiecare să rămână cu Dumnezeu în starea în care a fost creat... (d).

Bărbații care își slutesc fețele prin tundere și mai ales prin raderea bărbii și a mustăților, sunt tot atât de urâcioși înainta lui Dumnezeu și a creștinilor luminați ca și femeile și fetele care și-ar pune pe fața lor barbă și mustăți, mascându-se. Aceștia cad în nebunia certării cu Dumnezeu și în grea afurisenie. Parcă văd și aud pe unii bodomănind: „Iată, iar mi-a crescut, iar trebuie să mă rad! Unde să mă mai duc să le mai dau jos! Ce a mai dat Dumnezeu omului barbă și mustăți. Ce ne-a mai dat El și asta? De ce nu ne-a făcut ca pe fete, femei și babe, fără barbă și mustăți? A putut, și mă rog de ce nu ne-a făcut ca pe ele? Dacă El nu ne-a făcut ca pe femei, fără barbă și fără mustăți, apoi o să ne facem noi...". Acestea și altele mai rele zicând adeseori, se duc să se radă, ori iau singuri briciul ori

**Textul ce urmează este cules din V. Văzd. Vol. II, 617-621. d. autor.*

a) Lev. 19, 27; 21, 5. (b) Lev. 19, 27; 21, 5. (c) S. P. A. o.c. cart. I cap. 3. (d) 1 Cor.11, 3; 7 20 -24; Fac.1, 26-27; 2, 7, 21-25.

mașina de ras și harști, harști, harști se slutesc ei înșiși, tușinându-și, retezându-și și aruncându-și barba și mustățile la gunoi zilnic, ori la două-trei zile sau măcar odată în săptămână, de dragul demonic ca să fie la fel cu: fetele, femeile, babele, famenii ori scapeții, ca și cum ar răpști: „Na, dacă Dumnezeu nu m-a făcut ca pe femei, mă fac eu!"... „Apoi de - mai zic ei - dacă așa-i moda acum, dacă toți se rad, cum aș putea eu să mă las cu barbă și mustăți?! Mă râde lumea! Nu mai încap în lume!" Așa?! Te slutești ca să placi lumii și nu lui Dumnezeu? Îți lepezi podoaba bărbătească prin tușinare, radere... că așa-i moda lumii? Apoi, dacă mâine, poimâine va ieși vreo modă nouă să-și radă unii sprâncenele, vi le veți rade și voi? Dacă ar apărea o modă să-și taie unii nasurile, urechile... să rămână cu capetele în forma unor pilugi, măciuci... vi le tăiați și voi, să fiți la fel, după moda aceea satanică?! În Numele cui v-ați botezat voi? Al lumii ori în Numele lui Dumnezeu: Tatălui și Fiului și Duhului Sfânt? În cine v-ați botezat și îmbrăcat? În lume și-n modele ei, ori în Hristos ? Așa-i că în Hristos? „Câți în Hristos - adeverește Apostolul și Biserica - v-ați botezat, în Hristos v-ați și îmbrăcat. Aliluia." (Gal. 3, 27). Apoi, dacă ne-am botezat și îmbrăcat în Hristos, să viețuim și să ne purtăm cuviincios, după pilda dată de El, după voia și plăcerea Lui, nu după slutențiile lumii... Creștinii aceia, care se tot slutesc așa, cum pot pretinde: să-i asculte soțiile, copiii sau alții, dacă ei se îndărătnicesc răzvrătindu-se așa împotriva lui Dumnezeu? Slutindu-și astfel fețele, pentru a rămâne prieteni cu lumea, devin preacurvari și vrăjmași lui Dumnezeu (Mt. 6, 24; 12, 30; Iacob 4, 40).

Dumnezeu care a făcut toate: cerul și pământul cu toate cele dintr-însele, bune foarte, cu atât mai mult „bine foarte a făcut pe omul care l-a pus stăpân peste ele. Deși putea să facă și pe bărbat ca pe femeie la față, totuși nu l-a făcut; ci l-a făcut așa fel ca să se deosebească bărbatul „capul familiei" de femeie care are cap, stăpân, domn, conducător și protector pe bărbat.

Această zidire a Domnului făcută cu sfat și nemărginită Înțelepciune de Însuși Dumnezeu, reiese din cuvintele Dumnezeiești Scripturi: „Dumnezeu a zis: Să facem om după Chipul și Asemănarea noastră, ca să stăpânească peștii mării, păsările cerului, animalele domestice, toate viețuitoarele ce se târăsc pe pământ și tot pămân-

tul. Și Dumnezeu a făcut pe om după Chipul Său: A făcut bărbat și femeie" (a). Vedeți cum ne grăiește Sfânta Scriptură explicit? A făcut Dumnezeu pe om: bărbat și femeie. Din începutul Sf. Scripturi se lămurește nedumerirea multora, numind pe om: bărbat și femeie, un corp întreg, bărbat de la facerea lui cu barbă și mustăți, cap autoritar; și femeie, de la fără barbă, adică sub autoritatea sau stăpânirea bărbatului. Că omul s-a robit păcatului și diavolului (b) și a răsturnat rânduiala Divină cu susul în jos, sluțindu-se bărbatul la față, ca să fie ca femeile, asta este altceva, dar din început n-a fost așa.

Istoricii vechi ne arată că semința lui Sim și Iafet, care pentru: cinstirea lui Noe, tatăl lor, au luat prin gura părintelui lor binecuvântarea dumnezeiască de „Preoți" și „împărați" răspândiți prin Asia și Europa, au purtat barbă „podoabă bărbătească", iar semința lui Ham batjocoritorul tatălui său, care a luat blestemul robiei, robi fraților săi răspândiți în Africa, și-au lepădat podoaba bărbătească „barba și mustățile".

Preoții mari și mici, stăpânitorii și oamenii de rând își rădeau tot părul de pe cap. Sute și mii de ani înaintea erei creștine și până în vremurile noastre, au arătat și arată ei prin aceasta împlinirea blestemului servitudinii sub robii robilor, fraților lor (c). Cei care din semința lui Ham s-au ales și au intrat în creștinism, au ieșit de sub blestemul străbunilor lor, de sub robia aceea spirituală. Ca semn distinctiv de ceilalți, aceștia purtau podoaba bărbătească. Așa vedem pe Sfântul Antonie cel Mare, Macarie, Moise și alții.

E știut că bărbații poartă numele de „bărbați" de la „poartă barbă", iar femeile și famenii poartă numirea aceasta de la „fără barbă". Dacă unii din partea bărbătească își sluțesc fețele bărbătești prin raderea și lepădarea bărbii, și a mustăților la gunoi, cum pot a se mai numi bărbați sluțiți astfel, în chipul: scapeților, famenilor și femeilor? Cum pot aceștia a se mai numi creștini, câtă vreme ei leapădă chipul purtat de Domnul Hristos, chipul pur creștinesc, chipul lor dat de Dumnezeu și se muncesc a purta chipul stăpânitorului veacului acestuia? (d).

a) Fac. 1, 26-27; 2, 24; 3, 16; comp. Efs. 5, 22-23; Cols. 3, 18; 1 Petru 3, 1 ; 1 Cor. 11, 3, 16. (b) Ioan 8, 34, 44; 1 Ioan 3, 8. (c) Fac. 9, 20-27. (d) Rom. 12, 1 -3; Ioan 13, 31; 14, 30; 16, 7; Mt. 12, 30; Lc. 10, 18; F. Ap. 26, 18; 2 Cor. 4, 4; Ioan 8, 44.

Tunderea și raderea bărbii și a mustăților, e un păcat asemenea slutirii fețelor femeiești prin sulimeniri, vopsirea buzelor și a unghiilor, grimarea ochilor, smulgerea și încondeierea sprâncenelor, purtarea zorzoanelor idolești: cercei, mărgele, salbe, inele, brățări, lănțișoare, panglici, lux, mode șuchiate, nud și goliciunea capului, pieptului, mâinilor și picioarelor, chiar și până deasupra genunchilor... propagând astfel desfrâul... făcând reclamă prin astfel de goliciuni, aproape asemenea chipului diavolesc despuiat.

Acele slutiri ale fețelor bărbătești și femeiești sunt niște prăbușiri groaznice în afurisenie, în iadul vremelnic și veșnic. Aceasta o arată clar, pe lângă cele zise mai sus și canonul 96 al Sinodului VI ecumenic cu tâlcul și subînsemnarea lui, zicând: „Câți s-au îmbrăcat cu Hristos prin Sfântul Botez, au mărturisit a urma petrecerii Lui..." cea în Trup (a) iar cei care în locul împodobirii omului dinăuntru cu fapte bune și neprihănite moravuri, se împodobesc, se gătesc (slutesc), spre amăgirea sufletelor neîntărite, să se afurisească." (b).

Sub această afurisenie a canonului acestuia cad... și se supun și toți acei care își rad bărbile, ca să se facă drepte și frumoase în urmă și nu crețe, și pentru ca să se arate totdeauna ca niște tineri fără de barbă și cei ce cu cărămidă înfocată își ard perii bărbii care sunt mai lungi decât ceilalți sau mai strâmbi și cei care cu țimbistre își smulg perii feței ca să se arate frumoși, sau își vopsesc bărbile ca să nu se arate bătrâni.

Dacă cei ce își tăiau bărbile, erau căzuți sub afurisenie, dar cei care își tund și chiar rad și mustățile, după moda satanică a lumii vremurilor acestora vitrege Ortodoxiei, după războiul mondial 1916-1918 unde se vor mai afla? Au nu sunt mai asemenea chipului îngerilor despuiați, rupți din corpul lui Hristos și sortiți iadului vremelnic și veșnic???

Așijderea sub aceeași afurisenie cad și femeile care se sulimenesc și pun dresuri (pudră, cremă, vopsele) pe fețele lor, ca să se arate frumoase și să atragă pe bărbați spre satanicească lor iubire. O! și cum îndrăznesc ticăloasele a necinsti chipul ce le-a dat Dumnezeu cu acele mici (false împodobiri)? Ah! Și cum le va cunoaște Dumnezeu

a) Gal. 3, 37; com. 1 Cor. 11, 1.

b) Vezi pe larg canonul acesta cu tâlcul și subînsemnarea lui.

de sunt făpturi ale Lui sau chipuri ale Sale? Când ele poartă altă față diavolească! Și alt chip satanicesc! (a).

Vai și amar purtătorilor de nume creștinesc, care de dragul lumii și al modelor satanice își slutesc fața, chipul și portul, devenind astfel vrăjmași lui Dumnezeu, preacurvari și preacurve rupți din Trupul (Biserica) lui Hristos, (b), sortindu-se iadului vremelnic și veșnic (c). Toți creștinii dornici de mântuire, parte bărbătească, să-și poarte podoaba bărbătească, după pilda vie dată nouă de Mântuitorul, de Sfinții Apostoli și urmașii lor vrednici, din cursul veacurilor, cler și popor, cum avem pildă vie și Moaștele Sfântului Ioan cel Nou (1330 d. Hr.) de la Suceava, care n-a fost nici Vlădică, nici Preot, nici călugăr, nici frate de mânăstire; ci creștin, simplu mirean, cu femeie, cu familie. Aceasta este o dovadă vie, un argument puternic, conservat minunat și pus înaintea noastră de Bunul Dumnezeu spre încredințarea și exemplul vrednic de a fi urmat de noi. De asemenea, noi mai avem în picturile Sfintelor Biserici și prin istorii, chipurile voievozilor, boierilor și unora din vestiții oșteni români - creștini ortodocși cu chip bărbătesc (barbă și mustăți) d.p. Radu Vodă, Mircea cel Bătrân, Alexandru cel Bun...

Deci, nimeni din creștinii dornici de mântuire, să nu-și mai lepede podoaba bărbătească, spre a nu cădea în afurisenie, asemănându-se idolilor egipteni, brahmani, budiști, etc. nici idolescului chip satanic, al idolilor egipteni, papistașilor și pleiadei sectarilor împărțiți în vreo 800 de secte. De asemenea nici creștinele să nu se mai bage în afurisenie prin slutirea fețelor și a portului lor după obiceiul idolilor egipteni, brahmani, etc. sau după împopoțonarea cu zorzoane și despuierea sălbaticilor idolatri, ci să se poarte cuviincios, creștinește, după pilda Maicii Domnului și a Sfintelor femei, așa cum se purtau străbunele, bunicile și mamele noastre cele pioase. Tot ce am primit bun să păstrăm și bun să lăsăm urmașilor noștri după trecerea noastră în veșnicie. AMIN.

---

a) Pidalion o.c. fila 205; 206.

b) Iac. 4, 4 ; comp. Ioan 2, 15-19; Ioan 15, 19; 1, 14; Gal. 1, 10.

c) Apc. 17; 18; 21, 8; 22, 15.

CUPRINS

Precuvântarea 5
Al cui chip purtăm? Al faraonilor, al papilor sau al Domnului Hristos? 7
Bărbații Sfinți ai Vechiul Testament nu și-au ras barba și mustățile 11
Nici urmașii Mântuitorului Iisus Hristos nu și-au ras podoaba bărbătească, cum fac oamenii acestui veac 12
Dumnezeu a dat poruncă bărbaților a nu-și rade barba și mustățile, adică a nu-și lepăda podoaba bărbătească 17
Cei ce-și rad bărbile sunt amenințați cu pedeapsa lui Dumnezeu 18
Cei pedepsiți de Dumnezeu își rădeau capetele, bărbile și mustățile, ca semn prevestitor al urgiei Dumnezeiești care era asupra lor 23
Păgânii, scurtau hainele și rădeau barba și mustățile prizonierilor și solilor învinuiți de spionaj 26
Zugravii și desenatorii păcătuiesc când zugrăvesc pe draci cu podoabă bărbătească 28
Popii păgânilor, Egiptenii, ș. a. își rădeau podoaba bărbătească, pentru a nu mai fi purtători ai Chipului lui Dumnezeu; ci purtători ai chipului lui Satan, căruia i se închinau și-i slujeau 32
Împărații păgâni sileau pe creștini să-și radă până la piele podoaba bărbătească 34
Primii creștini nu-și lepădau podoaba bărbătească 43
Fugiți de calendariști și de toți ereticii! Fugiți de trufași! . . . 44
Soborul Sfinților Apostoli și al bătrânilor Sfintei Biserici apostolice, oprește pe creștini, a-și rade barba, a-și face breton sau freză și a-și despărți părul capului în cărări 46

Sfânta Scriptura și dreapta rațiune duhovnicească, oprește pe creștini a-și lepăda podoaba bărbătească prin tundere ori prin radere 51
Feriți-vă de păcatul mândriei 54
Cum s-a ivit păcatul raderii și lepădării podoabei bărbătești în clerul român? 60
Slujenii și maimuțării păgânești 62
De unde a ieșit obiceiul de a se rade papistașii și papistășiții, ereticii și rătăciții sectari? 66
Domnia curtezanelor 70
Sfinții Părinți, nu primeau în Sfintele Mănăstiri pe mirenii bărbieriți 75
Raderea bărbilor e semn prevestitor de pedepse Dumnezeiești 77
Toți bărbații Sfinți care au trăit înainte și după Hristos, nu și-au lepădat podoaba bărbătească 82
Ce ne grăiesc Sfintele Canoane și Pravilele bisericești despre purtarea podoabei bărbătești 88
Luxul la bărbați 92
Nu judecați pe alții! Cinstiți Darul Preoției! 99
Preoția în lumina Dumnezeieștilor Scripturi 101
ÎNCHEIERE 106

CITIM ADESEA SFINTELE CĂRȚI ȘI ADEVĂRURILE CREDINȚEI ORTODOXE NI SE PAR AȘA DE GRELE, ÎNCÂT CĂUTĂM FELURITE CĂI DE A LE OCOLI ȘI A NU LE ÎMPLINI ÎN VIAȚA NOASTRĂ. ACEASTA ESTE CEA MAI PĂGUBITOARE PURTARE A UNUI CREȘTIN.

ORICÂT DE GRELE AR FI ADEVĂRURILE CREDINȚEI NOASTRE TREBUIESC PRIMITE ȘI ÎMPLINITE ÎNTOCMAI. NOI TREBUIE SĂ NE RIDICĂM LA ÎNĂLȚIMEA LOR ȘI NU SĂ LE POGORÂM PE ELE LA MĂSURA SLĂBICIUNILOR ȘI NEPUTINȚELOR NOASTRE. CHEMAREA NOASTRĂ ESTE SĂ AVEM OCHII PURUREA AȚINTIȚI LA HRISTOS, ÎNCEPĂTORUL ȘI PLINITORUL CREDINȚEI, STRĂDUINDU-NE SĂ URCĂM DIN TREAPTĂ ÎN TREAPTĂ PE CALEA DESĂVÂRȘIRII, PÂNĂ LA SFINȚENIE.

SĂ NE AJUTE DUMNEZEU CA CITIND SĂ CUNOAȘTEM ȘI CUNOSCÂND SĂ ȘI ÎMPLINIM ÎNTOCMAI ȘI SĂ NE MÂNTUIM.

† GALACTION